

BRIAN L. WEISS

Du An dịch

KIẾP NÀO

tà cũng

TÌM THẤY NHAU

Câu chuyện về những linh hồn tri kỷ
vĩnh viễn không chia lìa

HOÀNG GIAO

THANH PHONG

THÔNG TIN EBOOK

Kiếp Nào Ta Cũng Tìm Thấy Nhau

Brian L. Weiss

Dư An dịch

Thái Hà Phát hành

NXB Lao Động

Dành tặng Elizabeth và Pedro, những người đã nhắc cho tôi nhớ rằng trong tình yêu, không có gì là ngẫu nhiên cả.

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn tình yêu thương và sự ủng hộ không ngừng của Carole, Jordan và Amy.

Xin gửi lời biết ơn sâu sắc tới Joann Davis, biên tập viên của tôi tại Warner Books, vì những sự khích lệ, hiểu biết và trí tuệ của cô ấy.

Tôi mang ơn người đại diện của mình, cô Joni Evans, vì nguồn năng lượng bất tận và sự nhiệt tình của cô.

Và cuối cùng, tôi xin gửi lời cảm ơn đến tất cả những bệnh nhân cũng như những người đã tham gia hội thảo, vì đã chia sẻ cả cuộc đời mình với tôi.

GHI CHÚ

Bảo mật thông tin cho bệnh nhân điều trị tâm lý là một nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp hàng đầu và luôn được tôn trọng. Các bệnh nhân trong cuốn sách này đã cho phép tôi viết về những sự thật trong quá khứ của họ. Chỉ có danh tính và những chi tiết nhận dạng khác được thay đổi nhằm bảo vệ quyền riêng tư. Ngoài ra, tất cả đều chân thật và nguyên vẹn.

MỞ ĐẦU

Linh hồn tựa như nước
Rơi xuống từ thiên đường
Lên trời như khói sương
Rồi trở về với đất
Chuỗi tuần hoàn bất tận¹.

GOETHE

Ngay trước khi *Ám ảnh từ kiếp trước*², cuốn sách đầu tiên của tôi được xuất bản, tôi đã ghé thăm một hiệu sách tại địa phương và hỏi chủ cửa hiệu xem họ đã nhập hàng chưa. Chúng tôi cùng kiểm tra qua máy vi tính.

“Có bốn cuốn”, anh ta nói với tôi, “Anh muốn đặt mua một cuốn chứ?”

Tôi không chắc liệu cuốn sách có bán hết số lượng khiêm tốn mà nhà xuất bản đã in hay không. Dù sao một nhà tâm thần học có tiếng lại viết ra một cuốn sách thế này thì quả là lạ lùng. Cuốn sách mô tả câu chuyện có thật về một bệnh nhân trẻ tuổi cùng với những liệu pháp thôi miên về kiếp trước đã làm thay đổi cuộc đời của cả tôi lẫn cô ấy. Tuy vậy, tôi biết rằng bạn bè, hàng xóm, và tất nhiên là cả người thân của mình sẽ mua nhiều hơn bốn cuốn, dù cho cuốn sách không được bày bán ở bất cứ nơi nào khác trên cả nước.

“Phiền anh”, tôi nói với anh ta, “Bạn bè tôi, bệnh nhân của tôi và cả những người khác mà tôi biết sẽ tới đây tìm mua cuốn sách này. Anh có thể nhập nhiều hơn không?”

Tôi đã phải đích thân đứng ra đảm bảo cho một trăm cuốn sách mà anh ta miễn cưỡng đặt hàng.

Cú sốc lớn sau đó là cuốn sách đã bán chạy trên toàn thế giới với hơn hai triệu bản in và được dịch sang hơn hai mươi ngôn ngữ. Cuộc đời tôi đã có thêm một bước ngoặt khác thường.

Sau khi tốt nghiệp Đại học Columbia và hoàn thành chương trình đào tạo y khoa tại trường Y thuộc Đại học Yale, tôi cũng đã hoàn thành chương trình thực tập tại các bệnh viện thực hành trực thuộc Đại học New York và chương trình bác sĩ nội trú chuyên khoa tâm thần tại Đại học Yale. Sau đó, tôi trở thành giáo sư tại khoa Y của Đại học Pittsburgh và Đại học Miami.

Trong mười một năm sau đó, tôi giữ chức Trưởng khoa Tâm thần tại Trung tâm Y tế Mount Sinai ở Miami. Tôi đã viết rất nhiều chương sách và bài báo khoa học. Tôi đã ở đỉnh cao của sự nghiệp học thuật.

Thế rồi, Catherine, bệnh nhân trẻ được tôi mô tả trong cuốn sách đầu tiên của mình, tìm đến văn phòng của tôi ở Mount Sinai. Những ký ức chi tiết của cô về tiền kiếp, mà ban đầu tôi đã không tin, và khả năng truyền tải những thông điệp huyền bí của cô trong trạng thái bị thôi miên, đã đảo lộn hoàn toàn cuộc đời tôi. Tôi không còn nhìn nhận thế giới theo cách trước đây được nữa.

Sau Catherine, có thêm nhiều bệnh nhân đến với tôi để điều trị theo liệu pháp hồi quy tiền kiếp. Những người không có phản ứng

với các phương pháp điều trị y học cổ truyền và các liệu pháp tâm lý, giờ đã được chữa khỏi.

Through Time into Healing (Đi qua thời gian để chữa lành), cuốn sách thứ hai của tôi, mô tả những gì tôi đã học được về tiềm năng chữa bệnh của liệu pháp hồi quy tiền kiếp. Trong cuốn sách đều là những câu chuyện người thật việc thật.

Nhưng câu chuyện hấp dẫn nhất lại nằm trong cuốn *Kiếp nào ta cũng tìm thấy nhau*, cuốn sách thứ ba của tôi. Cuốn sách này nói về những linh hồn tri kỷ, những người có mối liên kết vĩnh viễn với nhau bằng tình yêu thương, luôn gặp lại nhau hết lần này đến lần khác, qua hết kiếp này tới kiếp khác. Chúng ta sẽ tìm thấy và nhận ra tri kỷ của mình như thế nào, rồi đưa ra những quyết định làm thay đổi cuộc sống của chính mình ra sao là những khoảnh khắc quan trọng và xúc động nhất trong cuộc đời mỗi người.

Định mệnh sẽ dẫn lối cho những linh hồn tri kỷ hội ngộ. Chúng ta sẽ gặp họ. Nhưng quyết định làm gì sau đó lại là quyền tự do lựa chọn của mỗi người. Một lựa chọn sai lầm hoặc một cơ hội bị bỏ lỡ có thể dẫn đến nỗi cô đơn và thống khổ tột cùng. Và một lựa chọn đúng đắn, một cơ hội được nắm bắt có thể mang lại niềm hạnh phúc sâu sắc.

Elizabeth, một phụ nữ xinh đẹp đến từ vùng Trung Tây Hoa Kỳ, đã tìm đến tôi để điều trị vì những đau khổ cực độ sau cái chết của mẹ mình. Cô cũng gặp nhiều vấn đề trong chuyện tình cảm khi luôn đắm đầu vào các mối quan hệ tệ hại với những tay bạc nhược và những gã vũ phu. Cô chưa bao giờ tìm được tình yêu đích thực trong mối quan hệ với nam giới.

Chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình trở lại những khoảng thời gian xa xôi, và nhận được kết quả đáng kinh ngạc.

Trong khi Elizabeth trải qua đợt trị liệu hồi quy, tôi cũng điều trị cho Pedro, một người đàn ông Mexico đáng mến đang chìm trong đau khổ. Anh trai của Pedro vừa mới qua đời trong một tai nạn thảm khốc. Ngoài ra, những vấn đề với người mẹ và bí mật thời thơ ấu dường như đều đang chống lại anh.

Pedro bị đè nén trong nỗi thất vọng và sự hoài nghi mà chẳng có một ai để chia sẻ những rắc rối của mình. Anh cũng đã bắt đầu quay trở lại thời xa xưa để tìm kiếm các giải pháp và chữa lành những vết thương lòng.

Mặc dù được điều trị trong cùng một khoảng thời gian nhưng Elizabeth và Pedro chưa từng gặp mặt vì họ được đặt lịch khám vào những ngày khác nhau trong tuần.

Suốt mười lăm năm qua, tôi thường xuyên trị liệu cho các cặp vợ chồng và người trong cùng một gia đình, họ đã nhìn thấy người bạn đời hiện tại và những người mình yêu thương trong các kiếp trước. Đôi khi có những cặp vợ chồng hồi quy đồng thời và lần đầu tiên họ thấy mình tương tác với nhau trong cùng một kiếp trước. Những phát hiện này thường khiến họ choáng váng. Họ chưa từng trải nghiệm bất cứ điều gì tương tự như vậy. Họ nín lặng trước những cảnh tượng dần được mở ra trong văn phòng điều trị của tôi. Sau khi đã thoát khỏi trạng thái thư giãn và thôi miên, họ mới biết rằng mình đang chứng kiến những cảnh tượng giống nhau, cảm nhận những cảm xúc giống nhau. Cũng chỉ đến khi đó tôi mới nhận thức được mối liên hệ trong quá khứ của họ.

Nhưng với Elizabeth và Pedro, mọi thứ lại đảo ngược. Cuộc sống và những kiếp sống của họ được mở ra một cách độc lập trong văn phòng của tôi. Họ không quen biết nhau, chưa từng gặp nhau. Họ đến từ những quốc gia và nền văn hoá khác nhau. Ngay cả tôi, dù gặp riêng từng người và không có lý do gì để hoài nghi về một mối liên kết giữa hai người, cũng không hề có một sự liên hệ nào. Thế nhưng, họ dường như mô tả lại cùng một kiếp sống trong quá khứ với những chi tiết và cảm xúc giống nhau đến kinh ngạc. Có lẽ nào họ đã từng yêu nhau và để lạc mất nhau qua các kiếp sống? Ban đầu, không ai trong chúng tôi nhận thức được rằng một câu chuyện kịch tính và hấp dẫn đang dần được mở ra trong văn phòng vốn dĩ luôn trầm lắng của tôi.

Tôi là người đầu tiên khám phá ra mối liên hệ giữa hai người. Nhưng rồi sao? Tôi có nên nói với họ không? Lỡ tôi sai thì sao? Chưa kể nguyên tắc bảo mật thông tin giữa bác sĩ và bệnh nhân nữa? Rồi mối quan hệ hiện tại của họ sẽ thế nào? Đây có phải là can thiệp vào vận mệnh không? Và sẽ ra sao nếu một mối liên hệ trong kiếp sống hiện tại không nằm trong kế hoạch của họ hoặc thậm chí không có lợi cho họ? Liệu một mối quan hệ thất bại nữa có phá hỏng những lợi ích của việc điều trị cũng như niềm tin của họ dành cho tôi không? Trong suốt những năm học y và làm bác sĩ nội trú khoa Tâm thần tại trường Y thuộc Đại học Yale, tôi đã thấm nhuần tư tưởng là không bao giờ được gây tổn hại cho bệnh nhân. Khi còn ngờ vực thì không được làm điều gì có thể gây hại. Cả Elizabeth và Pedro đều đang có những chuyển biến tích cực. Phải chăng tôi nên để nguyên mọi chuyện như vậy?

Pedro đã hoàn thành đợt trị liệu và sẽ sớm rời khỏi đất nước này. Tôi cân nhắc nhanh chóng đưa ra quyết định.

Không phải tất cả các buổi điều trị của họ, đặc biệt là của Elizabeth, đều được đưa vào trong cuốn sách này, vì một số buổi không liên quan đến câu chuyện giữa hai người họ. Một số buổi thì hoàn toàn là liệu pháp tâm lý truyền thống và không bao gồm thôi miên hoặc hồi quy.

Những gì tôi viết sau đây được ghi lại từ hồ sơ bệnh án, băng thu âm và trí nhớ. Chỉ có tên và một vài chi tiết nhỏ được thay đổi để giữ tính bảo mật. Đây là câu chuyện về vận mệnh và hy vọng. Đây là câu chuyện xảy ra âm thầm mỗi ngày.

Ngày này năm đó, đã có người lắng nghe.

CHƯƠNG 1

Vì vậy, hãy nhớ rằng từ trong tĩnh lặng, tôi sẽ trở về... Xin chớ quên rằng tôi sẽ trở về bên người... Chỉ chốc nữa thôi, thoáng ngả mình vào cơn gió, và một người phụ nữ khác sẽ lại sinh ra tôi.

KAHLIL GIBRAN

Ai cũng có người đặc biệt của riêng mình. Thông, thường, mỗi người sẽ có hai, ba hoặc thậm chí là bốn người như vậy. Họ thuộc nhiều thế hệ khác nhau. Họ vượt qua muôn vàn đại dương thời gian và tầng mây không gian để đoàn tụ với bạn. Họ đến từ phía bên kia bầu trời. Diện mạo họ có thể khác, nhưng trái tim bạn sẽ nhận ra họ. Bạn đã ôm ấp họ trong vòng tay và trong, trái tim mình giữa những sa mạc ngập ánh trăng của Ai Cập và vùng đồng bằng cổ xưa của Mông Cổ. Các bạn từng cùng nhau rong ruổi trên lưng ngựa trong binh đoàn của những vị tướng quân đã rơi vào quên lãng, và sống cùng nhau trong những hang động đầy cát của người cổ đại. Các bạn được kết nối với nhau vĩnh viễn, và bạn sẽ không bao giờ đơn độc.

Tâm trí bạn có thể phản bác: “Tôi không biết anh” Nhưng trái tim bạn biết.

Anh ấy nắm lấy tay bạn lần đầu tiên, và ký ức về sự tiếp xúc đó vượt qua thời gian để truyền một cảm xúc choáng váng đến mọi tế

bào trên cơ thể bạn. Cô ấy nhìn vào mắt bạn, và bạn nhìn thấy một linh hồn đã đồng hành với mình qua nhiều thế kỷ. Lòng bạn quặn thắt. Tay bạn nổi gai ốc. Khoảnh khắc này trở nên quan trọng hơn tất cả.

Anh ấy có thể không nhận ra bạn, dấu cho cuối cùng hai người đã gặp lại nhau, dấu cho bạn biết anh ấy đi chẳng nữa. Bạn có thể cảm nhận được mối liên kết. Bạn có thể thấy được tiềm năng, thấy được tương lai. Nhưng anh ấy thì không. Nỗi sợ hãi, tầm hiểu biết và những vấn đề của anh ấy phủ một tấm màn che lên đôi mắt của trái tim. Anh ấy không để bạn giúp gạt tấm màn che sang một bên. Bạn than khóc và chìm vào u sầu, còn anh ấy tiếp tục cuộc sống của riêng mình. Định mệnh đôi khi mỏng manh như vậy đấy.

Khi cả hai nhận ra nhau, ngọn lửa đam mê sẽ bùng lên mạnh mẽ hơn bất cứ ngọn núi lửa nào. Năng lượng được giải phóng ra vô cùng dữ dội.

Các linh hồn có thể nhận ra nhau ngay lập tức. Đột nhiên có một cảm giác thân quen, rằng bạn biết về người lạ này sâu sắc hơn nhiều so với những gì mà tâm trí biết được. Cái độ sâu mà thường chỉ có ở những thành viên thân thiết nhất trong gia đình. Hoặc thậm chí còn hơn thế. Hoàn toàn tự nhiên, bạn biết mình phải nói gì và họ sẽ phản ứng như thế nào. Dù chỉ mới gặp gỡ một ngày, một tuần hoặc một tháng, cảm giác an toàn và lòng tin cậy vẫn ngập tràn trong bạn.

Việc nhận ra nhau giữa các linh hồn cũng có thể khó khăn và chậm chạp. Sự tỉnh thức sẽ đến khi tấm màn che phủ dần được vén lên. Không phải ai cũng sẵn sàng để nhìn thấy ngay. Quá trình này đòi hỏi thời gian, và người nhận ra trước cần phải kiên nhẫn.

Bạn có thể nhận thức được sự hiện diện của linh hồn đồng hành qua một ánh nhìn, một giấc mơ, một ký ức hoặc một cảm giác. Bạn có thể sực tỉnh khi chạm vào bàn tay anh ấy hoặc hôn lên môi cô ấy, và linh hồn bạn hồi sinh mạnh mẽ.

Sự tiếp xúc mang tính tình thức đó có thể đến từ con cái, cha mẹ, anh chị em ruột, hoặc một người bạn thật sự của bạn. Cũng có thể đó là người yêu của bạn, vượt qua hàng thế kỷ, để hôn bạn một lần nữa và nhắc bạn rằng các bạn sẽ luôn bên nhau, đến những phút giây tận cùng.

CHƯƠNG 2

Cuộc sống của tôi dường như chẳng có điểm bắt đầu lẫn kết thúc. Tôi có cảm giác rằng bản thân mình là một mảnh của lịch sử, một phần trích dẫn mà đoạn văn trước đó và đoạn văn kế tiếp bị thiếu mất. Tôi có thể hình dung được rằng mình đã sống qua nhiều thế kỷ và gặp những câu hỏi mà khi đó tôi vẫn chưa thể trả lời; và rằng tôi được sinh ra thêm một lần nữa vì đã không hoàn thành nhiệm vụ được giao phó.

CARL JUNG

Cao ráo, mảnh khảnh và quyến rũ với mái tóc dài vàng óng, Elizabeth có đôi mắt xanh dương với những ánh nâu nhạt. Đôi mắt u hoài của cô còn nổi bật hơn cả bộ đồ công sở màu xanh hải quân rộng thùng thình mà cô đang mặc khi thấp thỏm ngồi xuống chiếc ghế da màu trắng trong văn phòng của tôi.

Sau khi đọc cuốn Âm ảnh từ kiếp trước và thấy đồng điệu ở nhiều khía cạnh với Catherine, nữ nhân vật chính của cuốn sách, Elizabeth cảm thấy nhất định phải đến gặp tôi để tìm kiếm hy vọng,

“Tôi không biết nhiều về lý do tại sao cô lại đến đây”, tôi nói, phá vỡ sự bế tắc thường thấy khi bắt đầu trị liệu. Tôi đã liếc nhanh tờ thông tin mà tất cả các bệnh nhân mới đều phải điền vào. Tên tuổi, nguồn giới thiệu, lý do đến khám và các triệu chứng. Elizabeth đã

liệt kê những vấn đề của mình gồm tâm trạng u buồn, lo âu và rối loạn giấc ngủ. Khi cô bắt đầu kể chuyện, tôi đã thêm thêm “quan hệ tình cảm” vào danh sách đó.

“Cuộc đời tôi là một mớ hỗn độn” Cô dần thổ lộ quá khứ của mình, như thể mãi đến bây giờ cô mới cảm thấy an toàn để chia sẻ. Rõ ràng những áp lực dồn nén của cô đang được giải tỏa.

Bất chấp những bi kịch trong câu chuyện đời mình cũng như cảm xúc sâu thẳm ẩn sau những lời kể, Elizabeth nhanh chóng giảm thiểu tầm quan trọng của nó.

“Câu chuyện của tôi không đến mức kịch tính như của Catherine”, cô nói. “Chắc sẽ không có cuốn sách nào viết về tôi cả.”

Dù có kịch tính hay không, câu chuyện của cô cũng dần được hé mở.

Elizabeth là một nữ doanh nhân thành đạt sở hữu công ty kế toán riêng ở Miami. Năm nay cô ba mươi hai tuổi, sinh ra và trưởng thành ở vùng nông thôn Minnesota. Cô lớn lên tại một trang trại rộng lớn cùng với cha mẹ, anh trai và rất nhiều loài động vật. Cha cô là một người đàn ông chăm chỉ, rắn rỏi, nhưng gặp rất nhiều khó khăn trong việc thể hiện cảm xúc. Khi ông bộc lộ cảm xúc, đó thường là những cơn giận dữ. Ông sẽ mất bình tĩnh và nổi cơn thịnh nộ với gia đình mình, đôi khi còn đánh đập anh trai cô. Tuy chỉ bị cha cô chửi mắng, nhưng điều đó cũng khiến Elizabeth tổn thương rất nhiều.

Trong thâm tâm, Elizabeth vẫn mang theo những vết thương lòng thời thơ ấu. Những lời bình phẩm cay nghiệt từ người cha đã gây tổn hại đến nhận thức của cô về bản thân. Nỗi đau sâu thẳm bủa vây trái tim cô. Cô cảm thấy bản thân đầy những khiếm khuyết,

và lo lắng rằng những người khác, nhất là nam giới, cũng có thể nhận ra những khuyết thiếu đó của mình.

May mắn thay, những cơn thịnh nộ của cha cô xảy ra không quá thường xuyên, và ông nhanh chóng thu mình trở lại vào lớp vỏ lạnh lùng và tách biệt, những đặc trưng trong tính cách và cách hành xử của ông.

Mẹ của Elizabeth là một phụ nữ tiến bộ. Bà khuyến khích tính tự lập của Elizabeth nhưng vẫn luôn bao bọc cô trong sự ấm áp và tình yêu thương. Vì con, bà đã chọn ở lại nông trại và miễn cưỡng chịu đựng tính cục cằn của chồng cũng như cuộc sống hôn nhân lạnh nhạt.

“Mẹ tôi giống như một thiên thần vậy”, Elizabeth nói tiếp. “Bà ấy luôn ở đó, luôn luôn quan tâm, luôn luôn hy sinh vì con” Khi còn nhỏ, Elizabeth là đứa con được mẹ cô yêu quý nhất. Cô đã có nhiều kỷ niệm tuổi thơ êm đềm. Những phút giây tươi đẹp nhất là khi cô được gần gũi với mẹ, cảm nhận tình yêu thương đặc biệt gắn kết họ với nhau theo thời gian.

Elizabeth dần trưởng thành, tốt nghiệp trung học và vào Đại học Miami, nơi cô được trao một suất học bổng tương đối lớn. Miami như một chuyến phiêu lưu kỳ thú lôi kéo cô khỏi vùng Trung Tây lạnh lẽo. Mẹ cô rất hào hứng trước những chuyến phiêu lưu của con gái. Họ giống như những người bạn thân, mặc dù chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại và thư từ, mối quan hệ giữa họ vẫn rất mạnh mẽ. Những ngày lễ và kỳ nghỉ dài là những khoảng thời gian hạnh phúc của họ, vì thế Elizabeth hiếm khi bỏ lỡ cơ hội trở về nhà.

Trong một vài dịp Elizabeth về nhà, mẹ cô nói về việc chuyển đến Nam Florida để ở gần Elizabeth.

Trang trại của gia đình quá rộng và việc quản lý ngày càng khó khăn. Nhờ bản tính tiết kiệm của cha cô, gia đình đã để dành được một khoản tiền đáng kể. Elizabeth rất trông mong đến ngày lại được sống gần mẹ mình. Họ sẽ không còn phải liên lạc hằng ngày với nhau qua điện thoại.

Vì vậy sau khi tốt nghiệp đại học, Elizabeth quyết định ở lại Miami. Cô thành lập công ty kế toán và đang dần phát triển nó. Cạnh tranh rất gay gắt nên công việc chiếm lấy của cô một lượng thời gian lớn. Mọi quan hệ với đàn ông lại càng khiến cô thêm căng thẳng.

Thế rồi thảm kịch xảy đến.

Khoảng tám tháng trước buổi gặp mặt đầu tiên với tôi, Elizabeth sụp đổ vì cái chết của mẹ cô do ung thư tuyến tụy. Elizabeth cảm thấy như thể trái tim mình bị xé toạc ra sau cái chết của người mẹ yêu dấu. Đó là một khoảng thời gian vô cùng khó khăn. Cô không thể chấp nhận sự thật, không thể hiểu tại sao chuyện này lại xảy ra.

Elizabeth đau đớn nói với tôi về cuộc chiến dũng cảm của mẹ cô với căn bệnh ung thư ác độc đã tàn phá cơ thể bà. Tinh thần và tình yêu thương của bà vẫn không hề thay đổi. Cả hai mẹ con đều cảm thấy rất buồn. Sự chia lìa về thể xác là không thể tránh khỏi, lặng lẽ nhưng ngày một tới gần. Không khó để đoán được cha của Elizabeth đau buồn thế nào, thậm chí ông còn ngày một giữ khoảng cách, khép mình trong nỗi cô độc. Anh trai cô, do vừa lập gia đình và bắt đầu kinh doanh tại California, thì lại ở quá xa. Thế nên, Elizabeth cố gắng quay về Minnesota thường xuyên nhất có thể.

Cô không có ai để chia sẻ nỗi sợ hãi và đau khổ. Cô không muốn trút thêm gánh nặng lên người mẹ sắp phải từ giã cõi đời. Vì

vậy, Elizabeth giấu kín nỗi tuyệt vọng trong lòng, và ngày càng cảm thấy nặng nề hơn.

“Mẹ sẽ nhớ con nhiều lắm... Mẹ yêu con”, bà nói với cô. “Điều khó khăn nhất là phải xa con. Mẹ không sợ chết. Mẹ không sợ những gì đang chờ mình ở phía trước. Mẹ chỉ chưa muốn rời xa con mà thôi”

Khi cơ thể ngày càng suy nhược, ý chí sinh tồn của bà cũng giảm dần. Cái chết sẽ là sự giải thoát khỏi nỗi đau đớn. Và ngày cuối cùng của cuộc đời bà cũng đến.

Mẹ Elizabeth ở trong bệnh viện, giữa căn phòng bệnh nhỏ xíu đông đúc những gia đình và người thăm viếng. Hơi thở của bà trở nên thất thường. Các ống nước tiểu rỗng không; thận của bà đã ngừng hoạt động. Bà cứ tỉnh rồi lại mê. Có một lần khi Elizabeth ở một mình với mẹ, đôi mắt bà bỗng mở to và trở nên minh mẫn.

“Mẹ sẽ không rời bỏ con, bà nói với giọng cứng rắn. “Mẹ sẽ luôn thương yêu con!”

Đó là những lời cuối cùng mà Elizabeth nghe được từ mẹ mình, sau đó bà lại rơi vào tình trạng hôn mê.

Nhịp thở của bà lúc này thậm chí còn thất thường hơn, ngắt quãng rồi lại bất chợt hỗn hển đầy khó nhọc.

Chẳng bao lâu sau thì bà qua đời. Elizabeth cảm thấy như có một cái hố sâu hoắm trống rỗng trong trái tim và cuộc đời mình. Cô thực sự cảm nhận được nỗi đau đớn thể xác giằng xé trong lồng ngực. Cô cảm thấy mình sẽ không bao giờ lành lại được nữa. Trong nhiều tháng sau đó, cô chỉ biết khóc không ngừng.

Elizabeth nhớ những cuộc điện thoại thường xuyên với mẹ. Cô đã cố gắng gọi cho cha mình nhiều hơn, nhưng ông luôn thu mình

và rất ít nói. Ông thường tắt điện thoại chỉ sau một hoặc hai phút. Ông không có khả năng dỗ dành hoặc an ủi cô. Ông cũng đau khổ, và nỗi đau ấy khiến ông tự cô lập nhiều hơn. Anh trai cô sống ở California cùng với vợ và hai đứa con nhỏ, cũng bị suy sụp trước cái chết của mẹ, nhưng anh còn bận rộn với gia đình và sự nghiệp của mình.

Nỗi đau khổ của cô dần tiến triển thành căn bệnh trầm cảm với những triệu chứng ngày càng trầm trọng. Elizabeth gặp vấn đề khi ngủ vào ban đêm. Cô cảm thấy rất khó ngủ và thường tỉnh dậy quá sớm vào buổi sáng, không thể ngủ lại. Cô mất hứng thú với đồ ăn và bắt đầu sút cân. Năng lượng trong cô thiếu hụt rõ rệt. Cô không còn nhiệt tình với các mối quan hệ và khả năng tập trung ngày càng suy giảm.

Trước khi mẹ cô qua đời, sự lo lắng của Elizabeth thường là những căng thẳng trong công việc, như thời hạn hoặc những quyết định khó khăn. Đôi khi cô cũng lo lắng về mối quan hệ với đàn ông, về việc mình nên hành động như thế nào và phản ứng của họ sẽ ra sao.

Mức độ lo lắng của Elizabeth tăng lên đáng kể sau cái chết của mẹ cô. Cô mất một người để tâm tình và tư vấn cho mình mỗi ngày, mất đi người bạn thân nhất. Cô mất người chỉ dẫn và hỗ trợ cho mình nhiều nhất. Elizabeth cảm thấy mất phương hướng, cô độc, trôi dạt vô định.

Và cô đã hẹn gặp tôi.

Elizabeth đến văn phòng của tôi với hy vọng tìm thấy một kiếp trước đây mà cô sống cùng với mẹ, hoặc liên lạc với bà bằng một phương thức thần bí. Trong những cuốn sách và bài giảng của

mình, tôi có nói về việc một số người trong trạng thái thiền định đã có những cuộc gặp thần bí với những người thân yêu của họ. Elizabeth đã đọc cuốn sách đầu tiên của tôi, và dường như cô nhận ra những điều đó là có khả năng.

Khi con người tin vào khả năng, dù là không chắc chắn, về một cuộc sống sau khi thân xác chết đi, về việc ý thức vẫn tồn tại sau khi rời khỏi thể xác, họ bắt đầu có nhiều trải nghiệm thần bí trong những giấc mơ và trong các trạng thái thay đổi khác của ý thức. Dù rất khó để chứng minh những cuộc gặp gỡ này có thực hay không, nhưng chúng luôn sống động và tràn đầy cảm xúc. Đôi khi có người còn nhận thức được thông tin cụ thể, sự kiện hoặc chi tiết mà chỉ những người đã khuất mới biết được. Những khám phá từ các cuộc gặp gỡ tâm linh này không thể chỉ quy cho trí tưởng tượng. Giờ đây tôi tin rằng, những kiến thức mới này được thu nhận hoặc các cuộc gặp gỡ được thực hiện không phải vì mọi người muốn, cũng không phải vì họ cần, mà bởi đây là phương thức để liên lạc.

Thường thì các thông điệp rất giống nhau, đặc biệt là trong những giấc mơ: Tôi không sao. Tôi ổn. Hãy chăm sóc bản thân. Tôi yêu bạn.

Elizabeth đã hy vọng vào một cuộc đoàn tụ hoặc liên lạc được với mẹ mình. Trái tim tan nát của cô cần một niềm an ủi để xoa dịu những cơn đau triền miên.

Trong buổi trị liệu đầu tiên, quá khứ của cô được hé lộ nhiều hơn. Elizabeth từng có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi với một nhà thầu địa phương, anh này đã có hai đứa Con riêng với người vợ trước. Mặc dù cô không yêu say đắm người đàn ông này, nhưng anh là một người tốt, và cô nghĩ rằng mối quan hệ này sẽ mang lại

sự ổn định cho cuộc sống của mình. Nhưng niềm đam mê trong một mối quan hệ là thứ không thể gượng ép. Giữa họ có thể có sự tôn trọng, và có thể có sự đồng cảm, nhưng ngay từ đầu cần phải có cảm xúc đã. Khi Elizabeth phát hiện ra rằng chồng cô đang có quan hệ ngoài luồng với một người có thể cho anh ta nhiều hứng thú và đam mê hơn, cô đành phải từ bỏ cuộc hôn nhân này. Elizabeth buồn khi phải rời xa hai đứa nhỏ, nhưng cô không bi lụy vì cuộc ly hôn đó. Nỗi đau mất mẹ trong lòng cô thực sự nghiêm trọng hơn nhiều.

Với sắc vóc của mình, không khó để Elizabeth gặp gỡ và hẹn hò những người đàn ông khác sau khi ly dị. Nhưng cũng không có mối quan hệ nào thực sự nồng nhiệt. Elizabeth bắt đầu nghi ngờ bản thân, tìm cách đổ lỗi cho chính mình vì không có khả năng xây dựng mối quan hệ tốt với đàn ông. “Mình bị gì vậy?” Cô tự hỏi. Và lòng tự tôn của cô như chìm xuống đáy vực sâu.

Những lời bình phẩm cay nghiệt của cha cô suốt thời thơ ấu giống như mũi tên sắc nhọn khoét sâu những vết thương trong tâm trí cô. Các mối quan hệ thất bại với đàn ông càng xát thêm muối vào những vết thương ấy.

Cô bắt đầu mối quan hệ với một giáo sư tại một trường đại học gần đó, nhưng anh ta không thể cam kết với cô bởi anh ta cũng có những nỗi sợ của riêng mình. Mặc dù hai người đều đồng cảm và quan tâm sâu sắc đến nhau, trò chuyện rất hòa hợp, nhưng do anh ta không có khả năng cam kết về mối quan hệ và không tin tưởng vào cảm xúc của bản thân, thế nên mối quan hệ này đã kết thúc trong âm thầm và mơ hồ.

Vài tháng sau, Elizabeth gặp gỡ và hẹn hò với một nhà môi giới thành đạt. Cô cảm thấy an toàn và được bảo vệ trong mối quan hệ

này, mặc dù một lần nữa, cảm xúc là rất ít. Tuy nhiên, anh ta lại bị Elizabeth cuốn hút mạnh mẽ và luôn trở nên giận dữ, ghen tuông khi cô không đáp lại tích cực và nhiệt tình như anh ta mong đợi. Anh ta bắt đầu rượu chè và lạm dụng cô về thể xác. Elizabeth cũng đã phải rời bỏ mối quan hệ này.

Cô âm thầm tuyệt vọng về chuyện gặp gỡ một người đàn ông có thể cùng mình xây dựng một mối quan hệ tốt đẹp và thân mật.

Cô vui đầu vào công việc, mở rộng công ty, nép mình đằng sau những con số, các phép tính và mớ giấy tờ. Các mối quan hệ của cô chủ yếu là các mối quan hệ kinh doanh. Và dù thi thoảng có người ngỏ lời hẹn hò, Elizabeth cũng sẽ làm điều gì đó để khiến anh ta nản lòng trước khi anh ta thực sự nghiêm túc với cô.

Elizabeth biết rằng chiếc đồng hồ sinh học của mình đang đếm ngược, và dù vẫn nuôi hy vọng gặp một người đàn ông hoàn hảo vào một ngày nào đó, nhưng cô đã mất rất nhiều niềm tin.

Buổi trị liệu đầu tiên dành cho việc thu thập thông tin về quá khứ, xây dựng phương pháp chẩn đoán và điều trị, đồng thời gieo hạt giống tin tưởng vào mối quan hệ giữa tôi và cô, đã kết thúc. Tảng băng đã bị phá vỡ. Tôi quyết định không sử dụng Prozac hoặc các loại thuốc chống trầm cảm khác vào lúc này. Chúng tôi hướng đến việc chữa trị triệt để, chứ không chỉ là che đậy các triệu chứng.

Một tuần nữa, tại buổi trị liệu kế tiếp, chúng tôi sẽ bắt đầu cuộc hành trình gian nan về kiếp trước.

CHƯƠNG 3

Đã lâu lắm rồi! Và tôi vẫn là Margaret. Chỉ có những kiếp sống của chúng ta là già đi. Ở nơi đây, thế kỷ chỉ được tính bằng giây, và sau khi trải qua hàng ngàn kiếp sống, đôi mắt chúng ta sẽ bắt đầu hé mở.

EUGENE O'NEILL

Trước khi gặp Catherine, tôi chưa bao giờ nghe nói về liệu pháp hồi quy tiền kiếp. Liệu pháp này không

được dạy ở Trường Y của Đại học Yale hay bất cứ nơi nào khác mà tôi từng theo học.

Ký ức về lần đầu tiên thực hiện liệu pháp này vẫn in đậm trong tâm trí tôi. Tôi đã chỉ dẫn Catherine đi ngược thời gian, với hy vọng khám phá ra những sang chấn tâm lý thời thơ ấu bị kìm nén hoặc lãng quên, những thứ mà tôi cảm thấy rằng đang gây ra các triệu chứng lo lắng và trầm cảm cho cô ấy.

Sau khi tôi nhẹ nhàng giúp cô ấy thư giãn bằng giọng nói của mình, cô ấy đã đạt đến trạng thái thôi miên sâu và hoàn toàn tập trung vào những chỉ dẫn của tôi.

Trong suốt buổi trị liệu tuần trước, chúng tôi đã sử dụng phương pháp thôi miên lần đầu tiên. Catherine nhớ lại một số sang chấn thời thơ ấu với những chi tiết và cảm xúc đáng lưu ý. Thông thường

trong tâm lý trị liệu, sau khi trải qua quá trình thanh tâm, tức là nhớ lại những vết thương và cảm xúc trong quá khứ, bệnh nhân bắt đầu cải thiện. Tuy nhiên, các triệu chứng của Catherine vẫn còn trầm trọng, và tôi cho rằng cần phải khám phá thêm những ký ức thời thơ ấu. Sau đó cô ấy sẽ cảm thấy khá hơn.

Tôi cẩn thận đưa cô ấy trở về lúc hai tuổi, nhưng không gọi lại được cho Catherine ký ức nào đáng kể.

Tôi đã chỉ dẫn cô ấy một cách rõ ràng: “Hãy quay trở lại thời điểm mà triệu chứng của cô phát sinh.” Tôi hoàn toàn bị sốc trước phản hồi của cô ấy.

“Tôi nhìn thấy những bậc thang màu trắng dẫn tới tòa nhà, một tòa nhà trắng to lớn với các cột trụ hiện ra phía trước. Không có lối vào. Tôi mặc một chiếc váy dài... một loại váy thụng làm bằng vải thô. Tóc tôi màu vàng, khá dài và được bện vào nhau.”

Tên cô ấy là Aronda, một phụ nữ trẻ sống vào khoảng gần bốn ngàn năm trước. Cô ấy chết đột ngột trong một cơn lũ hoặc đại hồng thủy, cả ngôi làng của cô ấy đã bị tàn phá.

“Những đợt sóng lớn quật đổ cả cây cối. Không có chỗ nào để chạy. Trời lạnh, nước lạnh. Tôi phải cứu con tôi, nhưng tôi không thể... giữ nó thật chặt. Tôi dần chìm xuống, nước khiến tôi bị ngộp. Tôi không thở được, không thể nuốt... nước biển. Con tôi bị cuốn văng khỏi vòng tay tôi.

Catherine thở hổn hển và gấp gáp trong suốt quá trình nhớ lại ký ức bi thảm này. Đột nhiên cơ thể cô ấy thư giãn hoàn toàn, hơi thở trở nên sâu và đều đặn.

“Tôi thấy những đám mây... Con tôi ở bên cạnh tôi... và những người khác trong làng. Tôi trông thấy anh tôi.

Cô ấy đang nghỉ ngơi. Kiếp sống đó đã kết thúc. Mặc dù cả tôi và cô ấy đều không tin vào kiếp trước, thế nhưng chúng tôi đã có một trải nghiệm sâu sắc.

Thật không thể tin nổi, nỗi sợ hãi bị bịt miệng hoặc bị ngạt thở của cô ấy gần như biến mất sau buổi trị liệu này. Tôi biết rằng trí tưởng tượng hay sự huyền hoặc không thể chữa lành các triệu chứng trầm cảm mạn tính. Nhưng quá trình thanh tẩy tâm trí có thể làm được điều đó.

Từng tuần một trôi qua. Catherine nhớ lại thêm nhiều kiếp sống khác. Các triệu chứng của cô ấy biến mất. Cô ấy được chữa khỏi mà không cần sử dụng bất kỳ loại thuốc nào. Chúng tôi đã cùng nhau khám phá ra sức mạnh trị liệu của phương pháp hồi quy.

Do bản tính hoài nghi và được đào tạo về khoa học một cách nghiêm ngặt, tôi đã có một khoảng thời gian khó khăn trước khi chấp nhận được khái niệm về kiếp trước. Có hai yếu tố đã bào mòn sự hoài nghi của tôi, một yếu tố thì chóng vánh và tràn đầy cảm xúc, yếu tố còn lại thì chậm rãi nhưng đầy trí tuệ.

Trong một buổi trị liệu, Catherine đã nhớ lại cái chết của mình trong một kiếp sống cổ xưa, cái chết do một dịch bệnh quét qua vùng đất cô ở. Vẫn trong trạng thái bị thôi miên sâu, cơ thể cô ấy như trôi nổi bồng bềnh, chìm vào ánh sáng huyền ảo. Cô ấy bắt đầu nói.

“Họ bảo tôi rằng có rất nhiều Thượng đế, vì Thượng đế ở trong mỗi chúng ta”

Cô ấy bắt đầu kể cho tôi những chi tiết rất riêng tư về cuộc sống cũng như cái chết của cha tôi và cậu con trai nhỏ của tôi. Họ đã chết từ hai năm trước, ở một nơi cách xa Miami. Catherine, một kỹ thuật

viên phòng thí nghiệm tại Trung tâm Y tế Mount Sinai, chẳng hề biết gì về họ. Không một ai có thể cho cô ấy biết những chi tiết này. Không có nơi nào để tìm kiếm những thông tin này. Thế nhưng, cô ấy lại nói chính xác đến kinh ngạc. Tôi cảm thấy bị sốc và ớn lạnh khi cô ấy đề cập đến những sự thật được giấu kín đó.

“Ai, tôi lắp bắp, “Ai ở đó? Ai nói cho cô biết những chuyện này?”

“Những Bậc thầy”, cô thì thầm, “Linh hồn của những Bậc thầy nói cho tôi. Họ bảo rằng tôi đã trải qua tám mươi sáu kiếp sống khác nhau”

Sau đó, Catherine mô tả về các Bậc thầy như là những linh hồn bậc cao không có thể xác, họ có thể nói chuyện với tôi thông qua cô ấy. Từ họ, tôi nhận được những thông tin, những hiểu biết sâu sắc và kỳ diệu.

Catherine không có nền tảng kiến thức về vật lý hoặc siêu hình học. Những tri thức mà các Bậc thầy truyền tải dường như vượt xa khả năng của Catherine. Cô ấy không biết gì về mặt phẳng không gian và các cấp độ rung. Tuy nhiên, trong trạng thái thôi miên sâu, cô ấy đã mô tả những hiện tượng phức tạp này. Hơn thế nữa, vẻ đẹp trong ngôn từ và suy nghĩ, cũng như hàm ý triết học trong lời nói đều vượt xa khả năng nhận thức của cô ấy. Catherine chưa bao giờ nói chuyện một cách súc tích và thơ mộng như vậy.

Khi nghe cô ấy truyền đạt các khái niệm từ những Bậc thầy, tôi có thể cảm nhận được một nguồn năng lượng khác cao hơn đang vật lộn với tâm trí và dây thanh quản của cô ấy nhằm chuyển những ý nghĩ này thành từ ngữ để tôi có thể hiểu được.

Trong suốt những buổi trị liệu còn lại, Catherine đã truyền đạt nhiều thông điệp từ các Bậc thầy. Những thông điệp đẹp đẽ về sự

sống và cái chết, về khía cạnh tâm linh và mục đích của cuộc sống trên Trái Đất. Tôi bắt đầu tỉnh thức. Chủ nghĩa hoài nghi của tôi dần tiêu mòn.

Tôi nhớ mình đã nghĩ, “Vì cô ấy đã nói chính xác về cha và con trai mình, có khi nào cô ấy cũng nói đúng về tiền kiếp và luân hồi, về sự bất tử của linh hồn không?”

Tôi tin là vậy.

Những Bậc thầy cũng đã nói về tiền kiếp.

“Chúng ta được lựa chọn thời điểm bắt đầu tiến vào trạng thái vật chất cũng như thời điểm rời khỏi trạng thái đó. Chúng ta biết khi nào bản thân đã hoàn thành những gì mình được gửi xuống đây để hoàn thành. Chúng ta biết khi nào thời gian của mình kết thúc, và bạn sẽ chấp nhận cái chết của chính mình. Vì bạn biết rằng mình không thể đạt thêm điều gì trong kiếp sống này nữa. Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục sinh lực cho linh hồn, bạn được phép lựa chọn quay trở lại. Những người còn ngần ngại, không chắc chắn về sự trở lại của mình, có thể mất đi cơ hội đã được trao, cơ hội để hoàn thành những gì họ phải làm khi ở trong trạng thái vật chất.”

Từ sau trải nghiệm với Catherine, tôi đã hỏi quy cho hơn một ngàn bệnh nhân trở về các kiếp trước. Rất ít người trong số họ có thể đạt đến cấp độ của các Bậc thầy. Tuy nhiên, hầu hết bệnh nhân đều có những cải thiện ấn tượng về mặt lâm sàng. Nhiều bệnh nhân nhớ được một cái tên nào đó trong một kiếp sống gần đây, sau đó tìm được những hồ sơ cũ xác nhận sự tồn tại của người này trong quá khứ, chứng thực các chi tiết trong ký ức. Một số bệnh nhân thậm chí còn tìm thấy mộ của chính mình trong kiếp trước.

Một vài bệnh nhân trong khi hồi quy có thể nói được một số thứ tiếng mà họ chưa bao giờ được học hoặc chưa bao giờ được nghe trong kiếp sống hiện tại. Tôi đã nghiên cứu về một số đứa trẻ bẩm sinh có khả năng này, hay người ta còn gọi là hiện tượng xenoglossy.

Tôi cũng đọc những phát hiện của các nhà khoa học khác, những người đang thực hành liệu pháp hồi quy và có kết quả nghiên cứu rất giống với tôi.

Như đã mô tả chi tiết trong cuốn sách thứ hai của tôi, *Through Time into Healing* (Đi qua thời gian để chữa lành), liệu pháp này có lợi cho nhiều loại bệnh nhân, nhất là những người rối loạn cảm xúc và rối loạn thần kinh.

Liệu pháp hồi quy cũng rất hữu ích trong việc nhận biết và ngăn chặn các tệ nạn tiêu cực, chẳng hạn như lạm dụng ma túy, rượu bia hoặc các vấn đề trong mối quan hệ.

Nhiều bệnh nhân của tôi nhớ lại được những thói quen, những sang chấn tâm lý và các mối quan hệ có tính chất lạm dụng, không chỉ xảy ra trong các kiếp trước của họ mà còn trong cả cuộc sống hiện tại. Ví dụ, một bệnh nhân nhận ra rằng người chồng vũ phu trong kiếp sống trước đây nay đã xuất hiện trở lại và chính là người cha bạo lực của mình. Một cặp vợ chồng thường xuyên xung đột phát hiện ra rằng họ đã giết nhau trong bốn kiếp trước đó. Rất nhiều câu chuyện kiểu như thế lặp đi lặp lại.

Khi đã nhận ra được khuôn mẫu lặp đi lặp lại đó và tìm hiểu được nguyên nhân, chúng ta có thể phá vỡ nó. Thật vô nghĩa nếu cứ tiếp tục kéo dài nỗi đau.

Phương pháp hồi quy không đòi hỏi bác sĩ trị liệu và bệnh nhân phải tin vào tiền kiếp. Nhưng nếu họ thử thì thường có được những cải thiện về mặt lâm sàng.

Sự trưởng thành về tâm linh sẽ luôn đem lại kết quả.

Tôi từng hồi quy cho một người đàn ông đến từ Nam Mỹ, anh ta đã nhớ lại cuộc đời đầy tội lỗi khi anh ta là một trong những thành viên phát triển và thả quả bom nguyên tử xuống Hiroshima để kết thúc Thế chiến thứ hai. Hiện giờ, anh ta là một bác sĩ X quang ở một bệnh viện lớn, thường xuyên sử dụng bức xạ và công nghệ hiện đại để cứu mạng sống người khác thay vì hủy diệt. Trong kiếp sống này, anh ta là một người lịch thiệp, hiền trai và chu đáo.

Đó là một ví dụ về việc làm thế nào một linh hồn có thể tiến hóa và biến đổi dù qua những kiếp sống đáng hổ thẹn nhất. Những gì chúng ta học được mới là quan trọng, chứ không phải những phán xét. Anh ta đã học được nhiều điều từ kiếp sống ở Thế chiến thứ hai, rồi áp dụng những kỹ năng và kiến thức đó để giúp đỡ những linh hồn khác trong kiếp sống hiện tại. Những tội lỗi từ tiền kiếp không quan trọng. Điều quan trọng là phải học hỏi từ quá khứ để tránh lặp lại và cảm thấy tội lỗi.

Theo một cuộc thăm dò của Gallup tiến hành vào ngày 18 tháng 12 năm 1994, niềm tin vào sự tái sinh đang ngày một tăng lên ở Hoa Kỳ, một đất nước xếp sau hầu hết các nước khác trong vấn đề này. 27% người trưởng thành ở Hoa Kỳ tin vào luân hồi, trong khi con số đó chỉ là 2% vào năm 1990.

Chưa hết, số người tin rằng có thể tiếp xúc với người chết đã tăng từ 18% năm 1990 lên 28% vào tháng 12 năm 1994. 90% tin vào thiên đường, và 70% tin vào phép lạ.

Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng vỗ tay của các linh hồn.

CHƯƠNG 4

Khái niệm luân hồi đưa ra lý giải vững tâm nhất về thực tại, chính tư tưởng của người Ấn Độ đã giải quyết những vướng mắc cản trở các nhà lý luận châu Âu.

ALBERT SCHWEITZER

Elizabeth lần đầu trải nghiệm hồi quy vào tuần sau đó. Tôi nhanh chóng đưa cô vào trạng thái thôi miên sâu bằng phương pháp khởi động nhanh để loại bỏ những chướng ngại mà tâm trí thường dựng nên.

Thôi miên là một trạng thái tập trung, nhưng bản ngã và tâm trí có thể khuấy động bằng những ý nghĩ phân tâm. Khi sử dụng kỹ thuật khởi động nhanh, tôi có thể đưa Elizabeth vào trạng thái thôi miên sâu trong vòng một phút.

Tôi đã đưa cho Elizabeth một cuộn băng nhạc thư giãn để cô mở tại nhà. Tôi thu cuộn băng này để giúp bệnh nhân thực hành kỹ thuật tự thôi miên. Tôi nhận thấy rằng họ càng tập luyện nhiều ở nhà thì khi tới văn phòng họ sẽ càng chìm sâu hơn vào trạng thái thôi miên. Cuộn băng cũng giúp bệnh nhân thư giãn và dễ ngủ hơn.

Elizabeth đã thử nghe băng ở nhà, nhưng vẫn không thể thư giãn. Cô cảm thấy vô cùng lo lắng. Nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao? Elizabeth lo sợ bởi cô chỉ có một mình, không ai giúp đỡ.

Tâm trí “bảo vệ” cô bằng cách cho phép những suy nghĩ hằng ngày ập đến và làm cô bị phân tâm khỏi cuộn băng. Giữa hàng tá những lo lắng và suy nghĩ, cô không thể nào tập trung được.

Khi Elizabeth mô tả trải nghiệm của mình với cuộn băng, tôi đã quyết định sử dụng một phương pháp thôi miên nhanh chóng hơn để vượt qua những trở ngại mà tâm trí và nỗi sợ hãi của cô đang tạo ra.

Thư giãn lũy tiến là kỹ thuật phổ biến nhất được sử dụng để gây thôi miên. Trước hết, bác sĩ trị liệu yêu cầu bệnh nhân thở chậm, rồi đưa bệnh nhân vào trạng thái thư giãn sâu bằng cách hướng dẫn họ nhẹ nhàng thư giãn tuần tự các cơ. Sau đó, yêu cầu bệnh nhân hình dung hoặc tưởng tượng ra những quang cảnh tươi đẹp và dễ chịu. Bằng cách sử dụng các kỹ thuật như đếm ngược, bác sĩ trị liệu sẽ giúp bệnh nhân thả mình chìm sâu hơn nữa.

Lúc này, bệnh nhân rơi vào trạng thái thôi miên vừa chừng, sau đó bác sĩ trị liệu có thể thôi miên sâu hơn nếu muốn. Toàn bộ quá trình này mất khoảng mười lăm phút.

Tuy nhiên, trong mười lăm phút này, tâm trí bệnh nhân có thể phá hỏng quá trình thôi miên bằng cách nghĩ ngợi, phân tích hoặc đấu tranh tư tưởng thay vì thư giãn và thuận theo những lời chỉ dẫn.

Các kế toán viên và những người quen lối tư duy lô-gic, tuyến tính thường bị những tiếng nói trong tâm trí làm gián đoạn quá trình thôi miên. Mặc dù cảm thấy dùng kỹ thuật nào thì Elizabeth cũng đều có thể rơi vào trạng thái thôi miên sâu, nhưng tôi vẫn quyết định sử dụng một phương pháp nhanh chóng, để đảm bảo an toàn.

Tôi bảo Elizabeth ngồi xuống ghế, giữ ánh nhìn hướng thẳng vào mắt tôi, ấn bàn tay phải xuống lòng bàn tay tôi. Tôi đứng trước

mặt Elizabeth.

Khi cô ấn xuống lòng bàn tay tôi, cơ thể cô ngồi trên ghế và hơi nghiêng về phía trước, tôi bắt đầu nói chuyện. Ánh mắt chúng tôi dán chặt vào nhau.

Bất thình lình và không hề báo trước, tôi rút tay lại. Không còn được nâng đỡ, cơ thể cô liền nhào về phía trước. Đúng lúc đó, tôi nói to: “Ngủ!”

Ngay lập tức cơ thể Elizabeth lại đổ sụp xuống ghế. Cô đã rơi vào trạng thái thôi miên sâu. Trong khi ý thức của cô còn đang phân tâm trước sự mất cân bằng đột ngột, mệnh lệnh của tôi đã đi thẳng tới tiềm thức của cô mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Cô rơi thẳng vào trạng thái “ngủ” có ý thức, tương đương với thôi miên.

“Cô có thể nhớ mọi thứ, mọi trải nghiệm mà cô từng có, tôi nói với Elizabeth. Bây giờ chúng tôi có thể bắt đầu cuộc hành trình quay ngược thời gian.

Tôi muốn biết giác quan nào chiếm ưu thế trong những hồi tưởng của cô, vì thế tôi yêu cầu cô quay trở lại với bữa ăn vui vẻ gần đây nhất của mình, đồng thời hướng dẫn cô vận dụng mọi giác quan. Cô nhớ được mùi, vị, khung cảnh và cảm xúc của một bữa tối gần đây, vì vậy tôi biết cô có khả năng hồi tưởng sinh động. Với cô, dường như thị giác là giác quan nổi bật nhất.

Sau đó, tôi đưa cô trở lại tuổi thơ để xem liệu cô có thể nhớ được thời thơ ấu ở Minnesota không. Elizabeth mỉm cười mãn nguyện như một cô bé.

“Tôi đang ở trong bếp với mẹ. Trông bà rất trẻ. Tôi cũng thế. Tôi còn rất nhỏ. Khoảng năm tuổi. Mẹ con tôi đang nấu ăn. Chúng tôi làm bánh nướng... và bánh quy. Vui lắm. Mẹ tôi rất hạnh phúc. Tôi

có thể nhìn thấy tất cả, tạp đề, mái tóc vắn lên cao của bà ấy. Tôi có thể ngửi thấy mùi. Hương vị thật tuyệt vời.”

“Hãy thử vào một căn phòng khác và cho tôi biết những gì cô nhìn thấy”, tôi hướng dẫn.

Cô bước vào phòng khách. Cô mô tả về những món đồ nội thất lớn làm bằng gỗ sẫm màu, những sàn nhà nhẵn nhụi. Sau đó là một bức chân dung của mẹ cô, đặt trên một chiếc bàn bằng gỗ tối màu nằm cạnh một cái ghế rộng và thoải mái.

“Tôi thấy mẹ tôi trong bức ảnh”, Elizabeth tiếp tục. “Bà xinh đẹp... và vô cùng trẻ trung. Tôi thấy chuỗi ngọc quanh cổ bà. Bà rất thích chuỗi ngọc này. Chỉ đeo vào những dịp đặc biệt. Bộ váy trắng xinh đẹp... mái tóc đen... đôi mắt của bà rất sáng và giàu sức sống”

“Tốt lắm, tôi nói, “Tôi rất vui vì cô nhớ được bà ấy và có thể nhìn thấy bà ấy thật rõ ràng”

Sự chắc chắn trong việc hồi tưởng một bữa ăn gần đây hoặc một cảnh tượng thời thơ ấu sẽ khiến bệnh nhân tự tin hơn về khả năng nhớ lại ký ức của mình. Những ký ức này cho bệnh nhân thấy rằng việc thôi miên là có hiệu quả và không hề đáng sợ, thậm chí quá trình này có thể rất dễ chịu. Bệnh nhân sẽ thấy rằng những ký ức được gợi lại thường sinh động và chi tiết hơn so với những ký ức khi tâm trí tỉnh thức.

Sau khi tỉnh lại từ trạng thái hôn mê, hầu hết bệnh nhân sẽ nhớ được những ký ức mình đã hồi tưởng trong quá trình thôi miên. Rất hiếm bệnh nhân ở trạng thái thôi miên sâu như vậy mà lại mất trí nhớ về những gì đã trải qua. Mặc dù tôi thường ghi âm lại các buổi thôi miên để đảm bảo tính chính xác và phòng khi cần thiết, nhưng

những cuộn băng này chủ yếu là dành cho tôi hơn là các bệnh nhân. Họ nhớ được rất rõ ràng.

“Bây giờ chúng ta sẽ quay lại thời điểm xa hơn nữa. Đừng lo lắng cái gì là tưởng tượng, cái gì là không có thật, ẩn dụ hoặc biểu tượng, ký ức thực tế là sự kết hợp của tất cả những điều này”, tôi nói với cô. “Hãy để bản thân trải nghiệm. Cố gắng không để tâm trí đánh giá, bình phẩm hoặc thậm chí nhận xét về những gì mà cô đang nhìn thấy. Cứ trải nghiệm. Tập trung vào trải nghiệm. Việc phân tích để sau hẵng hay. Còn hiện tại, hãy để bản thân trải nghiệm”

“Bây giờ chúng ta sẽ trở lại tử cung, vào thời kỳ rụng trứng, ngay trước khi cô chào đời. Bất cứ điều gì xuất hiện trong tâm trí cô đều tốt cả. Cứ để bản thân trải nghiệm.”

Rồi tôi đếm ngược từ năm đến một, đưa cô chìm sâu hơn vào trạng thái thôi miên. Elizabeth cảm thấy mình đang ở trong bụng mẹ. Ở đó ấm áp và an toàn, cô có thể cảm nhận được tình yêu của mẹ mình. Một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt đang nhắm của cô.

Cô nhớ lại được cha mẹ đã mong chờ mình nhiều như thế nào, đặc biệt là mẹ cô. Đó là những giọt nước mắt của hạnh phúc và hoài niệm.

Elizabeth có thể cảm nhận sự ra đời của mình được chào đón bằng tình yêu thương, và điều này khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Trải nghiệm của cô trong bụng mẹ không phải là bằng chứng khẳng định rằng ký ức đó là chính xác, hoặc thực sự là một ký ức hoàn chỉnh. Nhưng với Elizabeth, những xúc cảm ấy mạnh mẽ và mãnh liệt đến mức chân thật, điều này khiến tâm trạng cô khá hơn.

Trong trạng thái thôi miên, một bệnh nhân của tôi nhớ rằng mình được sinh ra trong một cặp sinh đôi. Em bé còn lại đã chết. Tuy nhiên, bệnh nhân này chưa bao giờ được biết mình có một người chị em sinh đôi. Cha mẹ cô ấy chưa bao giờ nói về người chị em đã chết khi mới được sinh ra này. Khi cô ấy nói với cha mẹ về trải nghiệm của mình trong trạng thái thôi miên, họ đã xác nhận những gì cô ấy hồi tưởng là chính xác tuyệt đối. Cô ấy thực sự có một người chị em sinh đôi.

Tuy nhiên, thường thì những ký ức từ trong bụng mẹ rất khó để xác nhận.

“Cô đã sẵn sàng để quay lại xa hơn chưa?” Tôi hỏi, hy vọng Elizabeth không bị những cảm xúc mãnh liệt của chính mình làm cho sợ hãi.

“Vâng, cô trả lời bình tĩnh. “Tôi đã sẵn sàng”

“Tốt, tôi nói. “Bây giờ chúng ta sẽ thử xem liệu cô có thể nhớ bất cứ điều gì trước khi sinh ra, dù ở trạng thái thần bí hay tâm linh, trong một không gian khác, hoặc thậm chí trong kiếp trước. Bất cứ điều gì xuất hiện trong tâm trí cô đều tốt cả. Đừng nhận xét. Đừng lo lắng. Chỉ cần trải nghiệm. Hãy để bản thân mình trải nghiệm”

Tôi yêu cầu cô tưởng tượng bản thân đang bước vào thang máy và nhấn nút trong khi tôi từ từ đếm ngược từ năm đến một. Thang máy di chuyển qua thời gian và không gian, rồi cánh cửa mở ra khi tôi nói “một”. Tôi chỉ dẫn cô bước ra ngoài và hòa nhập với hình ảnh, khung cảnh, trải nghiệm ở phía bên kia cánh cửa. Nhưng mọi thứ không giống như tôi mong đợi.

“Tối quá”, cô kinh hãi thốt lên. “Tôi đã... tôi đã bị ngã khỏi thuyền. Nước rất lạnh. Thật kinh khủng”

“Nếu cô cảm thấy không thoải mái, tôi nhanh chóng xen vào, “hãy bay lên phía trên và quan sát như thể đang xem một bộ phim. Còn nếu cô không cảm thấy khó chịu, hãy ở lại đó. Quan sát những gì đang xảy ra. Quan sát những gì cô đang trải nghiệm”

Trải nghiệm này khiến Elizabeth hoảng sợ, vì vậy cô đã bay lên trên. Elizabeth trông thấy mình là một cậu thiếu niên. Sau khi ngã khỏi thuyền trong cơn bão đêm, cậu bé đã bị chết đuối trong làn nước tối đen. Đột nhiên, hơi thở của cô chậm lại, trông cô có vẻ bình ổn hơn. Cô đã lìa khỏi cơ thể đó.

“Tôi đã rời khỏi cơ thể đó”, Elizabeth nói, gần như không biểu lộ cảm xúc gì.

Mọi chuyện xảy ra rất chóng vánh. Trước khi tôi kịp khám phá kiếp sống đó, cô đã hồn rời khỏi xác. Tôi muốn cô kể lại những gì đã xảy ra, và cho tôi biết cô đã trông thấy và hiểu được những gì.

“Cô đã làm gì trên thuyền vậy?” Tôi hỏi, cố gắng khai thác mặc dù cô đã rời khỏi cơ thể đó.

“Tôi đi cùng cha”, cô nói. “Rồi một cơn bão đột ngột ập đến. Con thuyền bị ngập nước, mất thăng bằng và chòng chành dữ dội. Sóng lớn khủng khiếp, và tôi bị hất văng ra ngoài.”

“Còn những người khác thì sao?” Tôi hỏi.

“Tôi không biết”, cô nói. “Tôi đã bị cuốn văng ra ngoài. Tôi không biết chuyện gì xảy ra với họ.”

“Lúc đó cô bao nhiêu tuổi?”

“Tôi không biết”, cô trả lời. “Khoảng mười hai hoặc mười ba tuổi. Một thiếu niên”

Elizabeth có vẻ không hào hứng với việc cung cấp thêm chi tiết. Cô đã sớm rời đi, cả trong kiếp sống đó lẫn quá trình hồi tưởng

trong văn phòng của tôi. Chúng tôi không thể lấy thêm được thông tin nào. Vì vậy tôi đánh thức cô dậy.

Tuần sau đó, Elizabeth dường như đã bớt suy sụp mặc dù tôi không hề kê cho cô thuốc chống trầm cảm.

“Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô nói. “Tôi cảm thấy tự do hơn, và không còn cảm thấy quá khó chịu trong bóng tối như trước nữa”

Elizabeth luôn cảm thấy không thoải mái trong bóng tối, và cô thường tránh đi ra ngoài một mình vào ban đêm. Ở nhà, cô luôn phải để đèn sáng. Nhưng tuần vừa rồi, triệu chứng này đã được cải thiện. Có một chuyện tôi chưa từng biết là cô cũng cảm thấy không thoải mái và hơi lo lắng mỗi khi bơi lội, nhưng tuần vừa qua cô đã có thể ngâm mình trong hồ bơi và bề sục tại khu chung cư phức hợp. Mặc dù đây không phải là mối quan tâm chính của cô, nhưng Elizabeth cảm thấy hài lòng khi những triệu chứng này thuyên giảm dần.

Rất nhiều nỗi sợ hãi của chúng ta đến từ quá khứ, chứ không phải tương lai. Thường thì những điều chúng ta sợ nhất đều xảy ra trong thời thơ ấu hoặc tiền kiếp. Bởi chúng ta đã quên hoặc chỉ nhớ một cách mơ hồ, nên chúng ta luôn lo sợ rằng sang chấn đó có thể trở thành hiện thực trong tương lai.

Nhưng Elizabeth vẫn rất buồn rầu, và chúng tôi đã không tìm thấy mẹ cô ngoại trừ trong một ký ức thời thơ ấu. Công cuộc tìm kiếm sẽ được tiếp tục.

Câu chuyện của Elizabeth khá ly kỳ. Câu chuyện của Pedro cũng tương tự. Tuy nhiên, đây không phải là những câu chuyện quá đặc biệt. Nhiều bệnh nhân của tôi đã phải chịu đựng những nỗi đau sâu sắc, những nỗi sợ hãi và ám ảnh, hoặc các mối quan hệ gây ức

chế hơn thế. Nhiều người tìm thấy những người thân yêu đã khuất của mình trong chiều không gian và thời gian khác. Nhiều người đã có thể chữa lành nỗi đau của mình khi nhớ về tiền kiếp và đạt đến trạng thái linh hồn.

Tôi đã hỏi quy cho một vài người nổi tiếng. Một số khác có vẻ là những người bình thường với những câu chuyện ấn tượng. Những trải nghiệm của họ phản ánh những hình mẫu phổ biến mà chúng ta có thể gặp trong hành trình tiến đến ngã rẽ số phận của Elizabeth và Pedro.

Chúng ta đều đang đi trên cùng một con đường.

Vào tháng 11 năm 1992, tôi đã đến New York để thôi miên hỏi quy cho Joan Rivers, đây là một phần trong chương trình talk show trên truyền hình của cô. Chúng tôi sắp xếp để ghi âm buổi thôi miên tại một phòng khách sạn chỉ vài ngày trước khi chương trình được ghi âm trực tiếp. Joan đến muộn do bị Howard Stern níu chân, anh ta là phát thanh viên, một khách mời trong chương trình ngày hôm đó. Joan không hề cảm thấy thoải mái, cô vẫn còn nguyên lớp trang điểm, đeo trang sức trên người và mặc chiếc áo len màu đỏ nhả nhận.

Khi chúng tôi nói chuyện với nhau trước khi hỏi quy, tôi biết được rằng cô vẫn còn đang đau buồn vì cái chết của mẹ và chồng mình. Mặc dù mẹ cô đã qua đời nhiều năm trước, nhưng mối quan hệ của họ rất khăng khít, và Joan vẫn nhớ bà ấy rất nhiều. Cái chết của chồng cô thì xảy ra gần đây hơn.

Joan khó nhọc ngồi xuống chiếc ghế sang trọng màu be. Các máy ghi hình bắt đầu ghi lại một cảnh tượng lạ thường.

Chẳng bao lâu sau, Joan ngả mình xuống ghế, cảm cô tựa thoải mái trên lòng bàn tay. Hơi thở chậm lại và cô đi sâu vào trạng thái thôi miên. “Tôi đã chìm rất sâu”, về sau cô kể lại.

Quá trình hồi quy bắt đầu, và chúng tôi đã quay ngược thời gian. Điểm dừng chân đầu tiên của cô là vào lúc bốn tuổi. Cô nhớ lại cảm giác căng thẳng khi người bà đến thăm nhà. Joan có thể nhìn thấy chính mình một cách sống động.

“Tôi đang mặc một chiếc váy kẻ ca rô, mang giày kiểu Mary Jean và một đôi vớ trắng”

Chúng tôi tìm về một khoảng thời gian xa hơn. Đó là năm 1835, và cô là một phụ nữ thuộc tầng lớp quý tộc ở Anh.

“Tôi để tóc đen, trông cao ráo và mảnh mai”, cô quan sát. Cô có ba đứa con.

“Một trong số đó chắc chắn là mẹ tôi”, cô nói thêm. Joan nhận ra một trong những đứa con của mình ở kiếp sống đó, một bé gái sáu tuổi, đã đầu thai thành mẹ của mình ở kiếp sống hiện tại.

“Làm thế nào cô biết đó là bà ấy?” Tôi hỏi.

“Tôi biết chắc là thế”, cô trả lời dứt khoát. Sự nhận diện linh hồn thường không thể miêu tả bằng lời. Trực giác và trái tim sẽ mách bảo. Joan Rivers biết rằng bé gái đáng yêu này và mẹ cô là cùng một linh hồn.

Cô không nhận ra chồng của phụ nữ người Anh đó, một người cũng cao ráo và mảnh khảnh, giống với người nào đó trong kiếp sống hiện tại của cô. “Anh ta đội một chiếc mũ lông cừu”, cô mô tả chỉ tiết. Anh ta ăn mặc chỉnh tề. “Chúng tôi đang tản bộ trong một công viên lớn với những khu vườn.”

Rồi Joan bắt đầu khóc và muốn rời khỏi đó. Một đứa con của cô đã chết.

“Đó là bà ấy!” Cô thốn thức, ý cô là cô con gái mà cô đã nhận ra là mẹ mình trong kiếp sống hiện tại. “Thật khủng khiếp... Thật bi thảm!” Cô bé đã chết, và chúng tôi rời khỏi chiều không gian và thời gian đó.

Chúng tôi trở về khoảng thời gian xa hơn nữa, đó là thế kỷ thứ mười tám.

“Khoảng năm một nghìn bảy trăm gì đó... Tôi là một nông dân, một người đàn ông” Trông cô có vẻ ngạc nhiên về sự thay đổi giới tính này, nhưng đây là một kiếp sống hạnh phúc hơn.

“Tôi là một nông dân tài giỏi bởi tôi rất yêu đất” cô quan sát. Trong kiếp sống hiện tại, Joan rất thích làm việc trong vườn, nơi cô tìm thấy sự bình yên và có thời gian nghỉ ngơi khỏi cuộc sống bận rộn trong giới giải trí.

Tôi nhẹ nhàng đánh thức cô. Nỗi đau của Joan đã bắt đầu được chữa lành. Cô hiểu được rằng người mẹ yêu quý, người từng là con gái mình vào năm 1835 tại nước Anh, là một linh hồn đồng hành với mình trong nhiều thế kỷ. Mặc dù giờ đây họ lại bị chia cách, nhưng Joan biết rằng họ sẽ trở về bên nhau, ở một nơi khác và vào một thời điểm khác.

Elizabeth, một người không biết gì về chuyện của Joan, đã đến gặp tôi để tìm kiếm một sự chữa lành tương tự. Liệu cô có tìm được người mẹ yêu quý của mình không?

Trong lúc ấy, vẫn căn phòng đó và vẫn chiếc ghế đó, chỉ sau Elizabeth vồn vện vài ngày, một câu chuyện kịch tính khác dần được hé màn.

Pedro đang chìm trong đau khổ. Cuộc sống của anh chồng chất nỗi buồn, bí mật không thể chia sẻ, và những khao khát giấu kín.

Và cuộc gặp gỡ quan trọng nhất cuộc đời anh đang dần tới gần, một cách lặng lẽ nhưng nhanh chóng.

CHƯƠNG 5

Nàng vẫn chìm đắm trong nỗi buồn
Dù có sinh thêm một đứa trẻ
“Là con trai!” Niềm vui cha đứa bé
Nhưng người hạnh phúc chỉ mình anh
Người mẹ nằm chán nản và thờ ơ
Hồn còn đó mà tưởng như đã chết
Rồi đột nhiên nàng khóc òa dữ dội
Chỉ bận tâm đứa trẻ đã khuất kia...
Thiên thần của tôi đã chết rồi kìa!
Tôi còn chẳng được ở bên thằng bé!”
Đứa bé mới sinh đang nằm trong tay mẹ
Bỗng một giọng nói quen thuộc cất lên
“Là con đây; chú bé lặng lẽ nhìn,
“Mẹ đừng nói ra cho ai biết nhé.”

VICTOR HUGO

Với mái tóc nâu và đôi mắt màu lam đôi khi ánh lên sắc xanh lục tuyệt đẹp, Pedro là một anh chàng Mexico cực kỳ điển trai, điển trai hơn nhiều so với những gì tôi đã hình dung. Thế nhưng, ẩn sau vẻ quyến rũ và hóm hỉnh đó là nỗi đau vì cái chết của người anh trai đã qua đời mười tháng trước trong một tai nạn ô tô thảm khốc ở Mexico City.

Mang theo nỗi buồn thương sâu sắc, rất nhiều người tìm đến tôi với hy vọng hiểu rõ hơn về cái chết hoặc thậm chí là gặp lại những người thân yêu đã qua đời. Cuộc gặp gỡ có thể xảy ra trong kiếp trước hoặc trong trạng thái linh hồn nằm giữa các kiếp sống. Cuộc hội ngộ cũng có thể diễn ra trong một bối cảnh thần bí, nằm ngoài ranh giới của thể xác hoặc địa lý tự nhiên.

Dù là có thật hay không, những cuộc gặp gỡ giữa các linh hồn cũng đem đến một sức mạnh mà bệnh nhân có thể cảm nhận được rất sinh động. Cuộc sống của họ thay đổi.

Những hồi tưởng sâu sắc và thường rất chi tiết về các kiếp sống trong quá khứ không phải là sự thỏa mãn một mong muốn nào đó. Những hình ảnh được gọi lên không chỉ bởi bệnh nhân cần chúng hoặc bởi chúng có thể khiến họ cảm thấy khá hơn. Những gì được hồi tưởng là những gì đã xảy ra.

Tính đặc trưng và chính xác của các chi tiết, chiều sâu cảm xúc mà bệnh nhân thể hiện, sự thuyên giảm của các triệu chứng lâm sàng và sức mạnh làm thay đổi cuộc sống của những ký ức đó đều khẳng định tính xác thực của quá trình hồi tưởng.

Điểm khác thường trong câu chuyện của Pedro là khoảng thời gian mười tháng kể từ khi người anh trai qua đời. Vào lúc đó, nỗi đau trong lòng anh gần như đã nguôi bớt. Cơn sầu khổ dai dẳng của Pedro cho thấy một nỗi tuyệt vọng sâu kín hơn nhiều.

Nỗi buồn của anh thực ra đã lan rộng từ trước khi người anh trai qua đời. Ở các buổi trị liệu tiếp theo, chúng ta sẽ thấy rằng anh từng bị chia cách khỏi những người thân yêu trong nhiều kiếp. Điều đó khiến anh vô cùng nhạy cảm với những mất mát trong tình yêu. Cái chết đột ngột của người anh trai gọi lại trong tâm thức sâu thẳm

nhất của Pedro những tổn thất lớn hơn, thậm chí còn bi thảm hơn, từ hàng ngàn năm trước.

Trong lý thuyết tâm thần học, mỗi sự mất mát mà chúng ta trải nghiệm đều sẽ khuấy động những ký ức và cảm xúc vốn bị kìm nén hoặc quên lãng của những mất mát trước đó. Nỗi đau nhân lên gấp bội do những tổn thương trước đây tích tụ lại.

Khi nghiên cứu về tiền kiếp, tôi học được một điều rằng phạm vi mà những mất mát đó xảy ra cần được

mở rộng. Không chỉ thời thơ ấu, chúng ta còn phải xét đến cả tiền kiếp. Có những mất mát bi thảm và nỗi đau sâu sắc xảy ra trước cả khi chúng ta chào đời.

Trước tiên, tôi cần biết thêm về cuộc đời của Pedro. Tôi cần cột mốc để định hình các buổi trị liệu sắp tới.

“Kể cho tôi nghe về bản thân anh đi”, tôi đề nghị. “Tuổi thơ của anh, gia đình anh, bất cứ điều gì anh cảm thấy là quan trọng. Nói cho tôi biết mọi thứ mà anh nghĩ rằng tôi nên biết.”

Pedro thở dài và thả mình xuống chiếc ghế lớn mềm mại. Anh nói lỏng cà vạt và mở cúc áo sơ mi trên cùng. Ngôn ngữ cơ thể cho thấy chuyện này không hề dễ dàng với anh.

Pedro đến từ một gia đình quyền thế, cả về tiền bạc và chính trị. Cha anh sở hữu một doanh nghiệp lớn và một vài nhà máy. Họ sống ở những ngọn đồi phía trên thành phố, trong một ngôi nhà bề thế thuộc một khu dân cư có hệ thống an ninh nghiêm ngặt.

Pedro theo học những trường tư tốt nhất trong thành phố. Anh học tiếng Anh từ thời tiểu học, và sau nhiều năm sinh sống ở Miami, tiếng Anh của Pedro vô cùng nhuần nhuyễn. Anh là con út trong ba người con. Mặc dù người chị cả lớn hơn anh bốn tuổi, nhưng Pedro

lúc nào cũng hết mực bảo vệ cô. Còn anh trai của Pedro lớn hơn anh hai tuổi và hai người rất thân thiết.

Cha Pedro làm việc rất chăm chỉ và thường về nhà khuya. Mẹ anh và vú nuôi, người giúp việc cùng các nhân viên khác trông nom nhà cửa và chăm sóc những đứa trẻ.

Pedro học chuyên ngành kinh doanh ở trường đại học. Anh có vài người bạn gái, nhưng không có mối quan hệ nào nghiêm túc.

“Hình như mẹ tôi không bao giờ thích những cô gái mà tôi hẹn hò”, Pedro nói thêm. “Bà ấy luôn tìm ra thiếu sót nào đó và nhắc đi nhắc lại.”

Lúc này, Pedro nhìn quanh quất với vẻ không thoải mái.

“Chẳng hạn như là?” Tôi hỏi.

Anh không trả lời ngay, mà nuốt nước bọt vài lần trước khi bắt đầu nói.

“Tôi từng qua lại với một phụ nữ lớn tuổi vào năm cuối đại học”, anh chậm rãi nói với tôi. “Cô ấy lớn tuổi hơn tôi... và đã có gia đình.” Pedro ngừng lại.

“Được rồi”, sau một lúc, tôi đáp lại để xóa đi bầu không khí im lặng. Tôi có thể cảm thấy sự khó chịu của Pedro, và dù có nhiều năm kinh nghiệm, tôi vẫn không thích cảm giác đó. “Chồng cô ấy có biết không?”

“Không”, Pedro trả lời, “anh ta không biết gì cả”,

“Mọi chuyện đã có thể tệ hơn” tôi cố gắng an ủi Pedro.

“Còn nữa”, anh ngần ngại nói thêm.

Tôi gật đầu, đợi Pedro nói tiếp.

“Cô ấy có thai... Và đã phải phá thai. Cha mẹ tôi không biết gì về chuyện này.” Mắt anh rủ xuống. Sau nhiều năm, anh vẫn còn cảm

thấy hồ thẹn và tội lỗi.

“Tôi hiểu”, tôi bắt đầu nói. “Tôi nói vài điều mình đã học được về phá thai cho anh nghe được chứ?” Tôi hỏi.

Pedro gật đầu đồng ý. Anh biết được những nghiên cứu của tôi về thôi miên và tiền kiếp.

“Phá thai, hoặc sảy thai, thường là sự đồng thuận giữa người mẹ và linh hồn sẽ nhập vào đứa bé. Có thể là cơ thể của đứa bé không đủ khỏe mạnh để thực hiện những nhiệm vụ đã được lên kế hoạch trong kiếp sống sắp tới” tôi tiếp tục nói, “hoặc thời điểm đó không phù hợp, tình hình bên ngoài đã biến chuyển, chẳng hạn như sự ruồng bỏ của người cha trong khi kế hoạch của người mẹ hoặc đứa bé đòi hỏi cần phải có anh ta. Anh hiểu không?”

“Vâng”, Pedro gật đầu, nhưng không có vẻ bị thuyết phục cho lắm. Tôi biết rằng nền tảng Công giáo mạnh mẽ trong anh có thể khiến mọi chuyện trở nên khó giải quyết hơn. Đôi khi những đức tin cũ và cứng nhắc của chúng ta gây trở ngại đến việc thu nhận kiến thức mới.

Tôi trở lại với những vấn đề cơ bản.

“Tôi sẽ chỉ nói đến những nghiên cứu của riêng tôi, tôi giải thích, ‘chứ không phải những gì tôi từng đọc hoặc nghe từ người khác. Thông tin này là từ bệnh nhân của tôi, thường là khi họ đang được thôi miên sâu. Đôi khi những lời nói đó là của họ, đôi khi là của một nguồn năng lượng khác siêu việt hơn.’”

Pedro lại im lặng gật đầu.

“Bệnh nhân nói với tôi rằng linh hồn không nhập vào cơ thể ngay lập tức. Vào khoảng thời gian thụ thai, linh hồn sẽ đặt trước chỗ của mình. Không linh hồn nào khác có thể đi vào cơ thể đó. Và linh hồn

này có thể tùy ý nhập vào hoặc ra khỏi cơ thể của đứa bé. Linh hồn không bị ràng buộc. Việc bị hôn mê cũng tương tự như vậy”, tôi nói thêm.

Pedro gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, dù vẫn im lặng nhưng anh lắng nghe một cách chăm chú.

“Trong kỳ thai nghén, linh hồn dần gắn bó với cơ thể của đứa bé”, tôi tiếp tục nói, “nhưng mối liên kết đó không hoàn chỉnh mà phải chờ đến lúc lâm bồn, tức là ngay trước khi sinh, trong khi sinh hoặc ngay sau đó.”

Tôi nhấn mạnh bằng cách áp hai lòng bàn tay vuông góc với nhau. Sau đó từ từ nắm lại, giống như động tác tay khi cầu nguyện, biểu thị sự gắn kết dần dần của linh hồn với cơ thể.

“Anh không bao giờ có thể gây tổn hại hoặc giết chết một linh hồn”, tôi nói thêm. “Linh hồn vốn bất tử và không thể bị hủy diệt. Nó sẽ tìm cách quay trở lại, nếu việc đó nằm trong kế hoạch”

“Nghĩa là sao?” Pedro hỏi.

“Tôi đã gặp trường hợp cùng một linh hồn, sau khi sảy thai hoặc phá thai, trở lại làm đứa con tiếp theo của cùng người cha người mẹ đó.

“Thật đáng kinh ngạc!” Pedro đáp lại. Khuôn mặt anh sáng bừng lên, xua tan đi mặc cảm tội lỗi.

“Không thể biết trước điều gì đâu”, tôi nói thêm. Sau vài khoảnh khắc trầm ngâm, Pedro lại thở dài rồi bắt chéo chân, chỉnh lại quần của mình. Chúng tôi quay lại quá trình khai thác bệnh sử.

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

“Sau khi tốt nghiệp, tôi trở về nhà. Lúc đầu, tôi làm việc tại các nhà máy, trau dồi thêm về kinh doanh. Sau đó, tôi đến Miami để điều

hành hoạt động kinh doanh trong nước và quốc tế. Tôi ở đây kể từ lúc đó cho đến giờ”, anh giải thích.

“Chuyện kinh doanh thế nào rồi?”

“Rất tốt, nhưng nó chiếm quá nhiều thời gian của tôi.

“Đó có phải là một vấn đề lớn không?”

“Với đời sống tình cảm của tôi thì có”, Pedro cười toe toét. Đó không hẳn là một câu nói đùa. Hiện tại Pedro đã hai mươi chín tuổi, anh cảm thấy rằng bản thân mình như đang chạy đua với thời gian để tìm kiếm tình yêu, kết hôn và xây dựng một gia đình. Mãi miết chạy nhưng chẳng hề có vạch đích.

“Hiện anh có đang quen bạn gái không?”

“Có”, Pedro trả lời, “nhưng không có gì đặc biệt cả. Tôi không thực sự rung động... Tôi cũng hy vọng mình có thể”, giọng anh pha chút lo lắng. “Tôi sẽ sớm phải quay trở lại Mexico và sinh sống ở đó”, Pedro trầm ngâm, “để tiếp quản công việc của anh trai tôi. Có lẽ tôi sẽ gặp ai đấy ở đó”, anh nói với vẻ không chắc chắn.

Tôi tự hỏi liệu những lời chỉ trích của mẹ anh với các cô bạn gái cũng như trải nghiệm về chuyện ngoại tình và phá thai có phải là trở ngại tâm lý với một mối quan hệ yêu thương và thân mật hay không. Chúng tôi sẽ xem xét những vấn đề đó sau, tôi thầm nghĩ.

“Vậy gia đình anh ở Mexico thế nào?” Tôi hỏi, cố gắng giúp anh cải thiện tâm trạng đồng thời tiếp tục thu thập thông tin.

“Họ khỏe. Cha tôi đã hơn bảy mươi rồi, nên anh trai tôi và tôi...” Pedro đột ngột dừng lại. Anh nuốt nước bọt và hít một hơi thật sâu trước khi nói tiếp. “Vì Vậy, tôi có nhiều trách nhiệm hơn trong việc kinh doanh”, anh kết luận bằng một chất giọng trầm lắng.

“Mẹ tôi cũng khỏe” Pedro dừng một chút trước khi sửa lại câu trả lời. “Nhưng cả hai đều không thể đối mặt với cái chết của anh tôi. Sự việc gây ảnh hưởng lớn tới họ. Họ già đi nhiều ”

“Chị gái anh thì sao?”

“Chị ấy cũng buồn, nhưng chị ấy còn có chồng và con”, Pedro giải thích.

Tôi gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu. Cô ấy có nhiều mối quan tâm khác để giúp bản thân đối mặt với chuyện này.

Pedro rất khỏe mạnh. Vấn đề duy nhất của anh là cơn đau mạn tính ở cổ và vai trái, nhưng vấn đề này đã tiếp diễn trong một khoảng thời gian rất dài và các bác sĩ không tìm thấy điều gì bất thường.

“Tôi đã phải học cách sống chung với nó”, Pedro nói với tôi.

Tôi bỗng để ý đến thời gian. Nhìn đồng hồ, tôi thấy rằng đã quá mất hai mươi phút. Thông thường, tôi rất nhạy về vấn đề thời gian.

Có lẽ tôi đã thực sự bị cuốn vào câu chuyện bi kịch của Pedro, tôi thậm chí hợp lý hóa mọi thứ mà không biết rằng những chuyện còn kịch tính hơn giờ mới bắt đầu hé lộ.

Thiền sư đồng thời là triết gia Phật giáo người Việt Nam, Thích Nhất Hạnh, có viết về việc thưởng thức một chén trà ngon. Bạn phải hoàn toàn sống trong phút giây hiện tại khi thưởng thức trà. Chỉ khi thực tình có mặt trong phút ấy, bàn tay bạn mới có thể cảm nhận được hơi ấm dễ chịu của chén trà. Chỉ khi đó, bạn mới ngửi được mùi hương, nếm được vị ngọt, thưởng thức được nét đẹp tính tế. Nếu quần quanh trong quá khứ hoặc lo lắng đến tương lai, bạn sẽ

hoàn toàn bỏ lỡ trải nghiệm thưởng trà. Bạn sẽ chỉ nhìn xuống chén và thấy trà đã biến mất.

Cuộc sống cũng giống như vậy. Nếu không hoàn toàn sống trong phút giây hiện tại, mọi thứ đều sẽ trôi mất. Bạn sẽ bỏ lỡ cảm xúc, hương thơm, sự tao nhã và vẻ đẹp của cuộc sống. Dường như mọi thứ đều bỏ bạn lại phía sau.

Quá khứ đã qua rồi. Hãy học hỏi từ quá khứ và buông bỏ nó. Tương lai thậm chí còn chưa đến. Lên kế hoạch cho tương lai, nhưng đừng lãng phí thời gian để lo lắng. Lo lắng là vô ích. Khi thôi ngẫm nghĩ về những gì đã đến, khi ngừng lo lắng về những điều có thể không bao giờ xảy ra, bạn sẽ sống với hiện tại. Từ đó, bạn sẽ bắt đầu trải nghiệm niềm vui trong cuộc sống.

CHƯƠNG 6

*Tôi cho rằng khi ai đó qua đời
Linh hồn họ sẽ trở về nhân thế
Phủ lên mình lớp ngụy trang bảo vệ
Rồi được một người mẹ khác Sinh ra.
Thân thể rắn hơn, trí óc sáng hơn,
Linh hồn cũ lại bước tiếp trên con đường.*

JOHN MASEFIELD

Một tuần sau đó, Pedro quay trở lại văn phòng của tôi để trị liệu buổi thứ hai. Nỗi buồn vẫn giày vò anh, cướp đi những niềm vui giản dị và quấy rầy cả giấc ngủ. Pedro bắt đầu bằng cách kể cho tôi nghe về một giấc mơ bất thường mà anh đã gặp những hai lần trong tuần vừa rồi.

“Tôi đang mơ về một điều gì đó thì đột nhiên một người phụ nữ lớn tuổi bất ngờ xuất hiện”, Pedro kể. “Anh có nhận ra người phụ nữ đó không?” Tôi hỏi.

“Không”, anh trả lời ngay lập tức. “Bà ấy chừng sáu mươi hoặc bảy mươi tuổi gì đó. Bà ấy mặc một chiếc váy trắng tuyệt đẹp, nhưng trông có vẻ bất an. Khuôn mặt bà lộ vẻ đau đớn. Bà đưa tay về phía tôi, không ngừng lặp lại cùng một câu nói.”

“Bà ấy đã nói gì?”

“Năm lấy tay cô ấy... Năm lấy tay cô ấy. Rồi cậu sẽ hiểu. Hãy đưa tay ra. Năm lấy tay cô ấy: Đó là những gì bà ấy nói.”

“Năm lấy tay ai?”

“Tôi không biết. Bà ấy chỉ nói “Năm lấy tay cô ấy”” “Còn gì trong giấc mơ nữa không?”

“Gần như không. Nhưng tôi để ý rằng một tay bà ấy đang cầm một chiếc lông vũ trắng”

“Nghĩa là gì?” Tôi hỏi.

“Ông là bác sĩ mà”, Pedro nhắc tôi.

Phải rồi, tôi nghĩ. Tôi là bác sĩ. Tôi biết rằng các biểu tượng có thể mang ý nghĩa gì đó, tùy thuộc vào những trải nghiệm đặc biệt của người mơ, cũng giống như các nguyên mẫu phổ quát được Carl Jung mô tả hoặc các biểu tượng phổ biến của Sigmund Freud.

Giấc mơ này, có vẻ như không theo học thuyết Freud.

Tôi biết Pedro đang chờ đợi câu trả lời.

“Tôi không chắc” tôi trả lời thành thật. “Lông vũ trắng có thể mang rất nhiều ý nghĩa. Nó có thể tượng trưng cho sự yên bình hoặc một trạng thái tâm linh. Chúng ta sẽ phải khám phá giấc mơ này”, tôi nói, gác lại chuyện giải nghĩa.

“Đêm qua tôi lại thấy giấc mơ đó”, Pedro nói.

“Vẫn người phụ nữ kia à?”

“Vẫn là bà ấy, vẫn câu nói đó, vẫn chiếc lông vũ đó”, Pedro đáp. “Năm lấy tay cô ấy... Năm lấy tay cô ấy. Hãy đưa tay ra. Năm lấy tay cô ấy”

“Có lẽ câu trả lời sẽ đến khi hồi quy”, tôi đề nghị. “Anh đã sẵn sàng chưa?”

Pedro đồng ý, và chúng tôi bắt đầu. Sau khi kiểm tra mắt của anh, tôi biết rằng Pedro có thể đạt đến trạng thái thôi miên sâu.

Khả năng đảo mắt lên trên, cố gắng nhìn vào đỉnh đầu, sau đó để cho mí mắt từ từ rủ xuống trong khi vẫn giữ cho mắt nhìn lên trên, có liên hệ chặt chẽ với khả năng đạt tới trạng thái thôi miên sâu.

Tôi tiến hành đo xem cũng mạc, tức phần màu trắng của mắt, hiện ra được bao nhiêu khi mắt nhìn lên tới đỉnh. Tôi cũng quan sát xem phần màu trắng hiện ra được bao nhiêu trong khi mí mắt từ từ đóng lại. Càng có nhiều phần màu trắng, người đó càng dễ bị thôi miên sâu hơn.

Mắt Pedro gần như biến mất khi tôi thử kiểm tra. Chỉ còn lại một phần nhỏ xíu mép dưới con ngươi, tức phần có màu của mắt. Khi mí mắt anh rủ xuống, con ngươi không hề xuống theo. Anh có thể đạt tới trạng thái rất sâu khi được thôi miên.

Tôi có phần ngạc nhiên khi Pedro cảm thấy khó thư giãn. Vì bài kiểm tra mắt cho thấy khả năng thư giãn sâu của cơ thể, tôi biết anh đang bị phân tâm. Đôi khi những bệnh nhân có thói quen kiểm soát sẽ gặp khó khăn trong việc thả lỏng.

“Cứ thư giãn, tôi khuyên Pedro. “Đừng lo lắng về những gì hiện ra trong đầu anh. Hôm nay anh có trải nghiệm được điều gì hay không cũng không quan trọng. Chỉ là tập dượt”, tôi nói thêm, cố gắng loại bỏ áp lực cho Pedro. Tôi biết Pedro rất muốn tìm lại anh trai mình.

Nghe tôi nói, Pedro càng lúc càng thư giãn hơn. Anh bắt đầu tiến sâu vào trạng thái thôi miên. Hơi thở của anh chậm lại, cơ bắp buông lỏng. Anh dường như chìm sâu hơn vào chiếc ghế tựa bằng

da màu trắng. Mắt anh di chuyển chậm rãi dưới mí mắt khép chặt rồi bắt đầu hình dung ra những hình ảnh.

Tôi từ từ đưa Pedro quay ngược thời gian.

“Trước tiên, hãy hồi tưởng lại bữa ăn vui vẻ gần đây nhất. Sử dụng mọi giác quan của anh. Nhớ một cách trọn vẹn. Xem ai đã ở đó với anh. Hãy nhớ lại cảm xúc của anh khi đó, tôi chỉ dẫn.

Pedro làm theo, nhưng anh nhớ về một vài bữa ăn, không chỉ một bữa. Pedro vẫn cố duy trì sự kiểm soát.

“Hãy thư giãn hơn nữa”, tôi thúc giục. “Thôi miên chỉ là một dạng tập trung. Anh sẽ không mất kiểm soát. Anh là người điều khiển mọi thứ. Bản chất của tất cả các loại thôi miên đều là tự thôi miên mà thôi”

Hơi thở của Pedro trở nên sâu hơn.

“Anh luôn kiểm soát được”, tôi nói với Pedro. “Nếu thấy lo lắng khi gặp một ký ức hoặc trải nghiệm nào đó, anh có thể bay lên trên và quan sát từ xa, giống như xem một bộ phim vậy. Hoặc anh có thể rời hẳn khỏi chỗ đó và đi đến bất cứ nơi nào anh muốn, hãy hình dung ra bãi biển, hoặc ngôi nhà của anh, bất kỳ nơi nào khác mà anh thấy an toàn. Nếu cảm thấy quá khó chịu, anh có thể mở mắt và tỉnh táo lại ngay”

“Đây không phải là Star Trek³”, tôi nói thêm. “Anh không bị dịch chuyển tức thời đi bất cứ đâu cả. Đây chỉ là những ký ức, giống như bao ký ức khác, đơn giản là nhớ lại những bữa ăn vui vẻ. Anh luôn nắm quyền kiểm soát.”

Cuối cùng Pedro cũng buông lỏng. Tôi đưa anh trở lại thời thơ ấu và anh mỉm cười rất tươi.

“Tôi có thể nhìn thấy những chú chó và ngựa ở trang trại”, anh nói với tôi. Gia đình Pedro sở hữu một trang trại cách thành phố khoảng vài tiếng lái xe, và họ đã trải qua rất nhiều dịp cuối tuần cũng như kỳ nghỉ vui vẻ tại đây.

Gia đình họ quây quần bên nhau. Anh trai Pedro còn sống, cười nói sôi nổi. Tôi im lặng một lúc để Pedro tận hưởng thêm ký ức thời thơ ấu này.

“Anh đã sẵn sàng quay lại xa hơn chưa?” Tôi hỏi.

“Vâng”

“Tốt. Chúng ta hãy xem liệu anh có thể nhớ được điều gì từ một kiếp sống trong quá khứ không” Tôi đếm ngược từ năm đến một trong khi Pedro hình dung mình bước qua một cánh cửa lộng lẫy để tiến vào một

chiều không gian và thời gian khác, trong một kiếp sống trước.

Ngay sau khi tôi đếm đến một, đôi mắt Pedro dao động dữ dội. Anh trở nên hoảng sợ. Pedro bắt đầu bật khóc nức nở.

“Kinh khủng quá... thật khủng khiếp!” Anh thở hổn hển. “Tất cả bọn họ đều bị giết... Tất cả bọn họ đều đã chết.” Những mảnh xác người rải rác khắp nơi. Lửa thiêu rụi cả ngôi làng, thiêu rụi những túp lều tròn kỳ lạ. Chỉ có một túp lều vẫn còn nguyên vẹn, đứng vững một cách phi lý bên ngoài cuộc tàn sát và hủy diệt. Những lá cờ đầy màu sắc và những chiếc lông vũ trắng lớn bay phấp phật trong ánh nắng lạnh lẽo.

Ngựa và gia súc đều chết sạch. Rõ ràng là không còn ai sống sót sau vụ thảm sát này. Thủ phạm chính là lũ hèn nhát đến từ phía đông.

“Không bức tường nào, không một vị lãnh chúa nào có thể ngăn cản tôi trừng phạt chúng”, Pedro tuyên bố. Chắc hẳn sau đó sẽ là một cuộc trả thù. Anh như tê liệt, tuyệt vọng, suy sụp.

Qua nhiều năm, tôi đã học được rằng ở lần hồi quy đầu tiên, người ta thường bị cuốn vào sự kiện đau thương nhất trong một kiếp sống. Bởi lẽ cảm xúc của sự kiện đó khắc quá sâu vào tâm trí họ và linh hồn mang theo những cảm xúc này vào trong cả những kiếp sau.

Tôi muốn biết thêm. Chuyện gì đã xảy ra trước vụ việc khủng khiếp này? Và chuyện gì đã xảy ra sau đó?

“Quay ngược thời gian trong kiếp sống đó”, tôi thúc giục. “Hãy trở lại với khoảng thời gian hạnh phúc hơn. Anh nhớ được gì?”

“Có rất nhiều yurt⁴... lều. Chúng tôi là một bộ lạc hùng mạnh”, anh trả lời. “Ở đây tôi rất hạnh phúc” Pedro mô tả một bộ lạc du mục sinh sống nhờ săn bắn và nuôi gia súc. Cha mẹ anh là tộc trưởng, còn anh là một kị sĩ, một thợ săn dày dạn kinh nghiệm.

“Lũ ngựa chạy rất nhanh. Trông chúng khá nhỏ con, cái đuôi thì lại dài”, Pedro nói.

Pedro cưới cô gái xinh đẹp nhất trong bộ lạc, người mà anh chơi thân và thắm mến từ thời thơ ấu. Đáng ra anh có thể lấy con gái của tộc trưởng láng giềng, nhưng anh đã chọn cưới người mình yêu.

“Tên của vùng đất này là gì?” Tôi hỏi.

Pedro do dự. “Tôi nghĩ người ta gọi nơi đó là Mông Cổ. Tôi biết rằng Mông Cổ có một cái tên rất khác khi Pedro ở đó. Ngôn ngữ hoàn toàn khác. Vậy làm sao mà Pedro, người đang nói vọng về từ quá khứ, lại biết từ Mông Cổ? Vì anh đang hồi tưởng, ký ức của anh đã được lọc qua tâm trí thời hiện tại.

Quá trình này tương tự như khi xem phim. Tâm trí thời hiện tại của bệnh nhân rất tỉnh táo, quan sát và bình luận. Tâm trí ấy so sánh các nhân vật và chủ đề của bộ phim với các nhân vật và chủ đề của cuộc sống hiện tại. Bệnh nhân vừa là khán giả, vừa là nhà phê bình đồng thời là diễn viên chính của bộ phim. Họ có thể sử dụng kiến thức về lịch sử và địa lý hiện tại của mình để xác định ngày tháng và địa điểm của sự kiện đó. Trong suốt bộ phim, người đó vẫn giữ trạng thái thôi miên sâu.

Pedro có thể nhớ rõ một Mông Cổ đã tồn tại từ nhiều thế kỷ trước, nhưng anh cũng có thể nói tiếng Anh và trả lời các câu hỏi của tôi trong khi hồi tưởng.

“Anh biết tên mình khi đó là gì không?”

Một lần nữa, anh do dự. “Không, tôi không nhớ được”

Tôi khai thác thêm được một ít thông tin. Pedro có một đứa con, và sự ra đời của đứa bé là niềm hạnh phúc lớn lao không chỉ của vợ chồng anh mà còn của cha mẹ anh và những người khác trong bộ lạc. Cha mẹ vợ của Pedro đều đã qua đời được vài năm trước khi cô lấy anh, vì vậy cô không chỉ là vợ anh mà còn giống như là con gái của cha mẹ anh.

Pedro đã kiệt sức. Anh không muốn quay trở lại ngôi làng bị tàn phá kia để phải một lần nữa đối mặt với những gì còn sót lại của cuộc sống đã tan vỡ, nên tôi đánh thức anh.

Khi một ký ức nào đó trong kiếp sống trước thực sự đau thương và tràn ngập cảm xúc, việc quay trở lại với kiếp sống đó lần thứ hai, thậm chí lần thứ ba, có thể rất hữu ích. Mỗi lần quay trở lại, cảm xúc tiêu cực sẽ giảm bớt và bệnh nhân có thể nhớ được nhiều hơn. Bệnh nhân cũng sẽ học được nhiều điều hơn, vì các chương ngại

về cảm xúc cũng như sự xao nhãng đều giảm bớt. Tôi biết Pedro còn nhiều điều để học hỏi từ kiếp sống cổ xưa này.

Pedro đã quyết định dành thêm hai đến ba tháng để giải quyết các vấn đề cá nhân và công việc kinh doanh ở Miami. Chúng tôi vẫn còn nhiều thời gian để khám phá chi tiết hơn kiếp sống tại Mông Cổ, cũng như khám phá các kiếp sống khác nữa. Chúng tôi chưa tìm thấy anh trai của anh. Thay vào đó, chỉ tìm thấy một loạt những mất mát: vợ, con, cha mẹ, đồng bào.

Tôi đang giúp Pedro hay là đang chồng chất thêm gánh nặng lên đôi vai anh? Chỉ thời gian mới có thể trả lời.

Sau một buổi hội thảo của tôi, có một người tham dự đã kể cho tôi nghe một câu chuyện kỳ diệu.

Từ khi còn bé, hễ cô thả cánh tay xuống một bên giường, một bàn tay khác sẽ âu yếm nắm lấy tay cô, khiến cô cảm thấy được trấn an dù có đang lo lắng đến thế nào đi nữa. Thi thoảng cô vô tình thả tay xuống cạnh giường, và đột ngột bị bàn tay khác nắm lấy, cô sẽ theo phản xạ mà rút tay lại, thế là cái nắm tay biến mất.

Cô luôn biết khi nào nên đưa tay xuống và tìm kiếm sự an ủi. Dĩ nhiên, không có dạng tồn tại hữu hình nào dưới gầm giường của cô cả.

Trong quá trình cô trưởng thành, bàn tay ấy vẫn ở đó. Cô kết hôn nhưng không bao giờ nói với chồng về chuyện này bởi vì nghe thật trẻ con.

Khi cô mang thai đứa con đầu lòng, bàn tay ấy đã biến mất. Cô nhớ người bạn thân thiết của mình. Không có bàn tay nào nắm lấy

tay cô đầy yêu thương như vậy nữa cả.

Cô hạ sinh đứa bé, đó là một bé gái xinh đẹp. Không lâu sau đó, khi đang nằm trên giường, đứa bé nắm lấy tay cô. Một cách đột ngột và mạnh mẽ, tâm trí và cơ thể cô lập tức nhận ra cảm giác quen thuộc này.

Người luôn che chở cho cô đã trở lại. Cô bật khóc vì quá đổi hạnh phúc, trong lòng dấy lên cảm xúc yêu thương và sự liên kết đặc biệt, thứ mà cô biết rằng tồn tại vượt xa bên ngoài thế giới hữu hình.

CHƯƠNG 7

*Có phải em là Maid của ngày xưa
Đã rời bỏ Trái Đất đầy thù hận
Nói đi em, tôi muốn nghe sự thật
Chính là em đã trở lại đó sao?
Hay em là Youth có nụ cười ngọt ngào
Hoặc bất cứ ai, trên trời cao vời vợi
Rời bỏ ngai vàng mịt mù, em tới
Mong muốn làm thế giới tốt đẹp hơn
Hay có phải em là thiên thần cánh vàng
Ẩn mình trong thân xác phàm trần đó
Ghé thăm Trái đất vội vàng như gió
Trú ẩn trong thoáng chốc rồi lại đi
Có phải em muốn cho chúng tôi biết thế nào là nòi giống thần
tiên
Để khiến trái tim con người đảo điên
Khinh miệt thế giới nhóp nhúa, khát khao thiên đường mãnh liệt?*

JOHN MILTON

Khi bước vào văn phòng tôi để trị liệu buổi thứ ba, trông Elizabeth có vẻ đã bớt suy sụp hơn. Ánh mắt cô sáng hơn trước.

“Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô nói. “Và tự tại hơn..” Hồi ức ngắn ngủi của cô khi là một cậu bé bị cuốn văng khỏi con thuyền đã giúp cô gạt bỏ nhiều nỗi sợ hãi. Không chỉ là sợ nước hay bóng tối, mà còn là nỗi sợ sâu sắc và cơ bản hơn, chẳng hạn như lo ngại về cái chết và sự diệt chủng.

Trong thân xác cậu bé đó, cô đã chết, nhưng ở đây cô lại là Elizabeth. Trong tiềm thức, nỗi đau của cô đã vơi đi bởi cô biết rằng mình đã từng sống trước đây và sẽ tiếp tục sống lại, cái chết đó không phải là điểm tận cùng.

Và một khi cô đã có thể sống lại trong một thân xác hoàn toàn mới, những người thân yêu của cô cũng vậy. Tất cả chúng ta đều có thể tái sinh để một lần nữa đối mặt với những niềm vui và thử thách cam go, với những thắng lợi và bi kịch của cuộc sống trên Trái Đất.

Elizabeth nhanh chóng rơi vào trạng thái thôi miên sâu. Vài phút sau, đôi mắt đang khép của cô đảo qua đảo lại khi dò xét những khung cảnh xa xưa.

“Bờ cát thật đẹp”, cô bắt đầu nói, hồi tưởng lại kiếp sống khi cô là một người Mỹ bản địa ở miền Nam, có lẽ là tại bờ biển phía Tây Florida. “Cát trắng quá... đôi khi gần như là màu hồng. Trông thật tuyệt, cứ như đường vậy.” Cô dừng lại một lúc. “Mặt trời lặn trên biển lớn. Nhìn về phía Đông là một đầm lầy lớn, với nhiều chim muông và động vật. Có rất nhiều hòn đảo nhỏ nằm giữa đầm lầy và biển. Vùng biển này nhiều cá lớn. Chúng tôi đánh cá trên sông và giữa các quần đảo.”

Cô dừng lại một lần nữa, rồi tiếp tục.

“Chúng tôi sống yên bình bên nhau. Cuộc sống của tôi hạnh phúc vô cùng. Gia đình tôi rất đông người, dường như tôi có mối

quan hệ với nhiều người trong làng. Tôi biết về rễ cây, cây trồng và thảo dược... Tôi có thể điều chế thuốc từ thực vật... Tôi có kiến thức về việc chữa bệnh.”

Trong các nền văn hóa Mỹ bản địa, việc sử dụng thuốc chữa bệnh không hề bị cấm đoán. Thay vì bị gọi là phù thủy và bị dìm chết hoặc buộc vào cọc thiêu sống, những người thầy thuốc ở đây thường rất được kính trọng.

Tôi đưa cô ấy về khoảng thời gian xa hơn trong kiếp sống đó, nhưng không có cú sốc nào xuất hiện cả. Kiếp sống đó của cô rất yên bình và trọn vẹn. Cô qua đời vì tuổi già và được toàn bộ người dân trong làng đưa tiễn.

“Có rất ít người buồn vì cái chết của tôi”, cô bay lững lờ phía trên cơ thể già nua khô héo của mình và quan sát cảnh tượng bên dưới, “mặc dù gần như toàn bộ người dân trong làng đều ở đó.”

Cô hoàn toàn không buồn vì chuyện này. Mọi người đều tôn trọng và chăm sóc cho cô, cho cơ thể và linh hồn của cô. Họ chỉ không đau buồn mà thôi.

“Chúng tôi không thương tiếc cái chết vì biết rằng linh hồn là vĩnh cửu. Linh hồn sẽ trở lại trong hình dạng con người nếu chưa hoàn thành được nhiệm vụ của mình”, cô giải thích. “Đôi khi bằng cách kiểm tra cẩn thận thân thể mình trong kiếp này, chúng tôi có thể biết được danh tính của mình trong kiếp trước” Cô suy nghĩ về khái niệm này một lúc. “Chúng tôi tìm kiếm những vết bớt, thường thì những chỗ đó đã từng là một vết sẹo, và tìm kiếm những dấu hiệu khác”, cô nói thêm.

“Tương tự, chúng tôi không quá hân hoan mỗi khi có trẻ sinh ra đời... dù rằng được gặp lại một linh hồn cũng là chuyện tốt.” Cô

dừng lại, có lẽ đang tìm kiếm từ ngữ để diễn tả quan điểm này.

“Mặc dù Trái Đất rất tươi đẹp, không ngừng thể hiện sự hài hòa và liên kết giữa vạn vật... và cho chúng ta những bài học lớn lao... nhưng cuộc sống trên Trái Đất vẫn khó khăn hơn nhiều so với ở đây. Ở thế giới linh hồn không có bệnh tật, không có sự đau đớn, không có sự chia cách... Không tham vọng, không cạnh tranh, không thù hận, không sợ hãi, không có kẻ thù... Chỉ có hòa bình và sự hòa hợp. Vì vậy, những linh hồn nhỏ khi phải rời khỏi một nơi như vậy để trở về Trái Đất sẽ không thể cảm thấy hạnh phúc. Sẽ là sai lầm nếu chúng ta ăn mừng trên nỗi buồn của họ. Đó là một hành động ích kỷ và vô cảm”, cô kết luận.

“Điều này không có nghĩa là chúng tôi không chào đón linh hồn đó trở về”, cô nhanh chóng bổ sung. “Việc thể hiện tình yêu thương và cảm xúc của chúng ta trong thời điểm nhạy cảm này là vô cùng quan trọng.”

Sau khi giải thích quan điểm thú vị về chuyện không nên đau buồn khi có người chết đi và không cần ăn mừng khi có trẻ được sinh ra, cô im lặng và nghỉ ngơi.

Một lần nữa, đây lại là quan niệm về luân hồi và sự tái hợp trong trạng thái vật chất của những người từng là người thân, bạn bè hoặc người yêu ở kiếp trước đó. Trong mọi thời đại cũng như các nền văn hóa đa dạng suốt chiều dài lịch sử, quan niệm này dường như xuất hiện một cách độc lập.

Có lẽ ký ức lơ mờ về kiếp sống xa xưa đó đã kéo cô trở lại Florida, nhắc cô nhớ về quê hương tổ tiên của mình. Có lẽ cảm giác mà cát, biển, hàng cọ và những đầm lầy ngập mặn đem lại đã khơi dậy ký ức linh hồn, lời cuốn tiềm thức của Elizabeth. Vì cuộc sống

đó thật dễ chịu và tràn ngập những cảm xúc mãn nguyện vốn không có trong cuộc sống hiện tại của cô.

Những cảm xúc xưa cũ này có thể đã đưa lối để cô nộp đơn vào Đại học Miami, dẫn đến việc có được học bổng và chuyển đến Miami. Đây không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Định mệnh đã đưa cô đến nơi này.

“Cô có mệt không?” Tôi hỏi, hướng sự chú ý của mình về lại Elizabeth, người vẫn đang nghỉ ngơi một cách yên bình trên chiếc ghế tựa.

“Không”, cô lặng lẽ trả lời.

“Cô có muốn khám phá một kiếp sống khác không?”

“Vâng” Cô khẽ đáp.

Chúng tôi lại du hành ngược thời gian, và một lần nữa, Elizabeth xuất hiện tại một vùng đất xa xưa.

“Đây là một vùng đất hoang vắng”, Elizabeth bắt đầu quan sát xung quanh. “Có những ngọn núi cao... những con đường đầy bụi bặm... Các thương nhân thường xuyên đi qua những con đường này... Đây là tuyến đường để họ đi về phía Đông hoặc phía Tây...”

“Cô có biết đất nước này không?” Tôi hỏi, tìm kiếm thông tin chi tiết.

Tôi không thích xen kẽ quá nhiều câu hỏi lô-gic cân vận dụng bán cầu não trái, một phần của tâm trí.

Những câu hỏi như vậy có thể ảnh hưởng tức thì đến trải nghiệm, thứ thiên về bán cầu não phải và mang tính trực giác nhiều hơn. Nhưng Elizabeth đang ở trong trạng thái thôi miên sâu. Cô có thể trả lời các câu hỏi và tiếp tục trải nghiệm cảnh tượng này một cách sinh động. Thông tin chi tiết cũng rất quan trọng.

“Ăn Độ... tôi nghĩ thế, cô trả lời ngập ngừng. “Hoặc chỉ là mạn phía Tây... biên giới có vẻ không rõ ràng. Chúng tôi sống ở vùng núi, nơi có nhiều thương nhân qua lại” cô nói thêm, quay trở lại khung cảnh trước mặt.

“Cô có trông thấy mình không?” Tôi hỏi.

“Có... Tôi là một cô gái... khoảng mười lăm tuổi. Da ngăm và có mái tóc đen. Quần áo thì bẩn thỉu. Tôi làm việc trong chuồng ngựa... chăm sóc ngựa và la... Gia đình chúng tôi rất nghèo. Thời tiết lạnh lẽo khiến tay tôi tê cóng khi làm việc ở đây.” Elizabeth nhấn nhá nắm chặt cả hai bàn tay.

Cô gái trẻ này bản chất sáng dạ nhưng lại không được học hành. Cuộc sống của cô khốn khó vô cùng. Đám thương nhân thường xuyên lạm dụng cô, đôi khi bọn chúng để lại một ít tiền. Gia đình không thể bảo vệ cô. Cơn đói rét liên tục giày vò cô. Chỉ có một điểm sáng nhỏ nhoi trong cuộc sống của cô gái trẻ.

“Có một thương nhân trẻ thường xuyên ghé qua đây cùng cha mình và một vài người khác. Anh ấy yêu tôi, và tôi cũng yêu anh ấy. Anh ấy vui tính và dịu dàng, ở bên nhau chúng tôi cười đùa rất nhiều. Tôi ước rằng anh ấy có thể ở lại đây và chúng tôi sẽ mãi ở bên nhau như vậy.”

Nhưng mọi chuyện đã không xảy ra như thế. Cô qua đời ở tuổi mười sáu. Cơ thể cô đã kiệt sức vì cuộc sống cay đắng và thiên nhiên khắc nghiệt, cô mắc bệnh viêm phổi. Gia đình ở bên khi cô qua đời.

Khi chúng tôi cùng xem lại kiếp sống ngắn ngủi này, Elizabeth không cảm thấy buồn bã. Cô đã học được một bài học quan trọng.

“Tình yêu là điều mạnh mẽ nhất trên thế giới”, cô khẽ nói. “Tình yêu có thể phát triển và nảy nở ngay cả dưới nền đất bị đóng băng và trong điều kiện khắc nghiệt nhất. Nó tồn tại ở mọi nơi, và mọi lúc. Tình yêu là đóa hoa nở rộ trong tất cả các mùa.”

Khuôn mặt cô nở nụ cười rạng rỡ.

Một bệnh nhân của tôi vốn là luật sư Công giáo vừa hồi tưởng lại một kiếp sống ở châu Âu vào cuối thời Trung Cổ. Anh ta nhớ lại cái chết của mình trong kiếp sống đó, một kiếp sống đầy rẫy lòng tham, bạo lực và dối trá. Anh ta nhận ra rằng một số đặc tính trong kiếp sống đó tiếp tục tồn tại trong cuộc sống hiện tại.

Lúc này, ngã người trên chiếc ghế da mềm mại trong văn phòng của tôi, anh ta trôi nổi trong kiếp sống Trung Cổ đó. Đột nhiên, anh ta thấy mình đang đứng ở một nơi giống như địa ngục, giữa những đám lửa và mây quỷ dữ. Điều này khiến tôi ngạc nhiên. Mặc dù tôi đã được nghe về hàng ngàn cái chết trong các kiếp sống trước của bệnh nhân, nhưng không một ai có trải nghiệm gì về địa ngục. Hầu hết bọn họ đều thấy mình bị kéo về một vùng ánh sáng đẹp đẽ không thể diễn tả bằng lời, thứ ánh sáng tiếp sinh lực và tái tạo linh hồn. Nhưng địa ngục ư?

Tôi chờ đợi một điều gì đó xảy ra, nhưng anh ta nói rằng không ai chú ý đến mình cả. Anh ta cũng đang đợi. Nhiều phút trôi qua. Cuối cùng thì có một linh hồn, mà anh ta nhận ra đó chính là Chúa Giêsu, xuất hiện và bước đến. Đây là người đầu tiên chú ý đến anh ta.

“Anh không nhận ra rằng mọi thứ đều là ảo giác sao?” Chúa Giêsu nói với anh ta. “Chỉ có tình yêu là thật!”

Thế rồi những đám lửa và lũ quỷ dữ vụt tan biến, để lộ ra ánh sáng đẹp đẽ vốn luôn ở đó, ẩn mình đằng sau những ảo ảnh kia.

Đôi khi bạn nhận được những gì mình mong đợi, nhưng đó có thể không phải là thật.

CHƯƠNG 8

Bí mật của thế giới này là hết thấy mọi sinh linh trên đời đều vĩnh viễn tồn tại và không chết đi, họ chỉ lánh mặt nghỉ ngơi một chút rồi sau đó quay trở lại một lần nữa. Không có thứ gì chết cả; con người chỉ vờ như mình đã chết, với những đám tang giả dối và những tờ cáo phó u sầu, còn họ đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, lắng nghe mọi âm thanh, trong một lớp ngụy trang hoàn toàn mới mẻ và xa lạ.

RALPH WALDO EMERSON

Cả Pedro và tôi đều cần tìm hiểu thêm về nguồn gốc nỗi tuyệt vọng trong lòng anh, thứ đang ngày một hằn sâu bởi cái chết bi thảm của người anh trai. Chúng tôi cần hiểu thêm nguyên do khiến anh trở nên hời hợt trong các mối quan hệ của mình. Có phải những bình phẩm của mẹ anh về các cô bạn gái trước và cảm giác tội lỗi về chuyện phá thai đã khép cửa trái tim anh lại không? Hay chỉ là do anh chưa gặp đúng người?

Quá trình hồi quy giống như khoan dầu. Bạn không bao giờ chắc chắn được dầu ở đâu, nhưng càng khoan sâu hơn cơ hội của bạn càng lớn.

Hôm nay, chúng tôi tiến một bước sâu hơn.

Pedro mới chỉ bắt đầu nhớ lại những kiếp sống quá khứ. Thường thì lúc đầu, những thời khắc đau thương nhất trong các kiếp sống sẽ hiện ra. Và lần này cũng vậy.

“Tôi là một người lính... có vẻ là người Anh”, Pedro quan sát. “Nhiều người trong chúng tôi được đưa lên tàu để đi chiếm pháo đài của kẻ thù. Pháo đài đó rất lớn, với những bức tường cao và hào sâu. Họ đã lấp đầy bên cạnh bằng những tảng đá lớn. Chúng tôi phải tìm cách khác.” Anh im lặng khi cuộc tiến đánh bị trì hoãn.

“Tua thời gian về phía trước”, tôi đề nghị. “Xem chuyện gì xảy ra tiếp theo” Tôi gõ nhẹ vào trán Pedro ba lần để khiến anh tập trung và giúp anh chọn khoảng thời gian chính xác.

“Chúng tôi đã vượt qua những tảng đá và tiến vào pháo đài”, Pedro trả lời. Anh bắt đầu lăm bắm và đổ mồ hôi. “Đường hầm rất nhỏ... chúng tôi đang chạy qua, nhưng không biết nó sẽ dẫn đi đâu... Đường hầm hẹp và thấp. Chúng tôi phải đi theo một hàng dọc và cúi thật thấp khi chạy.”

Mồ hôi túa ra trên người Pedro. Anh thở hổn hển và có vẻ vô cùng bất an.

“Tôi trông thấy một cánh cửa nhỏ phía trước... Chúng tôi đang chạy qua đó.”

Pedro đột nhiên nhăn mặt. “Người Tây Ban Nha đang ở phía bên kia cánh cửa. Họ giết chúng tôi khi chúng tôi đi qua, lần lượt từng người một... Họ đâm tôi bằng một thanh kiếm!” Anh há hốc miệng, giữ chặt lấy cổ. Hơi thở trở nên gấp gáp hơn. Anh đang cố thở để lấy không khí, mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng, thấm ướt cả áo.

Đột nhiên, Pedro ngừng cử động. Hơi thở dần ổn định trở lại. Khi tôi dùng khăn giấy lau trán và mặt anh, mồ hôi bắt đầu ngừng chảy.

“Tôi đang trôi nổi phía trên cơ thể mình”, Pedro nói. “Tôi đã rời khỏi kiếp sống đó... xác người chồng chết... máu tươi lênh láng...”

Nhưng giờ tôi đã ở phía bên trên ” Anh im lặng một lúc.

“Xem xét lại kiếp sống đó”, tôi chỉ dẫn. “Anh đã học được điều gì? Bài học là gì?”

Pedro cân nhắc về những câu hỏi này ở góc độ cao hơn.

“Tôi học được rằng bạo lực là một sự vô tri tột cùng. Tôi đã chết một cách vô nghĩa ở một nơi xa quê hương và những người thân yêu. Tôi chết vì lòng tham của kẻ khác. Người Anh và người Tây Ban Nha đều ngu xuẩn, chém giết lẫn nhau để tranh giành vàng bạc ở những vùng đất xa xôi. Lòng tham và bạo lực đã giết chết những người này... Tất cả bọn họ đều đã quên mất tình yêu.”

Pedro lại im lặng. Tôi quyết định để anh nghỉ ngơi và thăm thía những bài học tuyệt vời này. Tôi cũng bắt đầu suy ngẫm về những bài học của Pedro. Qua nhiều thế kỷ kể từ cái chết vô nghĩa của Pedro tại một pháo đài nơi viễn xứ, vàng đã chuyển thành đô-la, bảng Anh, yên và peso, thế nhưng chúng ta vẫn đang tiếp tục giết hại lẫn nhau vì nó. Quả thật, chuyện này đã diễn ra trong suốt chiều dài lịch sử. Hàng thế kỷ đã trôi qua và những gì chúng ta học được thật quá ít ỏi. Chúng ta còn phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ nữa trước khi nhớ lại được tình yêu?

Ngồi trên ghế, Pedro khẽ lắc lư đầu. Anh nở một nụ cười thích thú. Một cách tự nhiên, anh đã bước vào một kiếp sống khác gần đây hơn. Khi Pedro hồi tưởng lại các kiếp sống, những trải nghiệm về hình ảnh của anh đặc biệt sống động.

“Anh đang thấy gì?” Tôi hỏi.

“Tôi là một phụ nữ? anh quan sát. “Trông khá xinh đẹp. Tôi có mái tóc dài màu vàng... làn da vô cùng nhợt nhạt” Với đôi mắt to màu xanh và bộ quần áo thanh lịch, Pedro là một gái làng chơi nổi

tiếng ở Đức thời hậu Thế chiến thứ nhất. Mặc dù đất nước đang bị lạm phát trầm trọng, giới thượng lưu vẫn dư tiền để đổi lấy sự phục vụ của cô.

Pedro gặp chút khó khăn khi nhớ lại tên của người phụ nữ thanh lịch này. “Hình như là Magda”, anh thốt lên. Tôi không muốn làm anh phân tâm khi đang xác định hình ảnh.

“Tôi rất thành công trong nghề này”, Magda tự hào nói. “Tôi có mối quan hệ thân tình với các chính trị gia, các nhà lãnh đạo quân sự và doanh nhân tầm cỡ.” Cô có vẻ hơi tự đắc khi nhớ lại được nhiều hơn.

“Bọn họ đều bị mê hoặc trước sắc đẹp và kỹ năng của tôi”, cô nói thêm. “Tôi luôn biết mình phải làm gì” Magda sở hữu một giọng hát tuyệt vời và thường biểu diễn ở những bữa tiệc tối trang nhã. Cô đã học cách thao túng đàn ông.

Có lẽ là học từ những kiếp sống trước, khi cô là đàn ông, tôi thầm nghĩ nhưng không nói ra.

Rồi Pedro hạ giọng thì thầm. “Tôi rất có ảnh hưởng đối với những người này. Tôi có thể khiến họ thay đổi quyết định... Họ làm thế vì tôi”, cô nói, nhấn mạnh tầm quan trọng và sức ảnh hưởng của mình đối với những người đàn ông quyền lực này.

“Tôi thường biết nhiều hơn họ”, cô tỏ ra rầu rĩ. “Tôi dạy họ làm chính trị!” Magda rất thích quyền lực và mưu đồ chính trị. Tuy nhiên, quyền lực chính trị của cô chỉ là gián tiếp; luôn phải có đàn ông làm trung gian, điều này khiến cô thất vọng. Trong kiếp sống sau này, Pedro sẽ không cần trung gian nữa.

Nhưng có một người đàn ông trẻ tuổi khác biệt so với phần còn lại.

“Anh ấy thông minh và nghiêm túc hơn những người khác”, Magda quan sát. “Anh ấy có mái tóc nâu và đôi mắt xanh thẳm... Mọi việc anh ấy làm đều tràn đầy đam mê! Chúng tôi có thể nói chuyện với nhau hàng giờ. Tôi tin rằng chúng tôi yêu nhau” Cô không nhận ra người đàn ông đó trong kiếp sống hiện tại của mình.

Trông Pedro rất buồn bã, một giọt nước mắt ứa ra từ khóe mắt trái của anh.

“Tôi đã rời bỏ anh ấy để đến với người khác... một người đàn ông lớn tuổi, giàu có và quyền thế hơn, một người muốn tôi chỉ thuộc về riêng mình ông ta... Tôi đã không nghe theo trái tim mình. Tôi đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp. Anh ấy hoàn toàn suy sụp và không bao giờ tha thứ cho tôi... Anh ấy không hiểu”

Magda đã tìm kiếm sự an toàn và quyền lực từ người khác, đặt những tiêu chuẩn đó lên trên tình yêu, thứ vốn đem đến sự an toàn và sức mạnh thực sự.

Rõ ràng quyết định đó đánh dấu một bước ngoặt lớn trong cuộc đời cô, một con đường không thể quay đầu một khi đã rẽ lối.

Người tình lớn tuổi của cô mất hết quyền lực khi các chính trị gia Đức điên cuồng ngả theo các đảng phái mới có khuynh hướng cực hữu, và hắn đã bỏ rơi cô. Magda mất liên lạc hoàn toàn với người tình trẻ tuổi nồng nhiệt của mình. Và rồi chứng bệnh tình dục mạn tính, có lẽ là giang mai, bắt đầu tàn phá cơ thể cô. Suy sụp tinh thần, cô không còn một chút ý chí nào để chống lại căn bệnh hiểm nghèo.

“Đi đến cuối kiếp sống đó, tôi thúc giục. “Xem chuyện gì đã xảy ra với cô, ai đã ở bên cạnh cô.”

“Tôi đang nằm trên một chiếc giường rẻ tiền... trong bệnh viện. Đây là bệnh viện cho người nghèo. Có rất nhiều người ở đó, ốm yếu

và rên rĩ... những kẻ nghèo mặt hạn. Giống như là cảnh tượng ở địa ngục vậy!”

“Cô có thấy chính mình không?”

“Cơ thể tôi trông rất dị hợm”, Magda trả lời.

“Có bác sĩ và y tá xung quanh không?”

“Có”, cô trả lời đầy cay đắng. “Họ không thèm đoái hoài đến tôi... Họ không cảm thấy buồn một chút nào. Họ không chấp nhận lỗi sống của tôi và những gì tôi đã làm. Họ đang trừng phạt tôi:

Một cuộc đời xoay quanh sắc đẹp, quyền lực và toan tính đã kết thúc bằng một nốt trầm như vậy. Cô thoát ra khỏi cơ thể, cuối cùng cũng được tự do.

“Giờ thì tôi cảm thấy rất yên bình”, cô nói thêm. “Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi.”

Pedro ngồi im lặng trên ghế. Chúng tôi sẽ xem lại bài học từ kiếp sống đó vào một dịp khác. Pedro đã kiệt sức, và tôi đánh thức anh.

Cơn đau mạn tính ở cổ và vai trái của Pedro dần biến mất trong vài tuần sau đó. Bác sĩ của anh chưa bao giờ tìm ra nguyên nhân của cơn đau này. Tất nhiên, họ không bao giờ tính đến việc một vết thương do kiếm đâm từ vài thế kỷ trước lại có thể là nguồn cơn.

Tôi luôn cảm thấy ngạc nhiên trước sự thiển cận của hầu hết mọi người. Tôi quen biết nhiều người bị ám ảnh hằng ngày về chuyện học hành của con cái: trường mẫu giáo nào tốt nhất, nên chọn trường tư hay trường công, khóa ôn thi đại học nào hiệu quả nhất, phương pháp đạt điểm số cao và phát huy tối đa hoạt động ngoại khóa để tạo lợi thế cho con em mình thi trường đại học đó, rồi

chuyện tốt nghiệp đại học, vân vân và vân vân. Sau đó, chu kỳ tương tự sẽ lại bắt đầu với cháu chắt của họ.

Thế nhưng, những người này lại nghĩ rằng thế giới bị đóng cứng trong thời gian, rằng tương lai là một bản sao của hiện tại.

Nếu chúng ta tiếp tục chặt phá rừng và hủy hoại các nguồn cung cấp ô-xy, những đứa trẻ sẽ lấy gì để hít thở sau hai mươi hoặc ba mươi năm nữa? Nếu chúng ta làm ô nhiễm nguồn nước và phá vỡ chuỗi thức ăn, sau này bọn trẻ sẽ ăn gì đây? Nếu chúng ta tiếp tục mù quáng sản xuất quá nhiều florua cacbon cũng như những chất thải hữu cơ khác và khiến lỗ hổng tầng ô-zôn ngày càng mở rộng, bọn trẻ còn có thể sống ngoài trời không? Nếu chúng ta làm tăng nhiệt độ toàn cầu bởi hiệu ứng nhà kính, dẫn đến mực nước biển dâng lên, gây ngập lụt vùng ven biển và khiến các đường đứt gãy ở đại dương và lục địa chịu ứng suất quá lớn, bọn trẻ rồi sẽ sống ở đâu? Dù là ở Trung Quốc, châu Phi, châu Úc hay bất cứ nơi nào khác, những đứa trẻ cũng đều phải chịu thương tổn, bởi tất cả đều là những cư dân mắc kẹt trên hành tinh này. Và hãy suy xét điều này. Nếu được tái sinh, bạn sẽ là một trong số những đứa trẻ đó.

Vậy thì tại sao chúng ta lại lo lắng quá mức về bài kiểm tra SAT và các trường đại học khi sau này có thể nơi đây sẽ chẳng còn là một thế giới mà con cháu chúng ta sống được?

Tại sao mọi người lại bị ám ảnh về việc làm thế nào để sống được lâu hơn? Tại sao phải cố níu giữ một vài năm tuổi già? Tại sao lại bận tâm về chỉ số cholesterol, chế độ ăn kiêng, lượng chất béo, những bài tập aerobic và những điều tương tự?

Chẳng phải sẽ ý nghĩa hơn nếu chúng ta sống vui vẻ với hiện tại, tận hưởng trọn vẹn mỗi ngày, yêu thương và được yêu thương, thay

vì lo lắng quá nhiều về sức khỏe thể chất trong một tương lai vô định? Nếu chẳng có tương lai nào cả thì sao? Nếu cái chết là một sự giải phóng đem đến niềm hạnh phúc thì sao?

Tôi không nói rằng bạn nên bỏ bê cơ thể mình, rằng hãy hút thuốc, uống rượu quá mức cho phép, lạm dụng chất kích thích hoặc trở nên béo phì. Những điều này gây ra đau đớn, u buồn và bệnh tật. Chỉ là đừng lo lắng quá nhiều đến tương lai. Hãy kiếm tìm niềm hạnh phúc của bạn ngay hôm nay.

Điều trớ trêu là nếu có thái độ sống tích cực và biết hưởng thụ niềm vui của hiện tại, bạn sẽ có thể sống lâu hơn.

Cơ thể và linh hồn của chúng ta giống như chiếc xe hơi và người lái xe. Hãy luôn nhớ rằng bạn là người lái xe chứ không phải chiếc xe hơi. Đừng đồng nhất bản thân với xe cộ. Trào lưu ngày nay về việc kéo dài tuổi thọ, sống đến hơn một trăm tuổi, là vô cùng điên rồ. Chẳng khác nào việc tiếp tục lái chiếc xe Ford cũ kỹ sau khi đã đi được hai trăm nghìn dặm, ba trăm nghìn dặm. Thân xe rỉ sét, bộ truyền động đã phải sửa chữa năm lần bảy lượt, động cơ rơi rụng tứ tung, thế nhưng bạn vẫn nhất quyết không thay đổi. Trong khi đó, một chiếc xe Corvette mới coong đang chờ bạn ngay góc đường. Tất cả những gì bạn phải làm là nhẹ nhàng bước ra khỏi chiếc xe Ford cũ kỹ và ngồi vào chiếc xe Corvette mỹ miều. Người lái xe, tức linh hồn, không bao giờ thay đổi. Chỉ có chiếc xe là khác mà thôi.

Và biết đâu đấy một chiếc xe Ferrari đang chờ bạn ở cuối đường.

CHƯƠNG 9

Khi cố hồi tưởng lại, tôi đã vô thức nhìn thấy những trải nghiệm thuộc về một trạng thái tồn tại trước đây... Tôi từng sống ở Judea vào khoảng mười tám thế kỷ trước, nhưng tôi không hề biết rằng có một người như Chúa Giêsu trong số những người sống đương thời với mình. Ngày đó, những vì sao nhìn thấy tôi là một gã chẵn cừu ở Assyria, giờ đây những vì sao nhìn thấy tôi là một người sống ở New England.

HENRY DAVID THOREAU

Do phải đi công tác nên hai tuần sau đó, Elizabeth mới quay lại trị liệu buổi tiếp theo. Với cô, những chuyến công tác xa không phải là chuyện gì hiếm hoi. Nụ cười rạng ngời của cô khi kết thúc buổi trị liệu trước giờ đã phai nhạt, hiện thực và áp lực của cuộc sống hằng ngày lại đè nặng lên vai Elizabeth.

Nhưng cô vẫn muốn tiếp tục hành trình quay ngược thời gian. Cô đã bắt đầu nhớ lại những sự kiện và bài học quan trọng từ những kiếp sống khác. Cô đã nhìn thấy một tia sáng nhỏ nhoi của hạnh phúc và hy vọng. Và cô muốn nhiều hơn thế.

Elizabeth nhanh chóng đạt đến trạng thái thôi miên sâu.

Cô nhớ lại những viên đá có màu sắc đặc biệt, thay đổi theo ánh sáng ban ngày và ban đêm ở Jerusalem. Đôi khi là màu vàng. Lúc

khác lại là màu hồng phớt hoặc màu be. Nhưng rồi cũng lại quay về màu vàng. Cô nhớ lại rằng thị trấn của mình nằm gần Jerusalem với những con đường nhỏ đất đá lổm chổm, rồi những ngôi nhà, người dân, trang phục và phong tục của họ. Có một vài vườn nho, dăm ba cây sung, vài cánh đồng trồng lanh và lúa mì. Nước được lấy từ chiếc giếng ở cuối đường. Có những cây sồi cổ thụ và những cây lựu ở gần giếng. Đây là thời kỳ mà ở Palestine thường diễn ra những hoạt động lớn về tôn giáo và tâm linh, thời kỳ của những thay đổi, người dân không bao giờ đánh mất hy vọng bất chấp cuộc sống khắc nghiệt, điều kiện sinh hoạt khó khăn cũng như sự áp bức của những kẻ xâm lược tới từ Rome.

Cô nhớ cha mình tên là Eli, ông là một thợ làm gốm tại nhà. Sử dụng nước giếng, ông tạo hình đất sét thành bát đĩa, chai lọ cùng nhiều món đồ khác cho gia đình mình và dân làng, thậm chí còn đem bán ở Jerusalem. Đôi khi thương nhân ghé qua làng và mua bình, bát hoặc dụng cụ nấu nướng ở chỗ cha cô. Elizabeth mô tả kỹ hơn về bàn xoay gốm, nhịp chân của cha cô trên chiếc bàn xoay, và những chi tiết khác về cuộc sống trong ngôi làng nhỏ này. Tên cô khi ấy là Miriam, một cô gái sống hạnh phúc giữa thời đại loạn lạc. Sớm thôi, cuộc sống của cô sẽ vĩnh viễn thay đổi khi sự loạn lạc đó lan đến ngôi làng nơi cô sinh sống.

Chúng tôi tiến tới sự kiện quan trọng tiếp theo trong kiếp sống đó: cái chết sớm của cha cô dưới bàn tay của lính La Mã, những kẻ thường xuyên hành hạ các tín đồ Cơ Đốc đầu tiên sống ở Palestine lúc bấy giờ. Chúng bày ra những trò chơi tàn độc chỉ nhằm mục đích tiêu khiển. Một trong những trò chơi này đã giết chết người cha yêu dấu của Miriam.

Đầu tiên, đám lính trối quanh mắt cá chân Eli và cho ngựa kéo lê ông. Sau một phút dường như dài bất tận, con ngựa dừng lại. Cơ thể cha cô bầm dập, nhưng ông vẫn sống sót. Quá đổi kinh hãi, cô con gái của ông có thể nghe thấy tiếng hú hét của đám lính. Nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ với bọn chúng.

Sau đó, hai tên La Mã quán đầu dây còn lại quanh ngực chúng và bắt đầu nhảy dựng lên, như thể một lũ ngựa. Cha cô lao đảo ngã về phía trước, đập đầu vào một tảng đá lớn. Ông bị thương nặng.

Đám lính bỏ mặc ông lại trên con đường bụi bặm.

Sự vô nghĩa của tất cả mọi chuyện càng xoáy sâu thêm nỗi đau đón xuyên thấu tim gan cô, trào dâng cơn giận dữ và nỗi tuyệt vọng cay đắng trước cái chết oan nghiệt của người cha. Với đám lính, đây chỉ là một trò tiêu khiển. Chúng thậm chí còn không quen biết cha cô. Chúng chưa từng biết ông dịu dàng đến nhường nào khi chăm sóc từng vết bầm xước nhỏ trên người cô khi cô còn bé xíu. Chúng chưa từng nghe những câu chuyện hóm hỉnh của ông mỗi khi ông làm việc trên bàn xoay. Chúng chưa từng ngửi thấy mùi tóc của ông sau khi tắm. Chúng chưa từng nhận được những nụ hôn và những cái ôm của ông. Chúng chưa từng sống cả đời bên cạnh người đàn ông dịu dàng và chu đáo này.

Vậy mà chỉ trong một vài phút kinh hoàng, chúng đã cướp đi một cuộc đời tươi đẹp và lấp đầy những năm tháng còn lại của Miriam bằng một nỗi đau không bao giờ có thể chữa lành, một sự mất mát không gì thay thế được, và một cái hố không bao giờ có thể san lấp. Chỉ để tiêu khiển. Sự vô nghĩa ấy như giáng một cái tát vào cô, những giọt nước mắt của nỗi đau và thù hận hòa lẫn vào nhau.

Cô ngồi xuống nền đất bê bết máu, ôm lấy đầu cha đặt vào lòng mình rồi khẽ đung đưa. Ông không thể nói được nữa. Máu chảy ra từ khóe miệng ông. Cô có thể nghe thấy tiếng gầm gừ trong lồng ngực ông mỗi khi ông cố gắng thở. Cái chết đã cận kề. Ánh sáng trong mắt ông ngả màu hoàng hôn, báo hiệu cái kết của cuộc đời.

“Con yêu cha.” Cô khẽ thì thầm, buồn bã nhìn vào đôi mắt tối tăm của ông. “Con sẽ luôn yêu cha.”

Đôi mắt mơ hồ của ông nhìn lại về phía cô và chớp mắt đầy thấu hiểu, trước khi nhắm lại lần cuối cùng.

Cô tiếp tục ngồi đung đưa cho đến khi mặt trời lặn. Gia đình cô và người dân trong làng nhẹ nhàng gỡ xác ông ra khỏi cô để chuẩn bị chôn cất. Trong tâm trí, cô vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt của cha mình. Cô tin chắc rằng ông đã hiểu.

Trong khi đang ngồi lặng người trước nỗi tuyệt vọng sâu thẳm của Elizabeth, tôi nhận thấy máy ghi âm không hoạt động. Tôi thay một cuộn băng mới vào, đèn báo hiệu ghi âm lóe sáng. Chúng tôi lại tiếp tục tiến hành ghi âm.

Tâm trí tôi kết nối nỗi đau buồn hiện thời của Elizabeth với nỗi đau buồn tại Palestine cách đây gần hai nghìn năm. Liệu đây có phải lại là một trường hợp mà nỗi đau thời xa xưa đang làm trầm trọng thêm nỗi đau hiện thời? Liệu những trải nghiệm về luân hồi và những nhận biết về sự sống sau cái chết có chữa lành được nỗi đau này không?

Tôi tập trung trở lại vào Elizabeth.

“Tiến về phía trước. Đi tới sự kiện quan trọng tiếp theo trong kiếp sống đó, tôi chỉ dẫn.

“Không có gì cả”, cô trả lời.

“Nghĩa là sao?”

“Không có gì đặc biệt xảy ra cả. Tôi có thể nhìn thấy mọi chuyện sau đó... nhưng không có gì xảy ra.”

“Không có gì cả ư?”

“Đúng, không có gì”, cô kiên nhẫn lặp lại.

“Cô có kết hôn không?”

“Không, tôi không sống được lâu lắm. Tôi không quan tâm đến chuyện sống chết. Tôi không thực sự chăm sóc bản thân mình”

Cái chết của người cha đã ảnh hưởng sâu sắc đến cô, khiến cô suy nhược sức khỏe nghiêm trọng và sớm qua đời.

“Tôi đã rời khỏi cơ thể ấy”, Elizabeth thông báo.

“Giờ cô đang thấy gì?”

“Tôi đang trôi nổi... Trôi nổi...” Giọng cô nhỏ dần.

Ngay sau đó cô lại lên tiếng, nhưng những lời đó không phải của cô. Giọng nói này trầm hơn và rất giàu nội lực. Giống như Catherine, Elizabeth có thể làm điều mà rất ít bệnh nhân của tôi làm được. Cô có thể truyền tải thông điệp từ những Bậc thầy, những thực thể cấp cao vô hình vô dạng. Cuốn sách đầu tiên của tôi đề cập rất nhiều tới tri thức của họ.

Tôi có thể lĩnh hội được những thông điệp tương tự mỗi khi thiền, nhưng khi nghe bệnh nhân nói, từ ngữ dường như mang ý nghĩa rõ ràng hơn. Tôi biết rằng mình phải tự tin hơn vào khả năng của bản thân để lắng nghe, tiếp nhận và lĩnh hội những khái niệm tương tự từ họ.

“Hãy nhớ lấy”, giọng nói vang lên. “Hãy nhớ rằng bạn luôn được yêu thương. Bạn luôn được bảo vệ, và không bao giờ cô đơn... Bạn cũng là hiện thân của ánh sáng, trí tuệ và tình yêu. Và bạn không

bao giờ bị lãng quên. Không bao giờ bị bỏ mặc hoặc phớt lờ. Thân thể, não bộ kể cả tâm trí của bạn đều không phải là bạn. Bạn là linh hồn. Tất cả những gì bạn phải làm là đánh thức ký ức và nhớ lại. Linh hồn không có giới hạn, dù là giới hạn về vật chất hay tinh thần”

“Khi năng lượng rung động của linh hồn được làm chậm lại để có thể trải nghiệm các môi trường đậm đặc hơn, chẳng hạn như ở tầng mức ba chiều, linh hồn sẽ được kết tinh và chuyển hóa thành những cơ thể ngày càng đậm đặc hơn. Trạng thái vật chất là đậm đặc nhất trong tất cả. Khi ấy, tốc độ rung động trở nên chậm nhất. Ở trạng thái này, thời gian trôi qua nhanh hơn vì tỉ lệ nghịch với tốc độ rung động. Khi tốc độ rung động tăng lên, thời gian sẽ chậm lại. Đây là lý do dẫn đến những khó khăn trong việc lựa chọn đúng cơ thể, đúng thời điểm để quay trở lại trạng thái vật chất. Do thời gian không tương ứng, cơ hội có thể bị bỏ qua... Có rất nhiều cấp độ của ý thức, và nhiều trạng thái rung động. Bạn không cần phải biết tất cả những cấp độ này.”

“Với bạn, cấp độ đầu tiên trong số bảy cấp độ là quan trọng nhất. Việc trải nghiệm ở tầng đầu tiên quan trọng hơn là quá trình trừu tượng hóa và tri thức hóa ở những tầng cao hơn. Cuối cùng bạn cũng sẽ phải trải nghiệm tất cả... Nhiệm vụ của bạn là dạy họ trải nghiệm - biến lòng tin thành trải nghiệm để hoàn tất quá trình học hỏi, bởi trải nghiệm vượt trội hơn lòng tin. Hãy dạy họ trải nghiệm. Loại bỏ nỗi sợ của họ. Dạy họ yêu thương và giúp đỡ lẫn nhau... Điều này đòi hỏi tác động đến tự do ý chí của người khác. Nhưng để có được tình yêu, có được lòng trắc ẩn và giúp đỡ người khác, đây là những gì bạn phải làm ở tầng đầu tiên này.”

“Con người luôn nghĩ rằng mình là thực thể duy nhất tồn tại. Điều đó là không đúng. Có rất nhiều thể

giới và chiều không gian... số lượng linh hồn vượt xa số lượng vật thể hữu hình. Ngoài ra, linh hồn có thể phân thân nếu muốn có nhiều trải nghiệm cùng một lúc. Điều này có thể xảy ra nhưng đòi hỏi linh hồn phát triển đến một mức độ mà hầu hết khó lòng đạt được. Cuối cùng, họ sẽ thấy rằng chỉ có một linh hồn mà thôi. Và mọi trải nghiệm đều sẽ được chia sẻ đồng thời. Nhưng đó không phải là chuyện lúc này.”

“Khi nhìn vào mắt người khác, dù là bất kỳ ai, và thấy linh hồn của chính mình đang nhìn lại, bạn sẽ biết rằng mình đã đạt tới một cấp độ khác của ý thức. Khi đó, luân hồi không tồn tại bởi mọi kiếp sống và trải nghiệm đều diễn ra đồng thời. Nhưng trong thế giới ba chiều, luân hồi cũng chân thực như thời gian, một ngọn núi hoặc đại dương. Đó là một dạng năng lượng giống như bao dạng năng lượng khác, và mức độ chân thực tùy thuộc vào năng lượng của người quan sát. Chẳng nào một người còn cảm nhận được thân thể vật chất và những vật thể rắn, sự tái sinh là chân thực đối với người đó. Năng lượng bao gồm ánh sáng, tình yêu và tri thức. Ứng dụng tri thức này một cách đầy yêu thương chính là trí tuệ... Thứ mà bạn còn đang rất thiếu vắng ở cấp độ của mình”

Elizabeth ngừng nói. Giống như Catherine, cô có thể nhớ được các chi tiết về các kiếp sống vật chất của mình nhưng lại quên hết những thông điệp mà cô đưa ra ở trạng thái chơi vơi giữa các kiếp sống. Cả hai đều trong trạng thái thôi miên sâu hơn thường lệ mỗi khi truyền tải những thông điệp này. Một số ít bệnh nhân chìm sâu đến mức mất trí nhớ. Giống như Catherine, thông điệp của Elizabeth

có thể hữu ích cho việc khắc phục vấn đề “thiếu vắng trí tuệ” ở cấp độ của chúng ta.

Chúng ta sẽ thu hoạch nhiều kiến thức hơn nữa trước khi Elizabeth điều trị xong.

Sau khi Catherine khỏi bệnh và kết thúc quá trình trị liệu, sự tiếp cận của tôi với trí tuệ của các Bậc thầy trở nên hạn chế. Tuy nhiên, thi thoảng trong một giấc mơ vô cùng sống động nào đó, gần như là một giấc mơ sáng suốt⁵, tôi sẽ nhận được nhiều thông tin hơn, chẳng hạn như những gì tôi viết ở phần cuối của cuốn Âm ảnh từ kiếp trước. Và đôi khi những thông điệp cũng đến khi tôi đang trong trạng thái thiền sâu. Ví dụ, một hệ thống tâm lý trị liệu dành cho thế kỷ hai mươi mốt đã được bày ra trước mắt tôi, một hệ thống mang tính tâm linh và có thể thay thế những kỹ thuật cũ kỹ trong quá khứ.

Các thông điệp khúc chiết và hình ảnh rõ nét vụt qua, choán đầy tâm trí tôi với một tốc độ cực nhanh. Đáng tiếc là tôi không thể ghi âm lại tâm trí mình, trạm tiếp nhận thông tin. Thế nên, những ý tưởng giống như những viên ngọc, nhưng chiếc vương miện khảm ngọc - tôi cố gắng giải thích và định nghĩa những ý nghĩ xẹt qua như tên bắn - lại lộn xộn như mớ phế liệu. Mở đầu là một thông điệp hết sức rõ ràng.

“Tất cả đều là tình yêu... Có tình yêu mới có sự thấu hiểu. Có sự thấu hiểu mới có sự kiên nhẫn. Và khi đó, thời gian ngừng trôi. Tất cả đều là hiện tại”

Ngay lập tức, tôi cảm thấy hoàn toàn thông suốt. Thực tại chính là giây phút này. Quẩn quanh trong quá khứ hoặc tương lai đều sẽ

gây ra đau đớn và bệnh tật. Sự kiên nhẫn có thể ngưng đọng thời gian. Tình yêu của Thượng đế là tất cả.

Tôi cũng liền nhận thức được rằng những suy nghĩ này có năng lực chữa lành. Tôi bắt đầu hiểu ra.

“Tình yêu là câu trả lời tối thượng. Tình yêu không phải thứ gì trừu tượng mà là một dạng năng lượng, hoặc phổ năng lượng mà bạn có thể 'tạo ra và duy trì trong cuộc đời. Hãy cứ yêu thương. Bạn sẽ bắt đầu cảm nhận được Thượng đế ngay trong chính tâm hồn mình. Hãy cảm nhận tình yêu. Hãy biểu lộ tình yêu.

Tình yêu xua tan nỗi sợ hãi. Khi cảm nhận được tình yêu, bạn sẽ không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Vì mọi thứ trên đời đều là năng lượng, và tình yêu chứa đựng mọi loại năng lượng, tất cả đều là tình yêu. Đây là bằng chứng vững chắc về bản chất của Thượng đế.

Khi yêu thương và không sợ hãi, bạn sẽ biết tha thứ. Bạn có thể tha thứ cho người khác, cũng như tha thứ cho bản thân. Bạn nhìn mọi thứ với quan điểm đúng đắn hơn. Mặc cảm tội lỗi và sự giận dữ đều là tấm gương phản chiếu của cùng một nỗi sợ hãi. Mặc cảm tội lỗi là cơn giận được ẩn giấu bên trong. Sự bao dung sẽ xua tan nỗi giận dữ và mặc cảm tội lỗi, những cảm xúc vốn không cần thiết và gây tổn hại đến chính bạn. Hãy tha thứ. Đó là một hành động của tình yêu.

Lòng tự tôn có thể cản trở bạn tha thứ. Lòng tự tôn là một biểu hiện của bản ngã. Bản ngã là cái tôi tạm bợ và giả dối. Bạn không phải là thân thể bạn. Bạn không phải là tâm trí bạn. Bạn không phải là bản ngã của bạn. Bạn lớn lao hơn tất cả những thứ này. Bạn cần bản ngã để tồn tại trong thế giới ba chiều, nhưng chỉ cần phần bản ngã xử lý thông tin mà thôi. Phần còn lại - lòng tự tôn, kiêu ngạo,

tính phòng vệ, sự sợ hãi - hoàn toàn vô dụng. Phần còn lại của bản ngã sẽ tách bạn khỏi trí tuệ, niềm vui và Thượng đế. Bạn cần phải vượt qua bản ngã đó và tìm ra chân ngã của mình. Chân ngã luôn là phần sâu kín nhất bên trong bạn. Đó là trí tuệ, tình yêu thương, sự an toàn và niềm vui.

Tư duy rất quan trọng trong thế giới ba chiều, nhưng trực giác còn quan trọng hơn.

Bạn đã đảo lộn giữa thực tại và ảo tưởng. Thực tại là sự thừa nhận tính bất tử, thần thánh và vô tận của bản thân. Ảo tưởng là những gì nhất thời trong thế giới ba chiều. Sự đảo lộn này gây ra tổn hại. Bạn khao khát ảo tưởng về an toàn thay vì sự đảm bảo của trí tuệ và tình yêu. Bạn khao khát được chấp nhận trong khi trên thực tế, bạn không bao giờ có thể bị chối từ. Bản ngã tạo ra ảo tưởng và che giấu đi sự thật. Bạn phải chiến thắng bản ngã để có thể nhìn thấy sự thật.

Với tình yêu và sự thấu hiểu, bạn sẽ có sự kiên nhẫn vô hạn. Sao phải vội vàng cơ chứ? Thời gian đâu có tồn tại, chỉ là cảm giác của bạn mà thôi. Khi không sống trọn vẹn trong giây phút hiện tại, khi chìm đắm trong quá khứ hay lo lắng về tương lai, bạn đang tự chuốc lấy đau khổ. Thời gian cũng là một ảo tưởng. Ngay cả trong thế giới ba chiều, tương lai cũng chỉ là một hệ thống xác suất những gì có thể xảy ra. Vậy thì tại sao bạn phải lo lắng cơ chứ?

Tự thân bạn có thể thực hiện liệu pháp. Sự thấu hiểu chính là liệu pháp. Tình yêu là liệu pháp tối ưu. Những nhà trị liệu, những người thầy và chuyên gia có thể hỗ trợ bạn, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian giới hạn. Cần phải hướng vào bên trong, và sớm

hay muộn, bạn cũng phải tự bước đi trên con đường đó một mình. Mặc dù trên thực tế, bạn không bao giờ đơn độc.

Nếu cần, hãy cân đo thời gian bằng những bài học được tiếp nhận, chứ không phải bằng phút, giờ hoặc năm. Bạn có thể tự chữa lành bản thân trong năm phút một khi đã nhận thức thấu đáo. Hoặc trong năm mươi năm. Chẳng có gì khác biệt cả.

Quá khứ cần được hồi tưởng để rồi lãng quên. Hãy buông bỏ. Không chỉ những tổn thương thời thơ ấu và những tổn thương trong kiếp trước mà cả những quan điểm, nhận thức sai lầm, hệ thống niềm tin được nhồi nhét trong đầu bạn, hãy buông bỏ mọi suy nghĩ cũ kỹ. Thực chất, hãy buông bỏ mọi suy nghĩ. Làm sao bạn nhìn được thế giới một cách tươi mới và rõ nét với tất cả những suy nghĩ đó? Nếu bạn cần học điều gì đó mới mẻ đòi hỏi một góc nhìn trong veo thì sao?

Suy nghĩ tạo ra ảo tưởng về sự tách biệt và khác biệt. Bản ngã sẽ duy trì ảo tưởng này, và ảo tưởng này tạo ra sự sợ hãi, lo âu và đau khổ tột cùng. Kết quả là sự sợ hãi, lo âu và đau khổ lại tạo ra sự oán giận và bạo lực. Làm sao hòa bình có thể tồn tại trên thế giới khi những cảm xúc hỗn độn này chiếm ưu thế cơ chứ?

Cứ tháo gỡ dần. Quay trở lại căn nguyên của vấn đề. Quay trở lại với những suy nghĩ, những suy nghĩ cũ kỹ. Và ngừng suy nghĩ. Thay vào đó, sử dụng trí tuệ trực giác để trải nghiệm tình yêu một lần nữa. Hãy ngồi thiền. Để thấy rằng tất cả mọi thứ đều được kết nối và phụ thuộc lẫn nhau. Nhận thấy tính đồng nhất, chứ không phải sự khác biệt. Nhận thấy chân ngã của bản thân. Nhận thấy Thượng đế.

Thiền định và năng lực mừng tượng sẽ giúp bạn ngừng suy nghĩ quá mức và bắt đầu hành trình quay trở lại. Phép lành sẽ xảy ra. Bạn bắt đầu sử dụng phần tâm trí chưa bao giờ được dùng đến. Bạn sẽ thấy. Bạn sẽ hiểu. Bạn sẽ trở nên sáng suốt hơn. Và rồi sự bình yên sẽ đến bên bạn.

Bạn có mối quan hệ với chính mình cũng như với những người khác. Bạn đã sống trong rất nhiều cơ thể và sống rất nhiều lần. Thế nên, hãy hỏi bản thân hiện thời tại sao điều đó lại đáng sợ đến vậy. Tại sao bạn lại sợ mạo hiểm? Có phải bạn lo sợ cho danh tiếng của mình, sợ những gì người khác nghĩ? Những nỗi sợ này bắt nguồn từ thời thơ ấu hoặc kiếp sống trước đó.

Hãy tự hỏi bản thân những câu hỏi sau: Mình sẽ mất gì? Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì? Mình có bằng lòng sống phần đời còn lại theo cách này không? Điều này có rủi ro quá không?

Trong quá trình bạn trưởng thành, đừng lo sợ việc khơi lên sự giận dữ ở người khác. Đó chỉ là biểu hiện cho sự bất an trong lòng họ. Nhưng nỗi sợ hãi sự giận dữ này có thể kìm hãm bạn. Giận dữ sẽ chỉ là một biểu hiện ngớ ngẩn nếu nó không gây ra nhiều đau khổ đến thế. Hãy xua tan cơn giận dữ của bản thân bằng tình yêu và lòng vị tha.

Đừng để trầm cảm hoặc lo âu làm chậm quá trình trưởng thành của bạn. Trầm cảm là đánh mất quan điểm, lãng quên và không biết quý trọng mọi thứ. Hãy mài sắc năng lực tập trung. Điều chỉnh lại những giá trị của bản thân. Khắc ghi những gì không thể xem nhẹ. Hãy thay đổi quan điểm, ghi nhớ điều gì là quan trọng và điều gì ít quan trọng hơn. Đừng đi vào vết xe đổ. Và đừng quên hy vọng.

Lo âu là sự lạc lối trong bản ngã. Đó là khi một người đánh mất những ranh giới. Bạn luôn lơ mơ cảm thấy sự mất mát trong tình yêu, tổn thương lòng tự tôn, thiếu kiên nhẫn và bất an. Hãy nhớ rằng, bạn không bao giờ đơn độc.

Đừng bao giờ đánh mất dũng khí đương đầu với những rủi ro. Bạn vốn bất tử. Bạn không bao giờ có thể bị tổn thương.”

Đôi khi các thông điệp ít đả động tới tâm lý học hơn và dường như đến từ một nguồn già dặn và mô phạm hơn. Phong cách tương đối khác biệt. Giống như tôi đang được đọc chép chính tả vậy.

“Có rất nhiều loại nghiệp, duyên nợ cần phải trả. Biệt nghiệp là loại nghiệp riêng biệt của từng đối tượng, nghiệp này không ai giống ai. Nhưng ngoài ra còn có cộng nghiệp, tức nghiệp chung được tạo ra của cùng một nhóm người, và có rất nhiều nhóm: tôn giáo, chủng tộc, quốc tịch, v.v.. Ở mức độ lớn hơn, còn có nghiệp hành tinh, nghiệp này sẽ tác động đến vận mệnh và kết cục của các hành tinh. Trong cộng nghiệp, các mối duyên nợ cá nhân không chỉ tích tụ lại và dần được giải quyết mà còn ảnh hưởng đến cả nhóm người, quốc gia hoặc hành tinh. Cộng nghiệp này sẽ quyết định tương lai của nhóm người hoặc quốc gia, nhưng đồng thời cũng ứng vào các cá thể đang trong quá trình đầu thai thuộc nhóm người hoặc quốc gia đó, hoặc các cá thể tuy không thuộc nhóm nhưng ở cùng thời và có tiếp xúc qua lại, hoặc tại một thời điểm trong tương lai.

Một hành động trở nên đúng đắn nếu hành động đó giúp bạn đi trên con đường hướng tới Thượng đế. Sau cùng, tất cả những con đường khác đều là ngõ cụt hoặc ảo tưởng, và những hành động dẫn tới những con đường đó đều không phải là hành động đúng đắn. Như vậy, hành động đúng đắn sẽ thúc đẩy tính tâm linh của mỗi cá

nhân. Một hành động nuôi dưỡng công lý và lòng thương cảm, tình yêu và trí tuệ, cũng như các thuộc tính tâm linh, chắc chắn là một hành động đúng đắn. Một khi hành động đúng đắn, bạn sẽ nhận được thành quả là những mục tiêu mà bạn hằng khao khát. Kết quả của những hành động dẫn đến những con đường khác đều chỉ là tạm bợ, hão huyền và giả dối. Đó không phải là những gì chúng ta thực sự khao khát. Thành quả của những hành động đúng đắn bao gồm mọi mục tiêu, ước muốn, cũng như tất cả những gì chúng ta cần hoặc khao khát.

Danh vọng là một ví dụ. Một người mãi miết kiếm tìm danh vọng có thể sẽ có được nó một thời gian. Nhưng danh vọng đó chỉ là tạm thời và không thể đem lại sự thỏa mãn. Tuy nhiên, nếu danh vọng đến một cách tự nhiên, như là kết quả của một hành động đúng đắn, hành động dẫn lối tới con đường của Thượng đế, danh vọng đó sẽ kéo dài. Nhưng với những người đi trên con đường của Thượng đế, chuyện đó chẳng còn quan trọng. Đây là sự khác biệt giữa danh vọng đến từ sự ích kỷ vì lợi ích của bản thân và danh vọng đến một cách không mong đợi, giống như món quà tặng kèm của một hành động đúng đắn. Cái thứ nhất chỉ là ảo tưởng và tạm bợ. Cái thứ hai mới là chân thật và vĩnh cửu, gắn liền với linh hồn. Cái đầu tiên tích lũy nghiệp và cần phải được trả, cái thứ hai thì không”

Đôi khi các thông điệp lướt qua rất chóng vánh và ngắn gọn.

“Mục tiêu thực sự không phải là giành chiến thắng mà là mở mang đầu óc”

Sau đó, có vẻ lại đến lượt Bậc thầy trước lên tiếng, với tốc độ nói rất nhanh, tiếp tục tập trung vào khía cạnh tâm lý.

“Thượng đế luôn tha thứ, nhưng bạn cũng cần phải được những người khác tha thứ... và bạn phải tha thứ cho họ. Tha thứ là trách nhiệm của bạn. Bạn phải tha thứ và được tha thứ. Phân tâm học không chữa lành những tổn thương. Bạn vẫn phải bước ra ngoài sự hiểu biết và thay đổi, cải thiện thế giới, hàn gắn các mối quan hệ, tha thứ cho người khác và chấp nhận sự tha thứ của họ. Tích cực tìm kiếm đức hạnh là điều quan trọng nhất. Nói suông là không đủ. Hiểu biết phải gắn liền với thực hành. Hãy thể hiện tình yêu của mình”

CHƯƠNG 10

Nơi đây tôi từng đến
Dù chẳng biết khi nào
Tôi thuộc từng ngọn cỏ
Lẫn mùi hương ngọt ngào.
Ánh đèn quanh bờ biển
Hòa trong tiếng thở dài
Và ngay cả em đây
Tôi cũng từng ân ái.
Khi em quay đầu lại
Tám màn che buông rơi
Chẳng cần nói một lời
Tôi nhớ ra ngày ấy.

DANTE GABRIEL ROSSETTI

Pedro hồi tưởng lại một kiếp sống khó khăn. Đôi khi, những kiếp sống khó khăn cho chúng ta nhiều cơ hội để học hỏi và tiến bước nhanh chóng hơn trên con đường của mình. Còn những kiếp sống tương đối dễ dàng lại không đem đến nhiều thúc đẩy. Đó là những khoảng thời gian để nghỉ ngơi. Kiếp sống này chắc chắn không phải là một kiếp sống dễ dàng của Pedro. Ngay lập tức. Pedro trở nên

tức giận, cắn chặt hàm. “Họ bắt tôi đi, và tôi không muốn đi... Tôi không muốn một cuộc sống như thế”

“Họ bắt anh đi đâu vậy?” Tôi hỏi, tìm cách làm rõ.

“Tham gia giới giáo sĩ, làm một thầy tu... Tôi không muốn làm!” Anh quả quyết. Rồi Pedro im lặng một lúc, vẫn giận dữ. Sau đó, anh bắt đầu giải thích.

“Tôi là con trai út. Mọi người đều hi vọng tôi sẽ trở thành thầy tu. Nhưng tôi không muốn rời bỏ cô ấy... Chúng tôi yêu nhau; nhưng nếu tôi ra đi, người khác sẽ có được cô ấy, chứ không phải tôi... Tôi không chịu nổi được điều đó. Thà chết còn hơn!”

Nhưng Pedro không chết. Thay vào đó, anh dần chấp nhận số phận không thể tránh khỏi. Anh buộc phải rời xa tình yêu của đời mình. Trái tim anh tan nát, nhưng anh vẫn tiếp tục sống.

Nhiều năm trôi qua.

“Mọi chuyện lúc này không tệ lắm. Cuộc sống vô cùng bình lặng. Tôi rất gắn bó với cha trưởng tu viện và đã chọn ở lại với ông ấy...” Sau một khoảng im lặng, cuối cùng Pedro cũng nhận ra.

“Ông ấy chính là anh trai tôi... anh trai tôi. Tôi biết đó là anh ấy. Chúng tôi rất thân thiết. Tôi có thể nhìn thấy đôi mắt của anh ấy!”

Cuối cùng, Pedro cũng tìm thấy người anh đã mất. Tôi biết rằng kể từ bây giờ, nỗi đau của anh sẽ bắt đầu được chữa lành. Hai anh em họ đã thực sự ở bên nhau trong kiếp trước. Và nếu vậy, họ sẽ lại có thể ở bên nhau một lần nữa.

Nhiều năm nữa lại trôi qua. Cha trưởng tu viện ngày càng già đi.

“Ông ấy sẽ sớm rời xa tôi”, Pedro dự đoán. “Nhưng chúng tôi sẽ hội ngộ ở thiên đường... Chúng tôi đã nguyện cầu điều đó.” Không

bao lâu sau, vị cha trưởng tu viện qua đời, và Pedro lại chìm trong đau buồn.

Anh suy tưởng và cầu nguyện, và rồi hồi chuông báo tử của cuộc đời anh cũng vang lên. Anh mắc bệnh lao và ho không ngừng. Hơi thở trở nên khó khăn. Những tu sĩ đứng vây quanh giường anh.

Tôi để Pedro nhanh chóng rời khỏi đó. Không cần phải chịu đau khổ thêm lần nữa.

“Tôi đã học được về sự giận dữ và lòng vị tha”, anh bắt đầu nói, thậm chí không cần chờ tôi hỏi về những bài học của kiếp sống đó.

“Tôi đã học được rằng giận dữ là điều ngu xuẩn. Sự giận dữ là một cảm xúc ăn mòn tâm hồn. Cha mẹ tôi đã làm những gì họ nghĩ là tốt nhất, cho tôi và cho họ. Họ không hiểu được đam mê của tôi mãnh liệt đến thế nào, hoặc tôi là người có quyền quyết định cuộc đời mình, chứ không phải họ. Họ có ý tốt, nhưng họ không thấu hiểu. Họ vô tri... nhưng tôi cũng là kẻ chẳng biết gì. Tôi đã điều khiển cuộc sống của nhiều người khác. Thế nên, tôi lấy tư cách gì để đánh giá hoặc giận dữ với họ khi chính tôi cũng làm điều tương tự?”

Pedro lại im lặng, rồi tiếp tục. “Chính vì vậy, lòng vị tha là vô cùng quan trọng. Chúng ta đã từng làm tất cả những việc mà bản thân đang lên án người khác. Nếu muốn được tha thứ, chúng ta phải tha thứ cho họ. Thượng đế luôn tha thứ cho chúng ta. Chúng ta cũng phải tha thứ cho người khác.” Anh vẫn đang ôn lại những bài học của mình.

“Nếu đi theo con đường mình chọn, tôi đã không gặp được vị cha trưởng tu viện đó”, Pedro kết luận. “Sẽ luôn có sự bù đắp, ân huệ và những điều tốt lành, chỉ cần chúng ta chịu tìm kiếm. Nếu vẫn

còn tức giận và cay đắng, nếu vẫn tiếp tục không bằng lòng với cuộc sống của mình, tôi sẽ bỏ lỡ tình yêu thương và những điều tốt lành trong tu viện”

Còn có những bài học khác nhỏ hơn.

“Tôi đã học được về sức mạnh của việc cầu nguyện và suy tưởng”, Pedro nói thêm. Anh lại im lặng khi cân nhắc về những bài học và ngụ ý của kiếp sống thánh thiện đó.

“Có lẽ hy sinh tình yêu lại là chuyện tốt”, anh phỏng đoán, “để nhận được tình yêu thương lớn lao hơn của Thượng đế và những huynh đệ trong giáo hội.”

Tôi không chắc chắn về điều đó, và có vẻ như Pedro cũng vậy. Vài trăm năm sau ở Đức, linh hồn của Pedro, trong thân xác của Magda, đã chọn một con đường hoàn toàn khác.

Bước tiếp theo trong hành trình của Pedro nhằm tìm ra điểm giao hòa giữa tình yêu tâm linh và tình yêu lãng mạn xảy ra ngay lập tức sau ký ức về kiếp sống tu sĩ.

“Tôi đang bị kéo vào một kiếp sống khác”, anh đột ngột thông báo. “Tôi phải đi!”

“Cứ đi tiếp”, tôi thúc giục. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Anh im lặng một lúc.

“Tôi nằm trên mặt đất, bị thương nặng... Có một đám lính gần đó. Bọn chúng đã kéo lê tôi trên nền đất đá... Tôi sắp chết!” Anh thở hỗn hển.

“Đầu tôi và hai bên sườn đau dữ dội”, anh khẽ lẩm bẩm. “Đám lính đã hết hứng thú hành hạ tôi”

Phần còn lại của câu chuyện về người đàn ông tội nghiệp này dần hiện ra.

Khi ông ngừng cử động, đám lính liền rời đi. Ông có thể nhìn thấy bọn chúng đứng phía trên mình trong bộ quân phục ngắn bằng da. Trông chúng không được vui vẻ lắm. Chúng muốn giải khuây, chứ không thực sự có chủ định giết ông. Nhưng chúng cũng chẳng buồn. Những người này chẳng có chút giá trị gì trong mắt bọn chúng. Nhìn chung, chỉ là một trò tiêu khiển không vừa ý.

Con gái ông tiến lại gần, cô khóc nức lên từng cơn. Dịu dàng ôm đầu ông vào lòng, cô khẽ đu đưa nhịp nhàng. Ông có thể cảm nhận được tấm thân tàn tạ của mình đang dần lụi tàn sức sống. Xương sườn chắc hẳn đã bị gãy bởi mỗi hơi thở đều gây đau nhói. Ông nếm được vị máu trong miệng mình.

Sức lực của ông nhanh chóng cạn kiệt. Ông cố gắng nói chuyện với con gái mình nhưng không thể thốt ra

âm thanh nào. Đầu đó trong sâu thẳm cơ thể ông như có tiếng òng ọc xa xôi vọng lại.

“Con yêu cha”, ông nghe thấy tiếng nói dịu dàng của cô. Nhưng ông không còn sức để trả lời. Ông rất yêu cô con gái này của mình. Ông sẽ nhớ cô đến không chịu nổi mất.

Mắt ông khép lại lần cuối cùng, và cơn đau kinh khủng biến mất. Bằng cách nào đó, ông vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ. Ông cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng và tự do. Ông đang nhìn xuống cơ thể đầy thương tích của mình, đầu và vai ông gục xuống ủ rũ trong lòng cô con gái. Cô không ngừng thốn thức, hoàn toàn không biết rằng ngay lúc này ông đang rất yên bình, cơn đau đã biến mất. Cô chỉ để ý đến thân xác ông, một thân xác đã không còn ông trong đó nữa, rồi cứ thế khẽ đu đưa qua lại.

Nếu muốn, ông có thể rời khỏi gia đình mình ngay bây giờ. Họ sẽ ổn thôi. Họ chỉ cần nhớ rằng khi đã qua hết những ngày để sống, chính họ cũng sẽ rời khỏi thân xác của mình.

Ông chợt nhận thấy một luồng sáng kỳ diệu, rực rỡ và trắng lè hơn ngàn ánh mặt trời. Thế nhưng, ông vẫn có thể nhìn thẳng vào nó. Có ai đó đứng bên trong hoặc gần luồng ánh sáng đang vẫy tay ra hiệu với ông. Đó là bà ông! Trông bà vô cùng trẻ trung, rạng rỡ và khỏe mạnh. Ông muốn đi đến chỗ bà, và ngay lập tức ông thấy mình đã ở bên cạnh bà, gần luồng ánh sáng.

“Thật mừng khi gặp lại được cháu, cháu trai bé bỏng của bài, ý nghĩ của bà chuyển hóa thành từ ngữ trong tâm thức ông. “Đã lâu lắm rồi.”

Bà ôm lấy ông vào lòng, và họ cùng nhau bước vào luồng ánh sáng.

Câu chuyện đầy ám ảnh của Pedro hoàn toàn cuốn hút tôi. Xúc động trước nỗi đau của người cha khi phải rời bỏ con gái mình, tôi có thể cảm nhận nỗi buồn sâu thẳm trong những lời từ biệt của ông. Thế nhưng sau đó, tôi lại vui mừng khi ông được đoàn tụ với bà mình.

Nếu không quá choáng ngợp trước những cảm xúc tại thời điểm đó, những cảm xúc gợi lên ký ức bi thảm về cái chết của con trai tôi, có lẽ tôi đã nhận ra được mối liên hệ giữa Pedro và Elizabeth.

Không phải đến bây giờ, tôi mới được nghe những lời của cô con gái. Khi còn là Miriam, Elizabeth cũng ngồi đu đưa trên mặt đất đầm máu, ôm lấy người cha sắp chết, và thì thầm những lời ai oán tương tự. Hai câu chuyện này giống nhau đến kỳ lạ.

Tại thời điểm đó, cảm xúc đã che lấp tầm nhìn của tôi, chưa kể vài tuần đã trôi qua từ lần cuối tôi gặp Elizabeth, có hàng chục bệnh nhân khác xen giữa, do đó càng khó cho tôi để nhận ra.

Việc khám phá ra số mệnh ràng buộc giữa hai người họ bị trì hoãn lại cho đến một ngày khác.

Yeukindlekobovn

Tôi nhớ lại kiếp sống ngắn ngủi của Adam, đứa con trai đầu lòng của mình. Có lẽ việc tôi hình dung đến nỗi đau của con gái Pedro trong kiếp sống cổ xưa kia đã gợi lại ký ức này.

Carole và tôi đã run rẩy ôm lấy nhau sau cuộc điện thoại từ bác sĩ tại bệnh viện. Cuộc sống của Adam đã kết thúc chỉ sau hai mươi ba ngày. Ca phẫu thuật hở van tim đã không thể cứu được thằng bé. Chúng tôi run rẩy khóc. Chúng tôi chẳng thể làm gì khác vào lúc đó.

Nỗi đau dường như vượt quá sức chịu đựng, cả về thể chất lẫn tinh thần. Ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Cảm giác đau nhói mỗi khi hít sâu, và không khí gần như không lọt vào được, hết như đang mặc một chiếc áo ngực chật chội, một chiếc áo ngực làm bằng nỗi buồn, nhưng không có móc khóa để cởi ra.

Theo thời gian, nỗi buồn dần vơi đi, nhưng lỗ trống trong tim thì vẫn còn đó. Chúng tôi có Jordan, rồi có Amy, chúng đều là những đứa trẻ độc đáo và đặc biệt, nhưng chúng không thể thay thế Adam.

Thời gian có thể chữa lành những vết thương. Giống như những gợn sóng lăn tăn sau khi ném một hòn đá nặng xuống mặt hồ đang yên ả, những gợn sóng đau buồn chậm chậm lan dần ra xa. Giống như những gợn sóng đầu tiên bao quanh lấy hòn đá, mọi thứ trong cuộc sống của chúng tôi đều được kết nối với Adam.

Theo thời gian, những con người mới và những trải nghiệm mới bước vào cuộc sống của chúng tôi. Những thứ không có mối liên hệ trực tiếp nào với Adam. Những gợn sóng không ngừng lan ra xa hơn. Nhiều sự kiện mới, nhiều vấn đề mới, nhiều con người mới. Đó là lúc để hồi phục. Chúng tôi lại có thể hít thở sâu. Bạn không bao giờ quên được nỗi đau, nhưng khi thời gian trôi qua, bạn có thể chung sống với nó.

Mười năm sau, chúng tôi gặp lại Adam ở Miami. Thăng bé đã nói chuyện với chúng tôi qua Catherine, bệnh nhân trong cuốn Âm ảnh từ kiếp trước. Sau một thập kỷ sống trong đau đớn, chúng tôi bắt đầu hiểu về sự bất tử của linh hồn.

CHƯƠNG 11

Mỗi chúng ta đã nhiều lần sống chết
Trôi qua lại giữa hai cõi bất diệt
Cõi tâm linh và cõi dương gian
Người Ireland cổ đại đều biết.
Cho dù anh qua đời trên giường bệnh,
Hay trúng phải đạn súng trường
Dẫu chia lìa những người thương yêu nhất
Chẳng có gì phải sợ hãi vẩn vương
Dù đào huyệt đầy gian khổ can trường
Thuởng càng sắc, cơ bắp càng rắn chắc
Họ sẽ mang xác anh lên mặt đất
Đem trở về trong tâm trí nhân gian.

W.B. YEATS

Elizabeth khẽ nức nở khi ngồi trên chiếc ghế tựa quen thuộc. Mascara chảy xuống thành từng vệt dài dưới mắt cô. Tôi đưa cho Elizabeth một chiếc khăn giấy. Cô bần thần chấm nhẹ vào mắt mình trong khi những vệt mascara màu đen dần chảy nhanh hơn xuống cằm.

Cô vừa mô tả lại một kiếp sống khi cô là một phụ nữ người Ireland, kiếp sống đó đã kết thúc một cách thanh bình và tràn ngập

hạnh phúc. Tuy nhiên, sự tương phản hoàn toàn với cuộc sống hiện tại đầy thất vọng và tuyệt vọng khiến cô đau buồn. Thế nên cô đã khóc, mặc dù kiếp sống đó kết thúc có hậu. Đây là những giọt nước mắt của nỗi buồn, chứ không phải của niềm vui.

Buổi trị liệu hôm nay của Elizabeth khởi đầu nhẹ nhàng hơn hẳn. Cô vừa mới lấy lại được năng lượng và sự tự tin để bắt đầu một mối quan hệ, lần này là cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với một người đàn ông lớn tuổi. Ban đầu, Elizabeth bị anh ta thu hút vì tiền bạc và địa vị. Nhưng giữa họ không nảy sinh tình cảm, ít nhất là ở phía cô. Lý trí của cô muốn được ổn định, muốn chấp nhận rằng người đàn ông này có thể đem đến sự an toàn, anh ta dường như cũng khá chăm lo cho cô, và chẳng nào cô cũng đâu thể kén cá chọn canh.?

Nhưng trái tim của Elizabeth nói không. Không ổn định gì hết. Cô không yêu anh ta, mà không có tình yêu thì mối quan hệ đó là gì cơ chứ?

Lý lẽ của trái tim cuối cùng đã thắng. Anh ta thúc ép cô tiến xa hơn, đòi hỏi chuyện chăn gối và một mối quan hệ nghiêm túc. Elizabeth quyết định dừng lại. Cô cảm thấy nhẹ nhõm, dù có chút buồn khi lại phải cô đơn, nhưng không tới mức suy sụp. Nhìn chung, cô đã kết thúc mối quan hệ này một cách hợp tình hợp lý. Và giờ thì cô đang ở đây, mắt sưng đỏ, mũi nghẹt cứng, mascara chảy xuống ròng ròng.

Khi chúng tôi bắt đầu quá trình hồi quy, Elizabeth rơi vào trạng thái thôi miên sâu, và tôi đưa cô quay ngược thời gian một lần nữa. Lần này cô xuất hiện ở Ireland, khoảng vài thế kỷ trước.

“Tôi rất xinh đẹp”, cô bình luận ngay khi tìm thấy chính mình. “Tôi có mái tóc đen và đôi mắt màu xanh nhạt... Tôi ăn mặc rất giản dị và

không trang điểm hay đeo trang sức... như thể đang tìm cách giấu mình. Da tôi rất trắng, như kem vậy.”

“Giấu mình khỏi cái gì?” Tôi hỏi, lần theo chỉ dẫn của cô.

Cô im lặng một lúc, tìm câu trả lời. “Khỏi chồng tôi... đúng vậy, là anh ta. Ôi, đó là một gã thô lỗ! Anh ta uống rượu quá nhiều và trở nên hung bạo. Anh ta còn rất ích kỷ... Tôi nguyên rửa cuộc hôn nhân này!”

“Tại sao cô lại chọn anh ta?” Tôi ngây thơ hỏi.

“Tôi không hề chọn anh ta... Tôi sẽ không bao giờ chọn anh ta. Cha mẹ tôi chọn anh ta, và bây giờ họ đều đã mất... Họ đã mất, nhưng tôi vẫn phải sống với anh ta. Cuộc sống hiện tại của tôi chỉ còn mỗi anh ta mà thôi, cô nói, một nỗi buồn mong manh xen lẫn với cơn giận trong giọng nói của cô.

“Cô có con không? Còn ai khác sống với cô nữa không?” Tôi hỏi.

“Không” Cô đã voi giận, nhưng ngày càng tỏ rõ nỗi buồn bã. “Tôi không thể. Tôi đã có một lần... sảy thai. Mất rất nhiều máu... và bị nhiễm trùng. Họ nói tôi không thể sinh con được nữa... Anh ta cũng trút giận lên tôi vì chuyện đó... Trách móc tôi... vì không sinh được con trai cho anh ta. Như thể tôi muốn điều đó vậy!” Nỗi buồn lại được khuấy lên.

“Anh ta đánh đập tôi”, cô nói thêm, giọng đột nhiên dịu xuống. “Anh ta đánh đập tôi chẳng khác nào một con chó. Tôi căm hận anh ta.” Cô ngừng nói, khóe mắt ứa lệ.

“Anh ta đánh đập cô?” Tôi lặp lại.

“Vâng, cô trả lời đơn giản.

Tôi chờ thêm thông tin, nhưng có vẻ như cô không muốn nói kỹ hơn. “Anh ta đánh cô vào đâu?” Tôi nhấn mạnh.

“Lưng tôi, tay tôi, mặt tôi. Khắp mọi nơi”

“Cô có ngăn được anh ta không?”

“Đôi lúc. Tôi cũng có phản kháng, nhưng sau đó anh ta còn đánh đập tôi dã man hơn. Anh ta uống quá nhiều. Lựa chọn khôn ngoan nhất đối với tôi là chấp nhận bị đánh đập. Cuối cùng, anh ta sẽ thấm mệt và dừng lại... cho đến lần tiếp theo”

“Hãy nhìn anh ta thật kỹ” tôi thúc giục. “Nhìn vào mắt anh ta. Xem liệu cô có nhận ra anh ta là ai trong cuộc sống hiện tại của mình không”

Elizabeth nheo mắt lại, vết nhăn hằn trên trán cô, như thể cô đang nhìn, mặc dù mí mắt vẫn khép.

“Tôi biết anh ta! Đó là George... Là George!”

“Tốt. Quay trở lại kiếp sống đó. Những màn đánh đập đã dừng lại”

Cô đã nhận ra George, tay giám đốc ngân hàng mà cô hẹn hò cách đây một năm rưỡi. Mỗi quan hệ này kết thúc khi George trở nên bạo hành.

Các hình mẫu tính cách như bạo hành có thể tồn tại qua nhiều kiếp nếu chúng ta không nhận ra và tìm cách phá vỡ. Ở cấp độ tiềm thức nào đó, Elizabeth và George đã nhớ ra nhau. Họ đến với nhau một lần nữa, và anh ta đã cố tiếp tục bạo hành cô. Tuy nhiên, sau nhiều thế kỷ, Elizabeth đã học được một bài học quan trọng. Lần này, Elizabeth có đủ sức mạnh và lòng tự trọng để kết thúc mối quan hệ ngay khi bắt đầu có hiện tượng bạo hành. Khi phát hiện ra nguồn cơn trong quá khứ, việc phá bỏ những thói tiêu cực này thậm chí còn dễ dàng hơn.

Tôi nhìn Elizabeth. Cô giữ im lặng. Trông cô vô cùng buồn bã và tuyệt vọng. Tôi đã có đủ thông tin về người chồng bạo hành của cô, thế nên tôi quyết định đưa cô về khoảng thời gian sau đó.

“Tôi sẽ đếm ngược từ ba đến một và vỗ nhẹ vào trán cô”, tôi nói. “Khi đó, cô hãy tiến tới sự kiện quan trọng tiếp theo trong kiếp sống này. Hãy để tâm trí tập trung hoàn toàn khi tôi đếm. Hãy xem chuyện gì xảy ra với cô.

Khi tôi đếm đến một, cô bắt đầu mỉm cười hạnh phúc. Tôi thấy mừng vì đã có một chút ánh sáng trong kiếp sống ảm đạm này.

“Anh ta đã chết, tạ ơn Chúa, và tôi rất hạnh phúc”, cô thốt lên. “Tôi đang sống bên người đàn ông tôi yêu. Anh ấy rất đối tốt bụng và dịu dàng. Tuyệt nhiên không bao giờ đánh tôi. Chúng tôi yêu nhau. Anh ấy là một người rất tốt. Chúng tôi sống hạnh phúc bên nhau.” Nụ cười hạnh phúc của cô dường như không bao giờ tắt.

“Chồng cô chết như thế nào?” Tôi hỏi.

“Trong một quán rượu”, cô trả lời, nụ cười nhạt dần. “Anh ta bị giết trong một cuộc ẩu đả. Họ nói với tôi rằng anh ta bị đâm vào ngực bằng một con dao dài. Con dao hắc đã xuyên trúng tim anh ta. Họ nói rằng, máu chảy lênh láng khắp nơi”

“Tôi không buồn vì anh ta đã chết”, cô tiếp tục. “Nếu không, tôi sẽ không gặp được John. John là một người đàn ông tuyệt vời.” Cô cười rạng rỡ trở lại.

Một lần nữa, tôi đưa cô tiến về phía trước. “Hãy tiếp tục”, tôi chỉ dẫn, “Xem sau đó chuyện gì đã xảy ra với cô và John. Đi đến sự kiện quan trọng tiếp theo trong kiếp sống này.”

Elizabeth im lặng, lướt qua nhiều năm.

“Tôi rất yếu. Tim tôi đập một cách khó nhọc”, cô thở hển hển. “Tôi không thể thở được!” Cô đã tiến đến thời khắc cuối cùng trong kiếp sống đó.

“John có ở đó không?” Tôi hỏi.

“Ồ có. Anh ấy đang ngồi trên giường và nắm tay tôi. Trông anh ấy vô cùng lo lắng nhưng cũng rất mực ân cần. Anh ấy biết sẽ mất tôi. Chúng tôi rất buồn nhưng cũng hạnh phúc vì đã có nhiều năm đẹp để sống bên nhau” Cô ngừng nói, hồi tưởng lại cảnh tượng John ngồi bên giường cô. Chỉ có mối quan hệ giữa Elizabeth với người mẹ yêu quý của cô là có thể sánh được với mức độ thân mật, hạnh phúc và yêu thương dạt dào mà cô đã chia sẻ với John.

“Hãy nhìn kỹ John. Nhìn vào khuôn mặt và đôi mắt của anh ấy. Xem cô có nhận ra anh ấy trong kiếp sống hiện tại của mình không” Thường thì bệnh nhân sẽ nhận ra ngay lập tức với một sự chắc chắn không thể nhầm lẫn khi họ nhìn vào mắt người khác. Có lẽ đôi mắt thực sự là cửa sổ của linh hồn.

“Không”, cô nói ngắn gọn. “Tôi không biết anh ấy”

Cô dừng lại một lần nữa, rồi nói với giọng khản trương.

“Trái tim tôi đang kiệt sức”, cô nói. “Nhịp đập thất thường vô cùng. Tôi muốn rời khỏi cơ thể này ngay bây giờ”

“Được rồi. Hãy rời khỏi cơ thể đó. Cho tôi biết chuyện gì xảy ra tiếp theo.”

Một lúc sau, cô bắt đầu mô tả các sự kiện sau cái chết của cô. Khuôn mặt cô trông bình thản, hơi thở trở nên thoải mái.

“Tôi đang lơ lửng phía trên cơ thể mình, gần góc trần nhà. Tôi có thể thấy John đang ngồi cạnh xác tôi. Anh ấy chỉ ngồi đó. Anh ấy

không muốn cử động. Giờ anh ấy chỉ còn lại một mình. Chúng tôi chỉ có nhau mà thôi.”

“Vậy là hai người không có con?” Tôi hỏi, để làm rõ.

“Không, tôi không thể có con. Nhưng điều đó không quan trọng. Chúng tôi đã có nhau, và thế là đủ” Cô lại rơi vào im lặng, khuôn mặt vẫn rất yên bình, một nụ cười khẽ nở trên môi cô.

“Ở đây rất đẹp. Tôi nhận thấy một luồng ánh sáng trắng lè bao xung quanh mình. Nó kéo tôi đi, và tôi muốn đi theo nó. Đó là một luồng ánh sáng kỳ diệu. Nó có thể phục hồi năng lượng!”

“Cô cứ đi đi”, tôi tán thành.

“Tôi đi qua một thung lũng xinh đẹp, rậm rạp cây cối và hoa cỏ... Tôi lĩnh hội được thêm nhiều điều, nhiều thông tin, nhiều kiến thức. Nhưng tôi không muốn quên mất John. Tôi phải nhớ được John, nếu tôi tiếp nhận những thứ khác, có thể tôi sẽ quên mất John, tôi không muốn vậy!”

“Cô sẽ nhớ được John” tôi đưa ra lời khuyên, nhưng cũng không thực sự chắc chắn. Những kiến thức khác mà cô đang được tiếp nhận là gì? Tôi bèn hỏi cô.

“Toàn là những kiến thức về các kiếp sống và nguồn năng lượng, về cách chúng ta sử dụng các kiếp sống để hoàn thiện nguồn năng lượng của mình, để có thể tiến lên những thế giới cấp cao hơn. Họ đang kể cho tôi về năng lượng và tình yêu, rằng cả hai thứ đó đều giống nhau... một khi chúng ta hiểu được tình yêu thực sự là gì. Nhưng tôi không muốn quên mất John!”

“Tôi sẽ nhắc cho cô nhớ mọi điều về John”

“Tốt quá.

“Còn gì nữa không?”

“Không, tạm thời chỉ có vậy thôi...” Sau đó, cô nói thêm, “Chúng ta có thể hiểu thêm về tình yêu bằng cách lắng nghe trực giác của mình”.

Có lẽ câu nói cuối cùng này có nhiều tầng ý nghĩa hơn, đặc biệt là đối với tôi. Nhiều năm trước, thông qua Catherine, các Bạc thầy đã tiết lộ cho tôi những điều tuyệt vời trong những buổi trị liệu cuối cùng của cô ấy, “Những gì chúng tôi nói với bạn chỉ là tạm thời. Bây giờ, bạn phải tự học thông qua trực giác của riêng mình” Quá trình thôi miên Catherine sẽ không hé lộ thêm điều gì nữa.

Elizabeth ngồi nghỉ ngơi. Hôm nay cũng sẽ không có thêm điều gì được hé lộ cả. Tôi đánh thức cô, và sau khi tâm trí trở về với hiện tại, cô bắt đầu khóc thút thít.

“Tại sao cô lại khóc?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Bởi vì tôi yêu anh ấy vô cùng, và tôi không nghĩ rằng mình sẽ lại yêu được ai đó nhiều đến như vậy. Tôi chưa

từng gặp bất kỳ người nào khiến tôi yêu nhiều đến thế, và người đó cũng yêu tôi như vậy. Nếu không có tình yêu đó, cuộc sống của tôi sao có thể trở nên trọn vẹn? Làm sao tôi có thể hoàn toàn hạnh phúc được chứ?”

“Không thể biết chắc được” tôi phản đối, nhưng không quá quả quyết. “Cô có thể gặp ai đó và lại yêu điên cuồng. Cô thậm chí có thể gặp lại John, trong một thân xác khác.”

“Phải rồi, cô nói pha chút mỉa mai. Nước mắt cô vẫn không ngừng tuôn rơi. “Ông chỉ đang cố làm cho tôi cảm thấy tốt hơn thôi. Xác suất tôi trúng xổ số có lẽ còn cao hơn là gặp lại được anh ấy.”

Nếu tôi nhớ không nhầm, xác suất trúng xổ số là một trên mười bốn triệu.

[*facebook.com/groups/yeukindlevietnam*](https://facebook.com/groups/yeukindlevietnam)

Trong *Through Time into Healing* (Đi qua thời gian để chữa lành), tôi có kể về sự tái hợp giữa Ariet và Anthony.

Sự tái hợp với một linh hồn tri kỷ sau một cuộc chia ly dài bất đắc dĩ có thể là một trải nghiệm đáng để chờ đợi, ngay cả khi sự chờ đợi đó kéo dài nhiều thế kỷ.

Trong một kỳ nghỉ ở vùng Tây Nam, một bệnh nhân cũ của tôi, Ariet, một nhà sinh vật học, đã gặp một người Úc tên là Anthony. Cả hai đều là những người chín chắn trong tình cảm và đã từng kết hôn, họ nhanh chóng nảy sinh tình cảm rồi đính hôn với nhau. Trở lại Miami, Ariet đề nghị Anthony gặp tôi để xem liệu anh ấy có thể trải nghiệm liệu pháp hồi quy hay không và “xem anh ấy sẽ hồi tưởng lại được những gì”. Cả hai đều tò mò muốn biết liệu Ariet có xuất hiện theo cách nào đó trong phiên hồi quy của Anthony hay không.

Anthony hóa ra lại là một đối tượng hồi quy hoàn hảo. Gần như ngay lập tức, anh ấy trở lại một kiếp sống rất sống động ở Bắc Phi, vào khoảng hơn hai nghìn năm trước, tầm thời của Hannibal. Trong kiếp sống đó, Anthony là thành viên của một nền văn minh vô cùng tiên tiến. Người trong bộ lạc của anh ấy có nước da trắng, họ là những người chuyên nấu vàng, có khả năng sử dụng chất lỏng gây cháy làm vũ khí bằng cách đổ loang chất lỏng đó lên mặt sông. Anthony là một người đàn ông trẻ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, đang chiến đấu trong một cuộc giao tranh kéo dài bốn mươi ngày nhằm kháng cự lại một bộ lạc da màu lân cận vốn áp đảo về quân số.

Thực ra bộ lạc của Anthony từng chỉ dạy một vài thành viên của bộ lạc đối địch về nghệ thuật chiến tranh, và một trong số đó hiện đang dẫn đầu cuộc tấn công này. Trang bị kiếm và rìu, mười vạn người của bộ lạc đối địch đang băng qua một con sông lớn bằng dây thừng, trong khi Anthony và những người thuộc bộ lạc của anh ấy đổ chất lỏng gây cháy xuống sông, hy vọng thiêu cháy được những kẻ tấn công trước khi chúng đến được bờ.

Để bảo vệ phụ nữ và trẻ em, bộ lạc của Anthony đưa họ lên những chiếc thuyền lớn với những cánh buồm màu tím nằm giữa một cái hồ lớn. Trong nhóm này có cả vị hôn thê trẻ tuổi yêu dấu của Anthony, có lẽ khoảng mười bảy hoặc mười tám tuổi. Thế nhưng, chất lỏng gây cháy đột nhiên bùng lên vượt ngoài tầm kiểm soát, lửa bắt vào những chiếc thuyền. Hầu hết phụ nữ và trẻ em của bộ lạc đã chết trong tai nạn bi thảm này, bao gồm cả hôn phu của Anthony, tình yêu lớn nhất của đời anh ấy.

Thảm kịch này đã đánh sụp tinh thần của các chiến binh, và họ sớm bị đánh bại. Anthony là một trong số ít người sống sót sau trận đánh giáp lá cà đẫm máu đó. Cuối cùng, anh trốn thoát theo một lối đi bí mật dẫn đến một loạt các căn phòng bên dưới ngôi đền lớn, nơi kho báu của bộ lạc được cất giữ.

Ở đó, Anthony bắt gặp một người khác vẫn còn sống sót, chính là nhà vua. Ông ra lệnh cho Anthony giết mình, và Anthony, một người lính trung thành, đã tuân theo ý nguyện của ông. Sau cái chết của nhà vua, Anthony chỉ còn lại một mình trong ngôi đền tăm tối.

Anh dành toàn bộ thời gian để chép lại lịch sử của bộ lạc mình lên những tấm vàng lá và cất giấu trong những chiếc bình lớn. Cũng

chính tại nơi này, anh đã chết vì đói và đau buồn trước cái chết của vị hôn phu và những người dân trong bộ lạc.

Còn một chỉ tiết nữa. Vị hôn phu của anh ấy trong kiếp sống đó đã tái sinh thành Ariet trong kiếp sống này. Hai người họ gặp lại nhau sau hai nghìn năm. Cuối cùng, hôn lễ vốn bị trì hoãn suốt một thời gian dài cũng được tổ chức.

Anthony và Ariet chỉ mới tách nhau khoảng một tiếng khi anh ấy bước ra khỏi văn phòng của tôi. Nhưng hai người ôm chầm lấy nhau như thể họ đã không nhìn thấy nhau trong hai nghìn năm.

Gần đây, Ariet và Anthony đã kết hôn. Cuộc gặp gỡ bất ngờ, mãnh liệt và tưởng như ngẫu nhiên giữa hai người giờ đây đã mang một lớp ý nghĩa hoàn toàn mới, và mối quan hệ vốn dĩ đầy đam mê của họ giờ mang thêm sắc thái phiêu lưu bất tận.

Anthony và Ariet lên kế hoạch thực hiện một chuyến đi đến Bắc Phi để thử tìm kiếm nơi họ đã sống bên nhau trong kiếp trước cũng như xem họ có thể khám phá thêm được chỉ tiết nào khác hay không. Họ hiểu rằng bất cứ điều gì mà họ tìm thấy cũng sẽ chỉ làm tăng thêm cảm giác phiêu lưu mà họ tìm thấy ở nhau.

CHƯƠNG 12

Có thể kiếp sau tôi sẽ không phải là một vị vua, nhưng như thế lại tốt hơn nhiều: Tôi vẫn sống một cuộc sống tích cực, và trên hết là không còn phải nhận quá nhiều sự vọng ơn bội nghĩa.

FREDERICK ĐẠI ĐẾ

Đây đã là lần thứ hai Pedro toát mồ hôi không ngừng, mặc dù vẫn phòng tôi có trang bị điều hòa công suất lớn. Mồ hôi túa ra trên gương mặt anh, ướt đầm áo, lăn xuống cổ. Mới khi này, anh còn rùng mình và run lẩy bẩy toàn thân. Nhưng bệnh sốt rét có thể gây ra điều đó, khiến cơ thể không ngừng rét run rồi lại nóng bừng. Francisco đã chết vì căn bệnh đáng sợ này, chết trong cô độc và cách xa những người thân yêu của mình hàng ngàn dặm. Thực sự là một cái chết đau đớn khủng khiếp.

Lần này, Pedro đã khởi đầu buổi trị liệu bằng cách trôi vào một trạng thái thôi miên sâu và thư giãn. Anh nhanh chóng vượt qua thời gian và không gian, quay trở về một kiếp sống trước, và ngay lập tức bắt đầu đổ mồ hôi. Tôi cố lau khô mặt anh bằng khăn giấy, nhưng chẳng khác nào dùng tay không ngăn lũ vậy. Mồ hôi không ngừng rớt xuống. Tôi hy vọng rằng bất kỳ sự khó chịu về thể chất nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến chiều sâu trạng thái thôi miên của Pedro.

“Tôi là một người đàn ông... với mái tóc đen và làn da rám nắng”, anh thở hắt ra. “Tôi đang dỡ hàng khỏi một con tàu gỗ lớn... hàng hóa rất nặng... Thời tiết ở đây nóng như đổ lửa... Gần đó có nhiều cây cọ và công trình được xây dựng bằng các tấm ván gỗ mỏng... Tôi là một thủy thủ... Chúng tôi đang ở Tân Thế Giới.”

“Anh có biết tên không?” Tôi hỏi.

“Francisco... tôi tên là Francisco. Một thủy thủ.”

Tôi vốn định hỏi tên địa danh, nhưng anh đã nhận biết được tên của mình trong kiếp sống đó.

“Anh có biết tên của nơi này không?” Tôi hỏi lại.

Anh dừng lại một lúc, vẫn tiếp tục đổ mồ hôi. “Tôi không nhìn thấy”, anh trả lời. “Một trong những bến cảng đáng nguyên rủa... Ở đây có vàng. Trong rừng... đâu đó trên những ngọn núi phía xa. Chúng tôi sẽ đi tìm vàng. Tôi có thể giữ lại một ít... Cái chốn đáng nguyên rủa này!”

“Anh đến từ đâu?” Tôi hỏi, tìm kiếm thêm chi tiết. “Anh có biết quê nhà của mình ở đâu không?”

“Ở bờ biển phía bên kia”, anh kiên nhẫn trả lời. “Tây Ban Nha... chúng tôi đến từ đó.” Anh đang nói đến cả những thủy thủ đi cùng mình, những người đang dỡ hàng hóa khỏi tàu dưới ánh mặt trời gay gắt.

“Anh có gia đình ở Tây Ban Nha không?” Tôi hỏi.

“Tôi có vợ và con trai ở đó. Tôi rất nhớ họ, nhưng nhờ có vàng tôi gửi về mà họ đều ổn cả... Mẹ và chị em ruột của tôi cũng ở đó. Đây không phải là một cuộc sống dễ dàng... Tôi nhớ họ rất nhiều.”

Tôi muốn tìm hiểu thêm về gia đình Pedro.

“Tôi sẽ đưa anh quay ngược thời gian, tôi nói với Pedro, “trở về với gia đình anh ở Tây Ban Nha, với lần cuối cùng anh và họ ở bên nhau, trước cuộc hành trình đến Tân Thế Giới. Tôi sẽ gõ lên trán anh và đếm ngược từ ba đến một. Khi tôi đếm đến một, anh sẽ trở lại Tây Ban Nha với gia đình mình. Anh có thể nhớ được tất cả mọi thứ.

Ba... Hai... Một. Đến đó đi nào!”

Mắt Pedro di chuyển qua lại dưới mi mắt khép kín khi dò xét cảnh vật xung quanh.

“Tôi có thể thấy vợ mình và đứa con trai nhỏ. Chúng tôi đang ngồi ăn... Tôi nhìn thấy bàn ghế bằng gỗ... Mẹ tôi cũng đang ở đó.” Anh quan sát.

“Hãy nhìn vào khuôn mặt họ, nhìn vào mắt họ”, tôi chỉ dẫn. “Xem liệu anh có nhận ra họ là ai trong kiếp sống hiện tại không” Tôi đã lo ngại rằng việc chuyển đổi giữa các kiếp có thể gây mất phương hướng và đẩy Pedro rời khỏi kiếp sống của Francisco. Nhưng anh đã xử lý một cách suôn sẻ.

“Tôi nhận ra con trai mình. Đó là anh trai tôi... Đúng rồi, đó chính là Juan... thật kỳ diệu!” Pedro từng tìm thấy anh trai mình trước đây, khi anh ta là cha trưởng tu viện, còn Pedro là một thầy tu. Mặc dù chưa tìm thấy kiếp nào họ là người yêu của nhau, nhưng Juan đúng là một linh hồn tri kỷ của Pedro. Hai người họ có sự kết nối linh hồn vô cùng chặt chẽ.

Anh không nhắc tới người mẹ của mình mà tập trung hoàn toàn vào người vợ trẻ.

“Chúng tôi yêu nhau sâu sắc”, anh nhận xét. “Nhưng tôi không nhận ra cô ấy trong kiếp sống này. Tình yêu giữa chúng tôi rất mãnh

liệt.”

Anh im lặng một lúc, tận hưởng ký ức về người vợ trẻ và tình yêu sâu đậm mà họ đã chia sẻ với nhau cách đây khoảng bốn, năm trăm năm ở một đất nước Tây Ban Nha rất khác so với ngày nay.

Liệu Pedro có cơ hội nếm trải một tình yêu như vậy không? Có khi nào linh hồn người vợ của Francisco cũng đã vượt qua nhiều thế kỷ để xuất hiện ở đây một lần nữa, và nếu vậy, sẽ có lúc họ gặp được nhau chứ?

Tôi đưa Francisco trở lại Tân Thế Giới và cuộc hành trình tìm vàng.

“Hãy quay trở lại cảng” tôi chỉ dẫn, “nơi anh đang dỡ hàng. Bây giờ hãy tua thời gian về phía trước để đi tới sự kiện quan trọng tiếp theo trong kiếp sống thủy thủ đó. Khi tôi đếm ngược từ ba đến một và chạm vào trán của anh, hãy tập trung vào sự kiện quan trọng tiếp theo.”

“Ba... hai... một. Anh đang ở đó.”

Francisco bắt đầu rung mình.

“Tôi lạnh quá”, Pedro than lên. “Nhưng tôi biết rằng cơn sốt quỷ quái đó sẽ trở lại” Đúng như dự đoán, một vài phút sau, mồ hôi bắt đầu tuôn ra.

“Chết tiệt” Pedro nguyên rủa. “Căn bệnh này sẽ giết tôi mất... và những người khác đều đã bỏ tôi lại... Họ biết tôi không thể qua khỏi... Họ biết không còn hy vọng nào cả. Tôi bị đọa đày ở nơi chết tiệt này. Chúng tôi thậm chí còn không tìm thấy kho vàng mà họ khẳng định là có ở đây.”

“Anh có qua khỏi căn bệnh này không?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Pedro im lặng, và-chúng tôi cùng chờ đợi. “Tôi đã chết. Tôi không thể rời khỏi rừng... Con sốt đó đã giết tôi, và tôi không bao giờ được gặp lại gia đình mình. Họ sẽ rất đau khổ... Con trai tôi còn quá nhỏ” Mồ hôi trên khuôn mặt của Pedro giờ đã hòa lẫn với nước mắt. Anh đang đau buồn vì cái chết quá sớm của mình, cái chết đơn độc tại một vùng đất xa lạ, do một căn bệnh kỳ lạ mà kinh nghiệm của thủy thủ chẳng giúp ích được gì.

Tôi đã đưa Pedro ra khỏi cơ thể của Francisco, linh hồn anh bay lên trong trạng thái bình ổn và yên ả, không còn phải hứng chịu cơn sốt, thoát khỏi nỗi đau buồn và thống khổ. Khuôn mặt anh thư thái hơn nhiều. Tôi để anh nghỉ ngơi.

Tôi đã suy nghĩ về sự mất mát trong những kiếp sống của Pedro. Quá nhiều sự chia cắt khỏi những người thân yêu. Quá nhiều đau khổ. Khi đi qua màn sương mù mờ mịt và biến ảo của thời gian, liệu anh có thể tìm thấy họ một lần nữa không? Anh có thể tìm thấy tất cả bọn họ không?

Những kiếp sống của Pedro có nhiều điều lặp đi lặp lại, không chỉ riêng những mất mát. Trong lần hồi quy này, anh nhớ lại mình là một người Tây Ban Nha, nhưng anh cũng từng là một người lính Anh, bị chết dưới tay kẻ địch người Tây Ban Nha khi quân đội của anh xâm chiếm pháo đài của họ.

Pedro từng là nam, và cũng từng là nữ. Anh đã trải qua kiếp sống của một chiến binh cũng như kiếp sống của một tu sĩ. Anh đã mất người thân, và cũng tìm lại được họ.

Sau khi lìa khỏi thân xác tu sĩ, Pedro đã xem xét lại những bài học của kiếp sống đó.

“Lòng vị tha là vô cùng quan trọng”, anh nói với tôi. “Chúng ta từng làm tất cả những việc mà mình lên án người khác... Chúng ta phải tha thứ cho họ.”

Những kiếp sống của Pedro minh họa cho thông điệp đó. Anh đã phải học hỏi về mọi mặt để thực sự hiểu được điều này. Tất cả chúng ta đều như vậy. Chúng ta thay đổi qua nhiều tôn giáo, chủng tộc và quốc tịch. Chúng ta đã trải qua những kiếp sống giàu có cũng như cơ hàn, ốm yếu cũng như khỏe mạnh.

Chúng ta phải học cách gạt bỏ mọi thành kiến và thù hận. Những người không làm được như vậy ắt sẽ đầu thai vào thân xác của chính kẻ thù.

SpecialEbookTeam

Trong bài hát Tears in Heaven (Nước mắt trên thiên đường), Eric Clapton đã tự hỏi liệu đứa con trai nhỏ đã chết trong một vụ tai nạn có nhớ được tên ông nếu họ gặp nhau trên thiên đường không.

Đó là câu hỏi muôn thuở của toàn nhân loại. Làm thế nào để nhận ra những người thân yêu của mình? Liệu chúng ta có nhận ra họ, và họ có nhận ra chúng ta không, khi gặp lại nhau một lần nữa, dù là trên thiên đường hay dưới dương gian trong thân xác phàm trần?

Nhiều bệnh nhân của tôi dường như có khả năng đó. Khi trải nghiệm những kiếp sống quá khứ, họ nhìn vào mắt của linh hồn tri kỷ, và nhận ra người đó. Cho dù ở trên thiên đường hay dưới dương gian, họ cảm nhận được độ rung động hoặc nguồn năng lượng giống với những người thân của mình. Họ nhìn lướt qua những đặc điểm tính cách sâu kín, và trái tim họ nhận ra nhau. Một sự kết nối được tạo ra.

Bởi thường thì đôi mắt của trái tim sẽ nhận ra đầu tiên, không ngôn từ nào có thể truyền tải được sự tin tưởng khi các linh hồn nhận ra nhau. Không có sự lưỡng lự hay mơ hồ. Mặc dù thân xác có thể khác xa so với hiện tại, nhưng linh hồn thì không thay đổi. Linh hồn đó sẽ được nhận biết, một sự nhận biết toàn diện và không có lấy một chút hoài nghi nào.

Đôi khi sự nhận biết giữa các linh hồn có thể bắt nguồn từ tâm trí và có thể xảy ra ngay cả trước khi trái tim họ kịp nhìn thấy điều đó. Loại nhận biết này thường gặp ở trẻ sơ sinh hoặc trẻ nhỏ. Chúng thực hiện một số động tác cơ thể hoặc hành vi độc đáo, hay nói ra một từ hoặc cụm từ, và cha mẹ hoặc ông bà của chúng sẽ ngay lập tức nhận ra. Chúng có thể có một vết sẹo hoặc vết chàm giống hệt như một người thân yêu của bạn, hoặc có lẽ chúng chỉ cần nắm tay bạn và nhìn bạn theo một cách đặc biệt quen thuộc. Bạn sẽ nhận ra.

Trên thiên đường, sẽ không có vết chàm nào cả. Bài hát đặt ra câu hỏi rằng liệu ở trên đó, con trai của Eric Clapton có giúp đỡ ông không? Cậu bé có nắm lấy tay Eric không? Có giúp ông đứng dậy không?

Trên thiên đường, nơi không cần đến thân xác, sự nhận biết giữa các linh hồn có thể xảy ra thông qua hiểu biết nội tâm, cảm nhận về nguồn năng lượng, ánh sáng hoặc độ rung động. Bạn cảm nhận được họ, trong trái tim. Đó là một tri thức sâu sắc và thuộc về trực giác, bạn sẽ ngay lập tức nhận ra họ một cách toàn diện. Họ thậm chí có thể giúp bạn nhận ra bằng cách khoác lên mình dung mạo của họ trong lần đầu thai gần nhất mà hai người gặp gỡ nhau. Bạn sẽ thấy họ trông giống như khi ở nhân thế, thường trẻ hơn và khỏe mạnh hơn.

Clapton kết luận rằng ông sẽ tìm thấy sự bình an phía sau cánh cửa thiên đường.

Cho dù là bước qua cánh cửa dẫn đến thiên đường đồng thời lưu giữ ký ức về những kiếp sống trong quá khứ, hay bước qua cánh cửa dẫn đến những kiếp sống trong tương lai cùng những người thân yêu, bạn cũng sẽ không bao giờ đơn độc. Họ sẽ biết tên của bạn. Họ sẽ nắm tay bạn. Họ sẽ mang lại sự yên bình và chữa lành cho trái tim bạn.

Hết lần này đến lần khác, trong trạng thái thôi miên sâu, bệnh nhân của tôi đã nói với tôi rằng cái chết không phải là một tai nạn. Khi trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ qua đời, chúng ta có cơ hội học những bài học quan trọng. Chúng như những giáo viên giảng dạy cho chúng ta về các giá trị, những vấn đề cần ưu tiên, và trên tất cả là về tình yêu.

Thường thì những bài học quan trọng nhất đến từ những thời điểm khó khăn nhất.

CHƯƠNG 13

*Chúng ta ra đời như một giấc ngủ quên
Linh hồn ta như những vì sao sáng
Những linh hồn đều có nơi nương náu
Và đến từ một miền rất xa xăm.
Không hoàn toàn lãng quên
Không hoàn toàn trần trụi
Chúng ta đến và để lại vệt mây dài vinh quang.
Gia đình chúng ta chính là Đấng Chúa Trời
Suốt thời thơ ấu, chúng ta đã bị thiên đường lừa dối!*

WILLIAM WORDSWORTH

Mặc dù đã thành công trong việc hồi tưởng một vài kiếp sống quá khứ, Elizabeth vẫn đau đầu với nỗi buồn của mình. Về lý trí, cô đã bắt đầu chấp nhận khái niệm về tính liên tục của linh hồn và sự tái xuất của ý thức trong các thân xác tiếp theo. Cô đã trải qua cuộc hội ngộ với những người bạn linh hồn trong cuộc hành trình này. Nhưng ký ức đã không mang mẹ cô trở lại, về mặt vật chất thì không. Cô không thể ôm bà và nói chuyện với bà. Cô nhớ mẹ mình vô cùng.

Trong buổi trị liệu lần này, tôi đã quyết định thử một điều gì đó khác biệt, điều mà tôi đã làm với những bệnh nhân khác và đem lại

những mức độ thành công khác nhau. Như thường lệ, tôi sẽ giúp Elizabeth rơi vào trạng thái thư giãn sâu. Sau đó, tôi sẽ hướng dẫn cô hình dung ra một khu vườn xinh đẹp, bước vào đó và nghỉ ngơi. Khi cô đang nghỉ ngơi, tôi sẽ gợi ý rằng có một vị khách đang ở trong vườn và Elizabeth có thể kết nối với người này bằng suy nghĩ, giọng nói, ánh mắt, cảm xúc, hoặc bất kỳ cách nào khác.

Mọi thứ mà Elizabeth trải qua kể từ thời điểm này đều xuất phát từ tâm trí của chính cô, không phải từ những lời đề nghị của tôi.

Cô đắm chìm trên chiếc ghế tựa bằng da quen thuộc và nhanh chóng bước vào trạng thái thôi miên sâu. Tôi đếm ngược từ mười đến một, giúp cô chìm sâu hơn nữa. Cô tưởng tượng mình đang đi xuống một cầu thang xoắn ốc. Khi bước đến bậc cuối cùng, cô hình dung ra một khu vườn trước mặt. Cô bước vào khu vườn và tìm thấy một nơi để nghỉ ngơi. Tôi đã nói với cô về vị khách mới đến, và chúng tôi cùng chờ đợi.

Một lát sau, cô nhận ra rằng một vầng ánh sáng đẹp đẽ đang đến gần. Trong văn phòng yên tĩnh, Elizabeth bắt đầu khóc nức nở.

“Sao cô lại khóc?” Tôi hỏi.

“Đó là mẹ tôi... Tôi có thể thấy bà ấy trong vầng ánh sáng kia. Trông bà ấy rất đẹp và trẻ trung.”

Khi nói chuyện trực tiếp với mẹ mình, cô nói thêm, “Được gặp lại mẹ thế này thật tuyệt vời.”

Elizabeth vừa mỉm cười vừa rơi lệ.

“Cô có thể nói chuyện với bà ấy, giao tiếp với bà ấy”, tôi nhắc Elizabeth. Tôi không nói gì thêm vào lúc này vì tôi không muốn can thiệp vào cuộc hội ngộ của họ. Đây không phải hồi tưởng của

Elizabeth, cũng không phải là cô đang xem xét lại những sự kiện đã xảy ra. Cô đang trải nghiệm những điều hoàn toàn mới.

Cuộc gặp với mẹ cô đã diễn ra một cách sống động và đầy cảm xúc trong tâm trí của Elizabeth. Cuộc đoàn tụ này tồn tại quá mạnh mẽ trong cô, khiến tính chân thực của trải nghiệm này tăng lên đáng kể. Nỗi đau của cô giờ đã có khả năng được chữa lành.

Chúng tôi ngồi lặng yên trong vài phút, sự im lặng đôi khi bị ngắt quãng bởi những tiếng thở dài khe khẽ. Thỉnh thoảng, tôi có thể thấy một giọt nước mắt chảy xuống má Elizabeth. Cô mỉm cười rất nhiều. Cuối cùng, cô bắt đầu nói.

“Bà ấy đã đi rồi, Elizabeth nói một cách bình tĩnh. “Bà ấy phải đi, nhưng bà ấy sẽ trở lại” Elizabeth vẫn giữ được vẻ thư thái với đôi mắt nhắm nghiền khi chúng tôi tiếp tục nói chuyện. “Bà ấy có giao tiếp với cô không?” Tôi hỏi.

“Có, bà ấy nói với tôi nhiều điều. Bà ấy bảo tôi tin tưởng vào bản thân. Bà ấy nói, “Hãy tin vào chính mình. Mẹ đã dạy cho con mọi thứ mà con cần biết!”

“Điều này có nghĩa gì với cô?”

“Tôi phải tin vào những cảm xúc của chính mình và không để cho người khác lấn át... đặc biệt là đàn ông”, cô trả lời dứt khoát.

“Bà ấy nói rằng những người đàn ông đó lợi dụng tôi vì tôi không có đủ niềm tin vào bản thân, và chính tôi đã để cho họ làm vậy. Tôi đã cho họ quá nhiều quyền lực, đồng thời tước đoạt đi quyền lực của chính mình. Tôi phải dừng việc đó lại.”

“Chúng ta đều giống nhau. Linh hồn chẳng phải là nam, cũng không phải là nữ. Con xinh đẹp và mạnh mẽ

như bất kỳ linh hồn nào khác trong vũ trụ. Đừng quên điều này. Đừng để bị phân tâm bởi hình dạng vật chất của linh hồn" Đó là những gì bà ấy nói"

"Bà ấy còn nói gì nữa không?"

"Có, còn nhiều nữa, cô trả lời, nhưng không nói thêm chi tiết.

"Bà ấy nói gì? Tôi hỏi.

"Bà ấy yêu thương tôi vô cùng", Elizabeth khẽ nói. "Bà ấy vẫn ổn. Bà ấy đang giúp đỡ nhiều linh hồn khác... Bà ấy sẽ luôn ở đó chờ tôi... Còn một điều nữa"

"Đó là gì?"

"Phải kiên nhẫn. Một chuyện gì đó rất quan trọng sẽ sớm xảy ra. Và tôi phải tin tưởng vào bản thân"

"Chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Tôi không biết", cô trả lời nhẹ nhàng. "Nhưng khi đó, tôi sẽ tin tưởng bản thân mình", cô nói thêm với một vẻ quyết tâm mà trước đây tôi chưa bao giờ thấy.

Thanksforsupporttingus

Ngồi trong căn phòng màu xanh lá cây của chương trình Donahue, tôi đã chứng kiến một cảnh tượng siêu thực. Ở đây có Jenny Cockeu, một người phụ nữ bốn mươi một tuổi đến từ nước Anh, ngồi cùng với

con trai bà, Sonny, bảy mươi lăm tuổi, và con gái bà, Phyllis, lúc đó đã sáu mươi chín tuổi. Câu chuyện của họ thậm chí còn thuyết phục hơn so với Bridey Murphy, một trường hợp luân hồi nổi tiếng.

Ngay từ khi còn nhỏ, Jenny đã biết rằng trong một kiếp sống gần đây cô đã chết đột ngột, để lại tám đứa trẻ mồ côi. Cô biết chi tiết sự

thật về cuộc sống vào thế kỷ 20 của họ ở vùng nông thôn Ireland. Tên của cô trong kiếp sống đó là Mary.

Gia đình Jenny khá cưng chiều cô, nhưng họ không quá dư dả hoặc thừa sự quan tâm để tin vào những câu chuyện hoang đường của một đứa trẻ, về một cuộc sống đói nghèo và thảm kịch ở Ireland cách đây nhiều thập kỷ. Jenny lớn lên mà không biết liệu hồi ức sống động của cô có phải là thật hay không.

Cuối cùng, Jenny đã có các nguồn lực để bắt tay vào những nghiên cứu của mình. Cô tìm thấy năm trong số tám đứa con của Mary Sutton, một phụ nữ Ireland đã mất năm 1932 vì biến chứng sau khi sinh đứa con thứ tám. Con của Mary Sutton đã xác nhận rất nhiều ký ức vô cùng chi tiết của Jenny. Họ dường như bị thuyết phục rằng Jenny thực sự là Mary, người mẹ “đã chết” của họ.

Và tôi đang theo dõi cuộc hội ngộ của họ, trong căn phòng màu xanh lá cây của chương trình *Donahue*.

Tâm trí tôi chuyển động và tôi như đang thấy phần đầu tiên của một chương trình truyền hình cũ có tên là Ben Casey. Đây là một chương trình về y học vào cuối những năm 1950, đầu những năm 1960. Mẹ tôi, bằng sự tinh tế của mình, đã khuyến khích tôi xem chương trình này, điều này đã ảnh hưởng rất nhiều đến quyết định lựa chọn theo đuổi sự nghiệp y dược của tôi sau đó.

Chương trình Ben Casey luôn bắt đầu với những hình tượng phổ quát. Vị cố vấn giải phẫu thần kinh học đã luống tuổi của tiến sĩ Ben Casey nói qua điện thoại, “Đàn ông... Đàn bà... Sinh... Tử... Vô tận” Hoặc một cái gì đó tương tự. Những bí ẩn phổ quát, những câu đố không lời giải. Ngồi trong căn phòng màu xanh lá cây theo dõi “Donahue” với tư cách là một chuyên gia về tiền kiếp, tôi đã nhận

được những câu trả lời mà ngày ấy chàng trai trẻ Ben Casey và tất cả những người khác đau đầu tìm kiếm.

Đàn ông? Đàn bà? Trong suốt những kiếp sống của mình, chúng ta thay đổi giới tính, tôn giáo và chủng tộc để học hỏi về mọi mặt. Nơi đây là trường học của tất cả chúng ta. Sinh? Nếu không bao giờ thực sự chết đi, chúng ta cũng sẽ không bao giờ thực sự được sinh ra. Tất cả chúng ta đều bất tử, thiêng liêng và không thể bị hủy diệt. Cái chết chỉ giống như đi qua cánh cửa để vào một căn phòng khác. Chúng ta liên tục quay trở lại để học một số bài học, hoặc những đặc điểm, chẳng hạn như tình yêu... lòng vị tha... sự thấu hiểu... tính kiên nhẫn... sự hiểu biết... bất bạo động... Chúng ta cũng phải học từ bỏ một số thứ, chẳng hạn như nỗi sợ hãi... sự nóng giận... lòng tham... sự thù ghét... tính kiêu ngạo... cái tôi... những hệ quả của lối tư duy cũ. Sau đó, chúng ta có thể tốt nghiệp và rời khỏi ngôi trường này. Chúng ta có vô vàn thời gian trên thế giới này để học hỏi và từ bỏ những điều đó. Chúng ta là bất tử; chúng ta là vô hạn; chúng ta có bản chất của Thượng đế.

Khi tôi nhìn Jenny và những người con già nua của cô, thậm chí còn có nhiều điều khác nữa nảy sinh trong đầu tôi.

“Gieo nhân nào, gặt quả ấy.” Khái niệm về nghiệp được truyền tải rõ ràng từng chữ trong tất cả các tôn giáo lớn. Một tri thức cổ. Chúng ta chịu trách nhiệm với chính mình, với người khác, với cộng đồng, và với hành tinh này.

Được thúc đẩy bởi nhu cầu chăm sóc và bảo vệ con cái, Jenny đã bị kéo trở lại bên họ một lần nữa. Chúng ta không bao giờ mất đi những người thân yêu của mình. Chúng ta sẽ trở lại bên nhau hết

lần này đến lần khác. Tình yêu quả thực là một loại năng lượng có sức gắn kết mạnh mẽ đến diệu kỳ.

CHƯƠNG 14

Phương châm của tôi là: Hãy sống sao để bản thân khao khát được sống thêm lần nữa - đó cũng là bốn phần của mỗi người - nhờ khi chúng ta thực sự hồi sinh.

NIETZSCHE

Có rất nhiều “cây cầu”, hoặc phương thức, để giúp bệnh nhân nhớ lại những kiếp sống quá khứ thông qua thôi miên. “Cánh cửa” là một trong những cây cầu đó. Thường thì tôi sẽ đưa bệnh nhân vào trạng thái thôi miên sâu và cho họ đi qua cánh cửa mà họ lựa chọn, cánh cửa dẫn vào kiếp trước. “Hãy tưởng tượng mình đang đứng trong một hành lang hoặc tiền sảnh rất đẹp, với những cánh cửa lớn xa hoa tráng lệ nằm ở hai bên và cuối lối đi. Đây là những cánh cửa dẫn vào quá khứ, thậm chí là những kiếp trước của anh. Chúng có thể dẫn anh đến với những trải nghiệm tâm linh. Khi tôi đếm ngược từ năm đến một, một trong những cánh cửa này sẽ mở ra, dẫn vào quá khứ của anh. Cánh cửa sẽ kéo anh. Nó sẽ thu hút anh. Hãy đến đó.”

“Năm. Cánh cửa đang mở. Cánh cửa này sẽ giúp anh thấu hiểu những chướng ngại và khó khăn ngăn cản niềm vui và hạnh phúc trong cuộc sống hiện tại. Hãy đi đến cửa.”

“Bốn. Anh đang ở ngay trước cửa. Anh thấy một vầng ánh sáng đẹp ở phía bên kia. Hãy bước qua cánh cửa và tiến vào trong vầng ánh sáng.”

“Ba. Đi qua vầng ánh sáng đó. Anh đang ở một chiều không gian và thời gian khác.”

“Đừng lo lắng thứ gì là tưởng tượng, thứ gì là huyền hoặc, ký ức thực tế, biểu tượng, ẩn dụ, hay sự kết hợp của tất cả những thứ này. Trải nghiệm mới là quan trọng. Cứ để bản thân trải nghiệm bất cứ điều gì hiện ra trong tâm trí của anh. Cố gắng không suy nghĩ, đánh giá, hoặc bình phẩm. Hãy trải nghiệm. Bất cứ điều gì xuất hiện trong tâm trí anh đều tốt cả. Anh có thể phân tích chúng sau.”

“Hai. Ở gần đó, phía bên kia vầng ánh sáng. Khi tôi đếm “Một, hãy tới đó và đoàn tụ với những người hoặc cảnh vật ở bên đó. Hãy tập trung vào thời khắc tôi đếm đến một”

“Một! Anh đang ở đó. Nhìn xuống chân và xem anh đang mang loại 8lày gì. Nhìn quần áo của anh, làn da của anh, bàn tay của anh. Có sự khác biệt gì không? Hãy chú ý đến các chi tiết”

Cánh cửa chỉ là một trong nhiều cây cầu dẫn về quá khứ. Tất cả đều dẫn đến cùng một nơi, một kiếp sống quá khứ hoặc một trải nghiệm tâm linh quan trọng đối với tình huống hiện thời của người đó. Thang máy quay ngược thời gian; một con đường hoặc lối đi hay thậm chí là một cây cầu đích thực dẫn qua màn Sương mù của thời gian; bước qua một con lạch, một dòng suối, hoặc một con sông nhỏ để sang phía bên kia, đến một kiếp sống khác; hay một cỗ máy thời gian được chính bệnh nhân điều khiển - đó chỉ là một trong vô vàn ví dụ về những con đường hoặc cây cầu dẫn đến quá khứ. Đối với Pedro, tôi đã sử dụng những cánh cửa.

Sau khi rời khỏi vầng sáng, anh nhìn xuống chân và thấy mình đang nhìn chăm chăm vào một chiếc mặt nạ lớn làm bằng đá của một vị thần.

“Ông ta có một cái mũi dài, những chiếc răng to và sắc. Miệng... môi... trông rất lạ, to và rộng. Đôi mắt tròn và cách nhau rất xa. Bề ngoài của ông ta trông có vẻ xấu tính. Có lẽ ngay cả thần cũng có người tốt kẻ xấu”

“Làm sao anh biết đó là một vị thần?”

“Ông ta rất mạnh”

“Ông ta là vị thần duy nhất ở đó à?”

“Có nhiều vị thần khác nữa, nhưng ông ta là người mạnh nhất... Ông ta kiểm soát những cơn mưa. Không có mưa, chúng tôi không thể trồng trọt gì được”, Pedro giải thích đơn giản.

“Anh có ở đó không? Anh tìm thấy chính mình chứ?” Tôi thúc giục.

“Tôi có ở đó. Tôi là một thầy tu, đại loại thế. Tôi am hiểu về Mặt Trời, Mặt Trăng và các vì sao. Tôi làm ra lịch.”

“Anh làm công việc này ở đâu?”

“Trong một tòa nhà bằng đá có cầu thang xoắn ốc xung quanh và những ô cửa sổ nhỏ để nhìn qua đó và đo lường. Công việc này rất phức tạp, nhưng tôi tương, đối thành thạo. Mọi người đều lệ thuộc vào những, tính toán đo lường của tôi. Tôi biết khi nào hiện tượng nhật thực sẽ xảy ra.”

“Có vẻ như đây là một nền văn minh rất khoa học”, tôi nhận xét.

“Chỉ một phần thôi, thiên văn học và kiến trúc. Phần còn lại đều là mê tín dị đoan và lạc hậu”, Pedro giải thích. “Những thầy tu khác và những người ủng hộ họ chỉ quan tâm đến quyền lực. Họ sử dụng

mê tín dị đoan và gieo rắc nỗi sợ hãi để lừa gạt mọi người đồng thời duy trì quyền lực của mình. Họ được hậu thuẫn bởi các quý tộc, những người có thể điều động binh lính. Đó là sự liên minh nhằm giữ quyền lực ở trong tay một vài người nhất định”

Thời kỳ và nền văn hóa mà Pedro nhớ được có thể đã xưa cũ, nhưng những phương thức kiểm soát và các liên minh chính trị được hình thành để thu tóm và duy trì quyền lực thì vẫn vậy. Tham vọng của con người dường như không bao giờ có thể thay đổi.

“Họ sử dụng mê tín dị đoan để lừa gạt mọi người như thế nào?”

“Họ đổ lỗi cho các vị thần trong các hiện tượng thiên nhiên. Sau đó, họ quy trách nhiệm cho người dân vì đã chọc giận hoặc không làm các vị thần hài lòng... Vậy là mọi người trở thành nguyên do gây nên các thiên tai, như lũ lụt, hạn hán, động đất hoặc núi lửa phun trào. Trong khi mọi người chẳng có lỗi gì cả... Các vị thần cũng thế... Đây chỉ là những hiện tượng thiên nhiên chứ không phải sự tức giận của các vị thần... Nhưng mọi người không nhận ra điều này. Họ ngu dốt và sợ hãi - sợ vì họ cảm thấy mình có trách nhiệm với những tai họa này.” Pedro dừng lại một lúc, rồi anh tiếp tục.

“Đổ lỗi cho các vị thần về các vấn đề thiên tai quả thực là sai lầm. Điều này đã trao cho các thầy tu và quý tộc quá nhiều quyền lực... Chúng tôi hiểu về các hiện tượng tự nhiên nhiều hơn những người khác. Chúng tôi biết khi nào những hiện tượng đó bắt đầu và khi nào kết thúc. Chúng tôi hiểu về các chu kỳ. Nhật thực là một hiện tượng tự nhiên có thể tính toán và dự đoán được. Đó không phải là một hành động tức giận hay sự trừng phạt của các vị thần... Nhưng bọn họ lại nói với mọi người như vậy.” Pedro đang nói rất nhanh;

những từ ngữ và khái niệm liên tục tuôn ra mà không cần tôi thúc giục.

“Các thầy tu tự phong cho họ là người đối thoại với các vị thần. Họ nói với mọi người rằng họ là trung gian duy nhất, rằng họ biết các vị thần muốn gì. Tôi biết điều này là không đúng sự thật. Tôi cũng là một thầy tu” Anh lặng lẽ suy nghĩ một lúc.

“Tiếp tục đi”, tôi đề nghị.

“Các thầy tu đã xây dựng nên những nghi thức tế thần tàn nhẫn và phức tạp để xoa dịu các vị thần.” Giọng anh khàn khàn. “Ngay cả con người cũng là vật tế.

“Con người?” Tôi lặp lại.

“Vâng” anh thì thầm. “Họ không nhất thiết phải hiến tế thường xuyên, bởi như thế đã đủ khiến mọi người kinh hãi. Có cả những nghi lễ dìm người ta chết hoặc phanh thây... Cứ như thể các vị thần cần máu của con người vậy!” Pedro cao giọng đầy tức giận. “Họ thao túng con người bằng những nghi thức đáng sợ. Họ thậm chí có quyền lựa chọn vật hy sinh. Điều này mang lại cho họ quyền lực to lớn chẳng khác gì các vị thần. Họ quyết định ai sẽ được sống và ai sẽ phải chết”

“Anh có phải tham gia các nghi thức tế thần không?” Tôi thận trọng hỏi.

“Không” Pedro trả lời. “Tôi không tin họ. Họ bỏ mặc tôi ở lại để quan sát và tính toán.”

“Tôi thậm chí không tin rằng những vị thần này tồn tại”, anh thì thầm một cách bí mật.

“Anh không tin?”

“Không. Làm sao các vị thần có thể nhỏ nhen và ngu xuẩn y hệt con người như vậy chứ? Khi tôi quan sát bầu trời, tôi thấy được sự hòa hợp tuyệt đẹp của Mặt Trời và Mặt Trăng, các hành tinh và các vì sao... Làm sao một trí tuệ như vậy lại có thể nhỏ nhen và ngu ngốc được chứ? Thật vô lý. Chúng ta đã gán cho những vị thần đó những phẩm chất của chính mình. Sợ hãi, nóng giận, ghen tuông, hận thù - đều là tính cách của chúng ta. Tôi tin rằng các vị thần thực sự sẽ không có những cảm xúc rất con người như vậy. Họ cũng không cần những nghỉ lễ và vật tế của chúng ta.”

Con người của Pedro trong kiếp sống cổ xưa này sở hữu trí tuệ tuyệt vời. Anh nói chuyện trôi chảy, ngay cả khi đề cập đến những chuyện cấm kỵ, và có vẻ không biết mệt mỏi, vì vậy tôi quyết định dẫn tới.

“Anh có trở thành một thầy tu có ảnh hưởng lớn không?” Tôi hỏi. “Anh có trở nên quyền lực hơn trong kiếp sống đó không?”

“Không”, Pedro trả lời. “Nếu có quyền lực, tôi sẽ không cai trị như thế. Tôi sẽ nâng cao nhận thức cho người dân. Tôi sẽ để họ tự học. Tôi sẽ không hy sinh người khác.”

“Nhưng các thầy tu và quý tộc cũng có thể đánh mất quyền lực”, tôi phản đối. “Nếu mọi người không nghe theo thì sao?”

“Không đâu”, Pedro nói. “Sức mạnh thực sự nằm ở tri thức. Sự khôn ngoan là áp dụng tri thức đó một cách cẩn thận và nhân từ. Mọi người đều vô tri, nhưng điều đó có thể thay đổi. Họ không ngu ngốc”

Vị thầy tu này đang dạy tôi về chính trị tâm linh, và tôi có thể cảm nhận được sự thật trong lời nói của anh.

“Tiếp tục đi”; tôi yêu cầu, sau một khoảng im lặng.

“Không còn gì nữa”, Pedro trả lời. “Tôi đã rời khỏi cơ thể đó, và đang nghỉ ngơi.”

Điều này làm tôi ngạc nhiên. Tôi không yêu cầu anh rời đi. Chúng tôi chưa thấy vị thầy tu đó qua đời, và không có sự kiện nổi bật hay đau thương nào có ảnh hưởng tới anh. Tôi nhớ rằng Pedro đã bước vào kiếp sống này một cách bất thường khi phải đối diện với chiếc mặt nạ khổng lồ làm bằng đá của thần mưa.

Có lẽ kiếp sống này không còn gì để xem xét nữa, và tâm trí của Pedro biết điều này nên đã rời đi.

Anh đã có thể là một người cai trị tuyệt vời.

Vào tháng 11 năm 1992, Galileo đã được Giáo hội phán xét vô tội cho tư tưởng “dị giáo đáng nguyên rủa” của ông, khi ông quả quyết rằng Trái Đất không phải là trung tâm của vũ trụ, mà thực tế là nó xoay quanh Mặt Trời. Cuộc điều tra minh oan cho Galileo bắt đầu vào năm 1080 và kéo dài trong mười hai năm rưỡi. Công trình của Inquisition năm 1633 cuối cùng cũng được hoàn thành sau 350 năm dài đằng đẳng.

Thật không may, những tư tưởng bảo thủ cố chấp đều cần rất nhiều thời gian để khai thông.

Tất cả các thể chế dường như đều bảo thủ. Tất cả những cá nhân không bao giờ đặt câu hỏi về các giả định và hệ thống niềm tin cũng đều là những kẻ bảo thủ. Làm sao họ có thể tiếp thu những quan sát và kiến thức mới khi tâm trí họ mù quáng bởi niềm tin và những tư tưởng cũ chưa được kiểm chứng?

Nhiều năm trước, khi đang trong trạng thái thôi miên sâu, Catherine nói với tôi, “Nhiệm vụ của chúng ta là học hỏi, đến gần Thượng đế thông qua tri thức. Chúng ta biết rất ít... Bằng tri thức, chúng ta có thể tiếp cận Thượng đế và khi đó chúng ta có thể nghỉ ngơi. Sau đó, chúng ta trở lại để hướng dẫn và giúp đỡ người khác.”

Người ta chỉ có thể tiếp nhận tri thức khi có một tâm trí cởi mở.

CHƯƠNG 15

Tôi biết mình bất tử. Rõ ràng là trước đây tôi đã chết cả mười ngàn lần. Tôi cười vào những gì các người gọi là phân ly, và tôi biết sự vô cùng của thời gian.

WALT WHITMAN

Giấc mơ có rất nhiều chức năng. Nó giúp ta xử lý và tổng hợp các sự kiện trong ngày. Nó cung cấp manh mối, thường dưới dạng các biểu tượng và phép ẩn dụ, giúp giải quyết các vấn đề của những mối quan hệ trong cuộc sống hằng ngày, những nỗi sợ hãi, rắc rối trong công việc, cảm xúc, bệnh tật và nhiều vấn đề khác nữa. Giấc mơ có thể giúp ích cho chúng ta trong việc theo đuổi khát vọng và mục tiêu, dù không phải một cách vật chất thì ít nhất là những ước muốn sẽ được hoàn thành. Nó giúp xem xét lại các sự kiện trong quá khứ, nhắc nhở về những sự tương đồng trong hiện tại. Giấc mơ cũng giúp bảo vệ giấc ngủ bằng cách giấu đi những tác nhân kích thích có thể làm chúng ta thức giấc, chẳng hạn như những mối lo âu. Giấc mơ cũng có những chức năng huyền bí hơn. Nó có thể cung cấp phương thức giúp chúng ta nhớ lại những ký ức bị kìm nén hoặc quên lãng, dù là từ thời thơ ấu, lúc mới sinh, trải nghiệm trong tử cung, hoặc thậm chí từ những kiếp trước. Các mảnh ký ức trong quá khứ thường xuất hiện trong mộng, đặc biệt là trong những

giấc mộng mà người ta mơ thấy cảnh tượng của nhiều năm hoặc nhiều thế kỷ trước khi người đó được sinh ra.

Những giấc mơ có thể là dạng siêu linh, mà cũng có thể là dạng nhận thức được. Thường thì những giấc mơ đặc biệt này sẽ dự đoán được tương lai. Độ chính xác là không cố định, vì tương lai dường như là một hệ thống xác suất của những điều có thể xảy ra và những điều không thể tránh khỏi, và khả năng diễn giải chính xác giấc mơ của mỗi người cũng không giống nhau. Những giấc mơ siêu linh này được trải nghiệm bởi nhiều người đến từ nhiều nền văn hóa khác nhau. Tuy nhiên, nhiều người bị sốc khi những giấc mơ của họ trở thành hiện thực, theo đúng nghĩa đen.

Có một kiểu giấc mơ tâm linh khác trong đó người ta có thể giao tiếp với đối tượng ở khoảng cách rất xa. Người đó có thể còn sống ở một khoảng cách địa lý xa xôi, hoặc cũng có thể là linh hồn hay ý thức của một người đã chết, chẳng hạn như người thân hoặc bạn bè. Tương tự như vậy, người ta có thể giao tiếp với một linh hồn thiên thần, một người truyền dạy, hoặc một người hướng dẫn. Các thông điệp trong những giấc mơ này thường rất quan trọng hoặc cảm động.

Những giấc mơ “du hành” cũng có thể xảy ra. Trong những giấc mơ này, người ta sẽ ghé thăm những nơi mà họ chưa bao giờ đến. Thông tin chi tiết về những gì họ thấy có thể được xác nhận sau đó. Khi họ thực sự đến thăm địa điểm đó, dù là nhiều tháng hay nhiều năm sau giấc mơ, cảm giác déjà vu hoặc cảm giác thân thuộc có thể sẽ xảy ra.

Đôi khi, những du khách trong giấc mơ sẽ ghé đến những nơi dường như không tồn tại trên hành tinh này. Những giấc mơ này đôi

khi không chỉ là tưởng tượng. Đó có thể là những trải nghiệm thần bí hoặc tâm linh, vì bản ngã thông thường và các rào cản nhận thức luôn ở chế độ thư giãn trong giấc ngủ và giấc mơ nên chúng ta mới có thể tiếp cận được. Kiến thức và trí tuệ có được trong những giấc mơ “du hành” này có thể thay đổi cuộc đời của chúng ta.

Ngày này năm đó, khi màn đêm nhường chỗ cho ánh bình minh, Elizabeth đã trải qua một giấc mơ như vậy.

Elizabeth đến rất sớm trước giờ hẹn, háo hức nói cho tôi nghe về giấc mơ cô gặp đêm hôm trước. Cô có vẻ thoải mái và bớt lo lắng hơn so với trước đây. Những người ở nơi cô làm việc, theo như cô nói, đã nhận xét rằng trông cô khá hơn nhiều, rằng cô cư xử nhã nhặn và kiên nhẫn hơn, thậm chí còn hơn cả thời điểm trước khi mẹ cô qua đời.

“Tôi không thường gặp những giấc mơ như vậy”, cô nhấn mạnh. “Giấc mơ này sống động và chân thực hơn. Tôi vẫn còn nhớ tất cả các chi tiết, mà ông biết đấy, tôi thường nhanh chóng quên đi hầu hết những giấc mơ của mình”

Tôi đã khuyến khích Elizabeth ghi chép lại những giấc mơ ngay sau khi tỉnh dậy. Để một quyển nhật ký giấc mơ ở gần giường ngủ và ghi lại những gì bạn nhớ được về những giấc mơ sẽ cải thiện trí nhớ đáng kể. Nếu không, nội dung giấc mơ sẽ biến mất nhanh chóng. Elizabeth đã hơi lười biếng về việc ghi lại những giấc mơ, và mỗi khi đến văn phòng của tôi, cô thường quên hầu hết các chi tiết, hoặc quên toàn bộ giấc mơ.

Giấc mơ này rất khác biệt, nó sống động đến nỗi những chi tiết đã khắc sâu trong tâm trí cô.

“Trước tiên, tôi bước vào một căn phòng lớn. Không có cửa sổ, đèn điện hay ánh sáng từ phía trên cao. Nhưng các bức tường lại đang phát sáng bằng cách nào đó. Ánh sáng mà chúng phát ra đủ để chiếu sáng toàn bộ căn phòng.”

“Bức tường có nóng không?” Tôi hỏi. “Tôi nghĩ là không. Chúng phát ra ánh sáng nhưng không tỏa nhiệt. Có điều tôi không chạm vào tường”

“Còn gì trong phòng khiến cô chú ý không?”

“Tôi biết đó là một thư viện hoặc một nơi đại loại thế, nhưng tôi không thể nhìn thấy bất kỳ kệ sách hay cuốn sách nào. Ở góc phòng là một bức tượng Nhân Sư. Có hai chiếc ghế cũ ở hai bên bức tượng này, trông như đồ cổ. Chúng không phải đồ vật của thời hiện đại. Gân giống như ngai vàng làm bằng đá hoặc cẩm thạch” Cô im lặng một lúc, ánh mắt hướng lên trên và sang trái khi hồi tưởng lại những chiếc ghế cổ.

“Cô nghĩ tại sao lại có bức tượng Nhân Sư ở đó?” Tôi hỏi.

“Tôi không biết. Có lẽ vì thư viện này giúp chúng ta khám phá ra những bí mật. Tôi nhớ được câu đố của Nhân Sư. Con gì đi bằng bốn chân vào buổi sáng, hai chân vào ban ngày, và ba chân vào ban đêm? Con người. Một em bé bò bằng bốn chân khi lớn lên sẽ là một người trưởng thành đi bằng hai chân, sau đó trở thành người già, cần thêm một cây gậy để đi bộ. Có lẽ điều này có liên quan đến câu đố đó. Hoặc liên quan đến các câu đố nói chung.”

“Có thể”, tôi thừa nhận, đầu óc tôi hồi tưởng lại lần đầu tiên mình nghe câu chuyện về Oedipus⁶ và câu đố đó.

“Tuy nhiên, có thể còn những ý nghĩa khác nữa”, tôi nói thêm. “Ví dụ, bức tượng Nhân Sư đó cung cấp đầu mối về bản chất của thư

viện này, hoặc thậm chí là cấu trúc hoặc vị trí của nó?” Tâm trí con người trong giấc mơ có thể rất phức tạp.

“Tôi không ở đó đủ lâu để khám phá ra được điều này”, cô trả lời.

“Còn gì khác trong phòng không?”

“Có”, cô nói ngay lập tức. “Có một người đàn ông gần đó, mặc một chiếc áo choàng dài màu trắng. Tôi đoán anh ta là thủ thư. Anh ta quyết định những ai có thể vào phòng. Vì lý do nào đó, tôi được cho phép đi vào.”

Vào thời điểm này đầu óc thực tế của tôi không thể tìm lại được nữa.

“Thư viện gì mà lại không có sách chứ?” Tôi buột miệng.

“Đó là điểm kỳ lạ”, cô giải thích. “Tất cả những gì tôi phải làm là ngửa lòng bàn tay và những cuốn sách tôi cần sẽ dần hiện ra! Nó hiện ra gần như ngay lập tức. Có vẻ như cuốn sách đã đi ra từ phía bức tường và đáp xuống vững vàng trên tay tôi.

“Cô đã nhận được loại sách nào?”

“Tôi không nhớ chính xác. Một cuốn sách về tôi, về những kiếp sống của tôi. Tôi sợ nên không dám mở nó ra.

“Cô sợ điều gì?”

“Tôi không biết. Tôi sợ rằng sẽ có điều gì đó tồi tệ khiến tôi hổ thẹn.”

“Thủ thư có giúp gì cho cô không?”

“Không. Anh ta chỉ cười. Rồi anh ta nói, “Hoa hồng có hổ thẹn vì gai của nó không? Và anh ta cười thêm một lần nữa.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh ta đã dẫn tôi ra khỏi đó, nhưng tôi cảm thấy rằng cuối cùng mình sẽ hiểu ý anh ta là gì, và sẽ quay lại đó, không ngại ngần đọc cuốn sách về cuộc đời mình.”

Cô im lặng, trầm ngâm. “Giấc mơ kết thúc ở đó phải không?” Tôi hỏi thúc. “Không. Sau khi rời khỏi thư viện tôi đã đi đến một lớp học, nơi tôi tham gia một khóa học. Có mười lăm đến hai mươi học viên khác ở đó. Có một người đàn ông trẻ rất thân quen, cứ như là anh trai tôi vậy... nhưng lại không phải.” Cô đang đề cập đến Charles, người anh trai hiện tại của cô ở California.

“Cô đang học khóa học gì vậy?”

“Tôi không biết”

“Còn gì nữa không?” Tôi hỏi.

Cô trả lời do dự. “Còn.”

Tôi tự hỏi tại sao cô ấy lại do dự ngay lúc này, sau khi đã trải qua rất nhiều cảnh tượng kỳ lạ trong những giấc mơ.

“Một giáo viên xuất hiện”, cô nói tiếp, bằng giọng còn nhỏ hơn cả tiếng thì thầm. “Anh ấy có đôi mắt nâu mãnh liệt. Mắt anh ấy có thể chuyển thành màu tím đẹp đẽ, sau đó quay trở lại màu nâu. Anh ấy rất cao và chỉ mặc một chiếc áo choàng trắng. Đi chân trần... Anh ấy đến bên tôi và nhìn sâu vào mắt tôi”

“Rồi sao?”

“Tôi nhận được thứ tình yêu khó tin nhất trên đời. Tôi biết rằng mọi thứ sẽ ổn, rằng mọi thứ tôi đã trải qua đều là một phần của một kế hoạch hoàn hảo”

“Anh ta nói với cô như vậy à?”

“Không, anh ấy không cần làm thế. Thực ra, anh ấy không nói gì cả. Tôi tự cảm nhận được những điều này, nhưng bằng cách nào đó

anh ấy đã truyền tải đến tôi những cảm xúc đó. Tôi có thể cảm nhận mọi thứ. Tôi biết hết thấy mọi thứ. Tôi biết không có gì đáng sợ trên đời này cả... Và rồi anh ấy bỏ đi”

“Còn gì nữa?”

“Tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm. Điều cuối cùng tôi nhớ là mình đang trôi nổi trên mây. Tôi cảm thấy được yêu thương và an toàn... Rồi tôi thức giấc”

“Hiện giờ cô cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy ổn, nhưng cảm xúc đang dần phai mờ. Tôi có thể nhớ mọi thứ trong giấc mơ, nhưng cảm xúc thì ngày càng yếu ớt. Những cảnh tắc đường trong khi tôi lái xe đến đây chẳng giúp gợi lại được điều gì”

Cuộc sống thường ngày lại một lần nữa can thiệp vào những trải nghiệm siêu linh.

Một người phụ nữ viết thư cho tôi, cảm ơn vì cuốn sách đầu tiên của tôi. Thông tin trong cuốn sách đã giúp cô hiểu và chấp nhận hai giấc mơ cách nhau hơn hai thập kỷ mà cô đã gặp. Lá thư của cô đã bị mất khi cơn bão Andrew xé qua văn phòng tôi, nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ nội dung.

Từ khi còn trẻ, cô đã biết rằng mình sẽ có một đứa con đặc biệt tên là David. Cô lớn lên, kết hôn, sinh được hai cô con gái nhưng không có con trai. Cô dần bước vào độ tuổi trung niên, và ngày càng trở nên lo ngại. David đâu rồi?

Trong một giấc mơ sinh động, một thiên thần đến với cô và nói, “Bạn có thể có con trai, nhưng cậu ấy chỉ sống được mười chín năm

rười. Bạn có chấp nhận không?”

Người phụ nữ đồng ý.

Một vài tháng sau, cô có thai, và rồi sau đó David được sinh ra. Cậu thực sự là một đứa trẻ đặc biệt, nhạy cảm và biết yêu thương. “Một linh hồn thân quen”, cô nói.

Cô không bao giờ nói với David về giấc mơ của mình và thỏa thuận với thiên thần. Cậu bé qua đời khi mới hơn mười chín tuổi do một loại bệnh ung thư não hiếm gặp. Cô cảm thấy tội lỗi, đau khổ, u buồn, thất vọng. Tại sao cô lại chấp nhận lời đề nghị của thiên thần chứ? Phải chăng cô cần chịu trách nhiệm về cái chết của David?

Trong một giấc mơ sống động vào khoảng một tháng sau cái chết của David, thiên thần xuất hiện trở lại. Lần này David cũng có ở đó, và cậu bé nói với cô, “Đừng buồn. Con yêu mẹ. Con đã chọn mẹ. Không phải là mẹ chọn con” Và cô đã hiểu ra.

CHƯƠNG 16

Một bằng chứng đầy thuyết phục về việc con người biết hầu hết mọi thứ trước cả khi họ được sinh ra, đó là khi những đứa trẻ nắm bắt được vô số sự kiện với một tốc độ nhanh chóng như thể muốn chứng tỏ rằng đây không phải lần đầu tiên chúng tiếp xúc với những sự kiện đó, mà chúng đang hồi tưởng lại bằng trí nhớ của mình.

CICERO

Tôi đã bối rối trong giây lát. Pedro đã đi qua một cánh cửa trong tâm trí của mình, đến một chiều không gian và thời gian khác. Thông qua chuyển động đôi mắt, có thể thấy anh đang quan sát. “Anh có thể nói chuyện”, tôi nói với Pedro, “nhưng anh vẫn ở lại trong trạng thái thôi miên sâu để tiếp tục quan sát và trải nghiệm. Anh thấy gì nào?”

“Tôi hiểu rồi”, Pedro trả lời. “Tôi đang nằm giữa một cánh đồng vào ban đêm. Không khí mát mẻ và trong lành. Tôi trông thấy rất nhiều sao.”

“Anh nằm một mình à?”

“Vâng. Xung quanh không có ai cả:

“Trông anh thế nào?” Tôi hỏi vào chỗ tối, nhằm tìm hiểu thêm về thời gian và địa điểm.

“Tôi là chính mình... khoảng mười hai tuổi... tóc ngắn.”

“Là chính mình?” Tôi hỏi, chưa nhận ra rằng Pedro chỉ đơn thuần trở về thời thơ ấu chứ không phải là một kiếp sống trong quá khứ.

“Vâng”, anh trả lời đơn giản. “Hồi tôi còn bé và sống ở Mexico..”

Giờ thì tôi đã hiểu, thế nên tôi liền thay đổi cách tiếp cận tập trung vào cảm xúc. Tôi muốn tìm hiểu lý do tại sao tâm trí Pedro lại chọn ký ức đặc biệt này.

“Anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi thấy rất hạnh phúc. Bầu trời đêm mang lại cảm giác rất yên bình. Các ngôi sao dường như luôn thân thuộc và gần gũi đối với tôi... Tôi thích nhận dạng các chòm sao và ngắm nhìn chúng dịch chuyển trên bầu trời qua các mùa trong năm. : “Anh có được học về các ngôi sao ở trường không?”

“Không hẳn, chỉ một chút thôi. Nhưng tôi tự đọc. Chủ yếu là vì tôi rất thích ngắm sao.”

“Có ai trong gia đình anh thích ngắm sao không?” “Không”, Pedro trả lời, “chỉ có tôi”.

Giờ thì tôi nhẹ nhàng chuyển hướng để tiếp cận bản thể cao hơn của anh và những quan điểm rộng mở hơn, nhằm tìm hiểu thêm về tầm quan trọng của ký ức này. Tôi không còn nói chuyện với Pedro mười hai tuổi nữa.

“Tầm quan trọng của ký ức về bầu trời đêm này là gì?” Tôi hỏi. “Tại sao tâm trí anh lại chọn ký ức đặc biệt này?”

Pedro im lặng một lúc. Khuôn mặt anh dịu đi trong ánh nắng phớt nhẹ của buổi chiều tà.

“Các ngôi sao là một món quà dành cho tôi”, anh nói khẽ. “Chúng đem lại cho tôi sự thoải mái. Chúng là một bản giao hưởng

mà tôi đã từng nghe, khuấy động tâm hồn tôi, nhắc nhở tôi về những gì mình đã quên lãng.

“Thậm chí còn hơn cả thế”, anh nói tiếp, giọng điệu pha thêm chút bí ẩn. “Chúng là con đường đưa tôi đến số phận của mình... chậm rãi nhưng chắc chắn. Tôi phải kiên nhẫn và không được gây cản trở. Lịch trình đã được vạch sẵn rồi” Anh lại im lặng.

Tôi để Pedro nghỉ ngơi trong khi một suy nghĩ len lỏi trong đầu mình. Bầu trời đêm đã tồn tại trước con người từ rất lâu rồi. Ở một mức độ nào đó, không phải tất cả chúng ta đều từng nghe thấy bản giao hưởng cổ đại này sao? Phải chăng định mệnh của tất cả chúng ta đều được đưa lối? Sau đó lại là một ý nghĩ khác rất rõ ràng về câu từ nhưng lại mơ hồ về ý nghĩa. Chính tôi cũng phải kiên nhẫn và không cản trở vận mệnh của Pedro.

Ý nghĩ này đến với tôi như một lời chỉ dẫn. Hóa ra đó là một lời tiên tri.

Khi những bệnh nhân như Elizabeth và Pedro thách thức nhiều niềm tin cũ của tôi về sự sống và cái chết, thậm chí về cả tâm lý trị liệu, tôi đã bắt đầu thiền định, hoặc ít nhất là ngồi suy niệm, mỗi ngày. Trong trạng thái thư giãn sâu, những suy nghĩ, hình ảnh và ý niệm thường xuất hiện đột ngột trong tâm trí tôi.

Ngày nọ, một ý nghĩ chợt đến mang theo một thông điệp khẩn cấp. Tôi cần xem lại thật kỹ những bệnh nhân đã điều trị trong một thời gian dài, những bệnh nhân

mạn tính. Bằng cách nào đó bây giờ tôi nhìn được rõ ràng hơn về họ, và tầm nhìn rõ ràng này cũng sẽ giúp tôi biết được nhiều hơn về bản thân mình.

Những bệnh nhân tìm đến tôi để điều trị bằng liệu pháp hồi quy, kỹ thuật tái hiện hình ảnh và tư vấn tâm linh đều đang tiến triển rất tốt. Nhưng còn một cơ sở bệnh nhân khác, nhiều người trong số họ đã đến điều trị ở chỗ tôi trước khi sách của tôi được xuất bản thì sao? Tại sao bây giờ tôi lại có thể nhìn rõ ràng hơn về họ? Tôi đã học được gì về bản thân mình?

Tôi đã không còn là người chỉ dẫn cho những bệnh nhân mạn tính này; thay vào đó tôi đã trở thành một thói quen và một cái nạng. Nhiều người đã trở nên lệ thuộc vào tôi, và thay vì thúc đẩy họ trở nên tự lập tôi đã chấp nhận vai trò đó.

Tôi cũng đã phụ thuộc vào họ. Họ chi tiền cho tôi, ca tụng tôi, họ khiến tôi cảm thấy mình là người không thể thay thế đối với họ, và củng cố thêm quan niệm rằng các bác sĩ giống như các vị thần linh trong xã hội chúng ta. Tôi đã phải đối mặt với cái tôi của chính mình.

Từng chút một, tôi phải đối mặt với nỗi sợ của mình. Đầu tiên là sự an toàn. Tiền bạc không tốt mà cũng chẳng xấu, và mặc dù nó quan trọng ở một số thời điểm, nhưng nó không tạo ra cảm giác an toàn thực sự. Tôi cần thêm niềm tin. Để chấp nhận rủi ro, để hành động đúng đắn, tôi phải biết rằng mình sẽ ổn thôi. Tôi xem xét lại những giá trị, điều gì là quan trọng và không quan trọng trong cuộc sống của mình. Khi tôi hồi tưởng và sắp xếp lại đức tin và giá trị của mình, những mối lo ngại về tiền bạc và sự an toàn của tôi biến mất, giống như một màn sương mù dưới ánh sáng mặt trời. Tôi cảm thấy vững tâm vô cùng.

Tôi nhìn vào nhu cầu cảm thấy mình quan trọng của bản thân. Đó là một ảo ảnh khác của bản ngã. Tôi nhớ lại rằng chúng ta đều là

những linh hồn. Tất cả chúng ta đều bình đẳng dưới lớp vỏ bọc bề ngoài kia. Tất cả chúng ta đều quan trọng.

Nhu cầu được trở nên đặc biệt, hay được yêu thương của tôi, chỉ có thể thực sự được đáp ứng ở thế giới tâm linh, từ những điều sâu thẳm và thiêng liêng bên trong bản thân mình. Gia đình tôi có thể giúp đỡ, nhưng chỉ đến một giới hạn nào đó. Chắc chắn những bệnh nhân cũng không thể giúp được gì. Tôi có thể chỉ dẫn họ, và họ có thể chỉ dẫn tôi. Chúng tôi có thể giúp đỡ nhau trong một khoảng thời gian, nhưng không bao giờ có thể đáp ứng nhu cầu sâu thẳm trong tâm khảm của đối phương. Đó là một nhiệm vụ siêu linh.

Bác sĩ là những thầy thuốc chữa bệnh được đào tạo bài bản chứ không phải thánh thần. Chúng tôi chỉ là những người trần mắt thịt được đào tạo. Bác sĩ chỉ là những nan hoa trên cùng một bánh xe giống như tất cả những người hoạt động vì cộng đồng trong xã hội của chúng ta.

Mọi người thường núp đằng sau vẻ ngoài đạo mạo và chức tước của họ (bác sĩ, luật sư, thượng nghị sĩ, vân vân), ở tầm tuổi hai mươi hoặc ba mươi thậm chí những thứ đó còn chẳng có. Chúng ta phải nhớ được mình là ai trước khi có được những chức tước đó.

Không chỉ là tất cả chúng ta đều có khả năng trở thành những người có tấm lòng yêu thương cao cả, những người lương thiện, tử tế và ôn hòa, tràn ngập niềm thanh thản và hạnh phúc. Chúng ta vốn dĩ đã như vậy. Chúng ta chỉ quên mất điều đó, và bản ngã ngăn không cho chúng ta nhớ lại.

Tâm nhìn của chúng ta bị che khuất. Giá trị của chúng ta bị đảo lộn.

Nhiều bác sĩ tâm thần đã nói với tôi về cảm giác bế tắc với bệnh nhân. Họ đã mất niềm vui khi chữa bệnh.

Tôi nhắc nhở họ rằng họ cũng là những thực thể siêu linh. Họ bế tắc trong nỗi bất an và bản ngã của mình. Chính họ cũng cần phải can đảm chấp nhận rủi ro để có được sức khỏe và niềm vui.

CHƯƠNG 17

Hẳn là chúng ta đã đến nơi đây theo những con đường khác nhau. Tôi không có cảm giác rằng chúng ta đã từng gặp mặt. Không có chút déjà vu nào. Tôi không nghĩ em là người đứng giữa muôn trùng hoa oải hương bên bờ biển vào năm 1206 khi tôi cưỡi ngựa rong ruổi qua đó, hay là người đã kề vai sát cánh cùng tôi trong các cuộc chiến tranh biên giới. Em cũng không phải người đã ở trên rặng Gallatin một trăm năm về trước, nằm kề bên tôi trên thảm cỏ xanh lấp lánh ánh bạc tại một thị trấn miền núi nào đó. Tôi có thể khẳng định điều đó bằng trực giác, qua những bộ quần áo đẹp em mặc và cách mà em nói chuyện với những gã bồi bàn trong những nhà hàng sang trọng. Em đã đi theo con đường của những tòa lâu đài và nhà thờ, của sự thanh cao và đế quốc.

ROBERT JAMES WALLER

Khi tôi đếm xong từ mười đến một, Elizabeth đã tiến vào trạng thái thôi miên sâu. Đôi mắt cô đang dao động dưới mí mắt. Cơ thể cô đã thả lỏng, còn hơi thở thì chậm rãi và thoải mái. Tâm trí cô đã sẵn sàng cho một chuyến du hành thời gian.

Tôi đưa cô quay trở lại một cách từ từ, lần này tôi sử dụng một dòng suối yên bình như một cửa ngõ dẫn vào quá khứ xa xôi. Cô đi ngang qua dòng suối và tiến vào một vùng ánh sáng đẹp đẽ. Đi qua

vùng ánh sáng đó, cô xuất hiện ở một chiều không gian và thời gian khác, trong một kiếp sống cổ đại.

“Tôi mang một đôi xăng đan mỏng”, cô quan sát, sau khi được tôi chỉ dẫn nhìn xuống chân. “Có một mối buộc ngay trên mắt cá chân. Tôi mặc một chiếc váy màu trắng với vạt dài ngắn khác nhau. Quàng bên ngoài là tấm áo choàng phủ xuống tận gót chân. Tay áo rất rộng và dài đến khuỷu tay. Tôi đeo vòng vàng ở ba chỗ trên cánh tay mình” Elizabeth đang tự quan sát mình một cách chi tiết và rõ nét.

“Tôi có mái tóc dài quá vai màu nâu sậm... Mắt tôi cũng màu nâu... Làn da thì nâu nhạt”

“Cô là một cô gái”, tôi phỏng đoán.

“Vâng”, Elizabeth kiên nhẫn đáp lại.

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Khoảng mười bốn”

“Cô làm nghề gì? Sống ở đâu?” Tôi hỏi liền hai câu trước khi Elizabeth kịp trả lời.

“Trong một điện thờ”, cô đáp. “Tôi được đào tạo để trở thành thầy thuốc chữa bệnh và giúp đỡ các thầy tu”

“Cô có biết tên của vùng đất này không?” Tôi hỏi.

“Đó là Ai Cập... từ rất xa xưa rồi ”

“Cô có biết đó là năm nào không?”

“Không” cô trả lời. “Tôi không nhìn thấy... nhưng có vẻ là rất lâu về trước... rất cổ xưa ”

Tôi quay trở lại với những ký ức và trải nghiệm của cô về thời cổ đại đó.

“Lý do gì khiến cô được huấn luyện để trở thành thầy thuốc và làm việc với các thầy tu?”

“Tôi đã được các thầy tu lựa chọn, những người khác cũng vậy. Chúng tôi đều được chọn dựa theo thiên phú và năng lực của mình... Các thầy tu biết điều này từ lúc chúng tôi còn rất nhỏ”

Tôi muốn tìm hiểu thêm về quá trình lựa chọn này.

“Làm thế nào các thầy tu biết về năng lực của cô? Họ quan sát cô ở trường hay tìm hiểu thông qua bố mẹ cô?”

“Ồ, không, cô sửa lời tôi. “Họ biết bằng trực giác. Họ rất thông thái. Họ biết những người có khả năng làm việc với các con số sẽ phải trở thành kỹ sư, kế toán hoặc thủ quỹ. Họ biết những ai có thể viết và ghi chép. Họ biết những ai có tiềm năng về quân sự và cần được huấn luyện để lãnh đạo quân đội. Họ biết những ai sẽ là người quản lý giỏi nhất và nên được đào tạo để trở thành thống đốc hoặc quan chức. Họ biết những ai có khả năng chữa bệnh và trực giác nhạy bén, và những người đó được huấn luyện để trở thành thầy thuốc và cố vấn hoặc thậm chí là thầy tu.”

“Vậy là các thầy tu quyết định mọi người sẽ được đào tạo ngành nghề gì”, tôi tóm lược.

“Vâng”, cô đồng tình. “Thiên phú và tiềm năng được các thầy tu xác định khi chúng tôi còn rất nhỏ. Quá trình đào tạo sau đó liền được vạch sẵn... Chúng tôi không có lựa chọn”

“Quá trình đào tạo này dành cho tất cả mọi người à?”

“Ồ, không”, cô phản đối. “Chỉ tầng lớp quý tộc, những người có chung huyết thống với Pharaoh”

“Vậy là cô có chung huyết thống với Pharaoh?”

“Vâng, nhưng gia tộc của ông ta rất đông đảo. Ngay cả anh em họ xa cũng được coi là dòng dõi hoàng gia”

“Thế còn những người có tài nhưng không thuộc dòng dõi hoàng gia thì sao?” Tôi hỏi, sự tò mò khiến tôi muốn hiểu thêm về cơ chế tuyển chọn dựa trên huyết thống này.

“Họ cũng có thể được huấn luyện”, cô kiên nhẫn giải thích. “Nhưng chỉ có thể tiến đến mức... làm phụ tá cho những người cầm quyền, những người thuộc hoàng tộc.”

“Cô có phải là họ hàng của Pharaoh không?” Tôi hỏi.

“Tôi là em họ... nhưng không gần lắm”

“Vừa đủ gần, tôi nói.

“Vâng, cô trả lời.

Dù biết rằng bệnh nhân tiếp sau Elizabeth đã hủy cuộc hẹn ngày hôm đó, vì vậy thời gian không gấp gáp như thường lệ, nhưng tôi vẫn quyết định chuyển chủ đề.

“Cô có người thân nào không?”

“Có, anh trai tôi. Chúng tôi rất thân thiết. Anh ấy lớn hơn tôi hai tuổi. Anh ấy cũng được đào tạo trở thành thầy thuốc và thầy tu, và chúng tôi cùng ở đây với nhau. Bố mẹ chúng tôi sống cách khá xa nơi này, vì vậy thật may mắn khi tôi có anh trai bên cạnh mình. Tôi có thể nhìn thấy anh ấy rồi”

Tôi mạo hiểm để tìm manh mối về mối quan hệ của Elizabeth. “Hãy nhìn kỹ vào khuôn mặt anh ấy. Nhìn vào mắt anh ấy. Cô có nhận ra anh ấy là ai trong kiếp sống hiện tại không?”

Cô dường như đang nhìn chăm chú vào mặt người đàn ông kia. “Không”, cô buồn bã nói. “Tôi không nhận ra anh ấy.

Tôi đã có phần mong đợi cô sẽ nhận ra người mẹ yêu dấu của mình, hoặc là anh trai hay cha mình. Nhưng đã không có sự nhận dạng nào cả.

“Hãy đi tới sự kiện quan trọng tiếp theo trong kiếp sống của cô gái Ai Cập đó. Cô có thể nhớ mọi thứ.” Cô tua thời gian về phía trước.

“Tôi đã mười tám tuổi. Anh trai tôi và tôi hiện đã tiến bộ hơn trước rất nhiều. Anh ấy mặc một chiếc váy ngắn phối trắng và vàng, dài ngang đầu gối... Anh ấy rất đẹp trai”, cô lưu ý.

“Cô đã tiến bộ như thế nào?” Tôi hỏi, hướng sự tập trung của cô trở lại với quá trình đào tạo.

“Chúng tôi có nhiều kỹ năng hơn. Chúng tôi sử dụng các que chữa bệnh đặc biệt, nếu sử dụng thành thực, chúng sẽ giúp tăng tốc độ tái tạo mô và tứ chi”

Cô dừng lại một lúc, nghiên cứu những chiếc que này.

“Có dòng năng lượng lỏng chảy qua những chiếc que... Năng lượng được tập trung tại điểm tái tạo... Chúng tôi có thể sử dụng nó để làm mọc lại chân tay và chữa lành mô, thậm chí những mô đang chết dần hoặc đã chết”

Tôi đã rất ngạc nhiên. Ngay cả y học hiện đại cũng không thể đạt được kỳ tích này mặc dù thiên nhiên có thể chẳng hạn như loài kỳ nhông và một số loài thằn lằn khác có thể mọc lại chân tay hoặc đuôi đã bị đứt rời. Nghiên cứu mới nhất về chấn thương tủy sống hiện nay mới chỉ dẫn đến sự khởi đầu của công nghệ tái tạo tế bào thần kinh có kiểm soát, sau thời điểm mà Elizabeth làm việc với các que chữa bệnh có thể tái tạo chân tay và các mô tới tận bốn đến năm nghìn năm.

Cô không thể nói rõ các que này hoạt động như thế nào, ngoại trừ việc chúng có năng lượng.

Elizabeth không có đủ vốn từ và kiến thức để hiểu và giải thích.

Cô bắt đầu nói tiếp, và lý do cho sự khuyết thiếu đó trở nên rõ ràng.

“Ít nhất đó là những gì họ nói với tôi. Tôi còn trẻ và là một cô gái. Tôi cầm những chiếc que trong tay, nhưng chưa bao giờ chúng kiến chúng hoạt động. Tôi chưa tận mắt chứng kiến quá trình tái tạo... Anh trai tôi thì rồi. Anh ấy được phép, và khi lớn tuổi hơn, anh ấy sẽ được truyền kiến thức về sự tái tạo này. Quá trình đào tạo của tôi sẽ kết thúc trước cấp độ đó. Tôi không thể tiến tới cấp độ đó, vì tôi là phụ nữ”, cô giải thích.

“Anh ấy sẽ được truyền kiến thức về sự tái tạo, còn cô thì không?” Tôi hỏi lại.

“Đúng vậy”, cô đáp. “Anh ấy sẽ được phép biết những bí mật lớn hơn, còn tôi thì không”

Cô dừng lại, rồi thêm vào, “Tôi không ghen tị với anh ấy. Đó là phong tục... một phong tục ngu ngốc, bởi vì tôi có khả năng chữa bệnh tốt hơn nhiều gã đàn ông”

Cô hạ thấp giọng, gần như là thì thầm.

“Anh trai tôi sẽ nói cho tôi biết những bí mật đó... Anh ấy đã hứa với tôi. Anh ấy cũng sẽ dạy tôi cách thức hoạt động của những chiếc que đó. Anh ấy đã giải thích rất nhiều điều với tôi... Anh ấy nói với tôi rằng họ đang tìm cách hồi sinh người chết!”

“Người chết?” Tôi lặp lại.

“Vâng, nhưng việc này cần phải được thực hiện rất nhanh chóng”, cô nói thêm.

“Họ làm bằng cách nào?”

“Tôi không biết... Họ sử dụng một vài chiếc que, và những câu tụng kinh đặc biệt. Cơ thể phải được sắp đặt theo một cách nhất định. Còn nhiều thứ nữa, nhưng tôi không được biết... Khi anh trai tôi được học, anh ấy sẽ nói với tôi.” Cô kết thúc lời giải thích của mình.

Lý trí khiến tôi đưa ra giả định rằng những người được hồi sinh thực ra chưa chết mà chỉ sắp chết, giống như những bệnh nhân hồi phục sau những trải nghiệm cận tử. Xét cho cùng, họ không có thiết bị để theo dõi chức năng sóng não vào thời kỳ đó. Họ không thể xác định được sự dừng hoạt động của não bộ, thứ mà ngày nay chính là định nghĩa về cái chết.

Trực giác mách bảo tôi phải giữ tâm trí cởi mở. Có thể tồn tại nhiều cách giải thích khác, vượt quá sự hiểu biết hiện tại của tôi.

Elizabeth vẫn im lặng, nên tôi tiếp tục hỏi.

“Có cách thức chữa bệnh nào khác không?” Tôi hỏi.

“Có rất nhiều”, cô đáp. “Chẳng hạn như chữa bệnh bằng tay. Chúng tôi chạm vào vùng trên cơ thể cần chữa lành và truyền năng lượng trực tiếp vào đó... qua bàn tay của mình. Một số trường hợp thậm chí không cần chạm vào cơ thể. Chúng tôi cảm nhận được những vùng nhiệt tỏa ra bên trên bệnh nhân. Chúng tôi phân tán nhiệt và dàn đều năng lượng. Nhiệt phải được phân tán ở nhiều tầng, chứ không chỉ ở nơi gần nhất”, cô giải thích. Cô nói rất nhanh, mô tả những biến thể cổ xưa của các kỹ thuật chữa bệnh.

“Những người khác có thể chữa trị bằng ý chí. Họ có thể nhìn thấy những chỗ có vấn đề, và họ dùng ý chí truyền năng lượng tới

những chỗ đó. Tôi chưa thể thực hiện được phương pháp này”, cô nói thêm, “nhưng rồi tôi sẽ học được”.

“Một số người chụm ngón trỏ và ngón giữa lại để bắt mạch, đồng thời truyền năng lượng trực tiếp vào mạch máu. Ta cũng có thể tiếp cận các cơ quan nội tạng theo cách này, và có thể thấy nguồn năng lượng thanh tẩy rời khỏi cơ thể người bệnh qua ngón chân” Elizabeth tiếp tục giải thích về những kỹ thuật đó một cách ngày càng lưu loát.

“Hiện giờ công việc của tôi là đưa mọi người vào trạng thái thôi miên sâu và giúp họ quan sát quá trình điều trị, để họ tự hoàn thành việc chuyển hóa căn bệnh bằng tinh thần của mình. Chúng tôi cho họ thuốc để giúp họ rơi vào trạng thái thôi miên sâu nhất có thể” Cô dừng lại một lúc.

Ngoại trừ việc sử dụng thuốc, kỹ thuật cuối cùng này rất giống với kỹ thuật hình dung khi thôi miên mà tôi và những người khác đang sử dụng vào cuối thế kỷ hai mươi để kích thích quá trình chữa bệnh.

“Còn phương pháp nào nữa không?” Tôi hỏi.

“Những phương pháp liên quan đến thần linh là đặc quyền của những vị thầy tu”, cô trả lời. “Tôi bị cấm sử dụng”

“Cấm?”

“Vâng, bởi vì phụ nữ không thể trở thành thầy tu. Chúng tôi có thể trở thành thầy thuốc và giúp đỡ các thầy tu, nhưng không thể thực hiện được chức trách của họ... Ồ, một số phụ nữ tự phong cho mình là nữ tu và chơi nhạc cụ trong các buổi lễ, nhưng họ không có quyền lực.” Với giọng mỉa mai, cô nói thêm, “Họ là những nhạc

công, cũng giống như tôi là thầy thuốc; họ chẳng có chút nào giống thầy tu cả. Ngay cả Hathor cũng chế nhạo họ.”

Hathor là nữ thần Ai Cập của tình yêu, niềm vui và hạnh phúc. Cô cũng là nữ thần của những lễ hội và khiêu vũ. Elizabeth có lẽ đã nhớ đến một trong những chức trách không nhiều người biết đến của Hathor, đó là bảo vệ nữ quyền. Sự nhạo báng của Hathor dành cho những nữ tu này đã nhấn mạnh rằng bọn họ chỉ có hư danh.

Elizabeth chìm vào im lặng một lần nữa, và khi đó, tâm trí trôi về thời điểm hiện tại. Trần nhà bằng kính dường như cũ đi cùng thời gian.

Con đường thẳng tiến trong giai đoạn này của Ai Cập cổ đại dường như được giới hạn dành cho thiểu số. Họ hàng của Pharaoh, người được coi như thánh thần, có thể thẳng tiến, nhưng những người họ hàng là phụ nữ sẽ sớm gặp phải rào cản giới tính. Những người họ hàng là nam giới của Pharaoh mới là nhóm thiểu số có đặc quyền.

Elizabeth vẫn im lặng, và tôi thúc giục cô tiếp tục. “Tua thời gian tới sự kiện quan trọng tiếp theo trong kiếp sống đó. Cô thấy gì?”

“Anh trai tôi và tôi giờ đã trở thành cố vấn”, cô nói, sau khi tiến thêm một vài năm nữa. “Chúng tôi phục vụ thống đốc của vùng này và tư vấn cho ông ta. Ông ta giỏi quản lý và cũng là một nhà lãnh đạo quân sự có tài. Nhưng ông ta khá bốc đồng nên cần đến trực giác của chúng tôi... Chúng tôi giúp ông ta có được sự cân bằng”

“Cô có hạnh phúc với công việc này không?”

“Có, tôi vui vì được ở bên anh trai mình... Và bình thường thì thống đốc cũng khá tốt bụng. Ông ta thường lắng nghe lời khuyên của chúng tôi... Chúng tôi cũng duy trì công việc chữa bệnh.” Cô có

về hài lòng, nếu không muốn nói là mê mẩn. Cô vẫn chưa lập gia đình, vì vậy người anh trai chính là gia đình của cô. Tôi đưa cô tiến tới khoảng thời gian sau đó.

Giờ thì cô có vẻ buồn rầu. Cô bắt đầu khóc, rồi lại ngừng. “Tôi biết quá nhiều. Tôi cần phải mạnh mẽ. Tôi không sợ bị lưu đày hoặc xử tử. Chẳng có gì đáng sợ. Nhưng phải rời xa anh trai tôi... điều đó thật sự khó khăn!” Một giọt nước mắt lại rơi xuống.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Tôi hỏi, hơi giật mình vì vận mệnh của cô chuyển biến xấu một cách quá đột ngột.

“Con trai của thống đốc bị bệnh nặng. Anh ta chết trước khi chúng tôi kịp làm bất cứ điều gì. Thống đốc biết về công việc tái tạo và những nỗ lực hồi sinh người chết của chúng tôi. Vì vậy, ông ấy yêu cầu tôi mang con trai mình trở về từ cõi chết. Nếu không, tôi sẽ bị gửi đi lưu đày vĩnh viễn. Tôi biết nơi đó. Không ai quay về được cả”

“Và rồi con trai ông ta?” Tôi hỏi ngập ngừng.

“Anh ta không thể sống lại. Đó là chuyện không được phép. Vì vậy tôi bị trừng phạt”

Cô lại trở nên buồn bã, nước mắt một lần nữa dâng lên trong mắt cô.

“Thật phi lý” cô chậm rãi nói. “Tôi chưa bao giờ được phép tìm hiểu về những chiếc que đó... Tôi chưa bao giờ được truyền đạt kiến thức về tái tạo và hồi sinh. Anh tôi có dạy tôi một chút, nhưng chừng đó là không đủ... Họ không biết anh ấy nói những gì với tôi.”

“Chuyện gì đã xảy ra với anh trai cô?”

“Anh ấy vắng mặt, vì vậy nên được tha. Tất cả các thầy tu đều đi vắng. Chỉ có tôi là ở đó... Anh ấy trở lại đúng vào lúc tôi bắt đầu bị

đưa đi lưu đày. Tôi không sợ phải sống lưu vong hay sợ chết, tôi chỉ sợ phải rời xa anh ấy... Tôi chẳng có lựa chọn nào cả.

“Cô bị lưu đày bao lâu?” Tôi hỏi.

“Không quá lâu, cô trả lời. “Tôi biết cách rời khỏi cơ thể mình. Một ngày nọ, tôi rời khỏi cơ thể đó và không trở lại. Đó chính là cái chết của tôi, vì khi không có linh hồn, cơ thể sẽ chết” Cô đã tiến đến thời điểm đó và đang nói ở một góc độ khác.

“Đơn giản vậy sao?”

“Không có đau đớn, không có sự gián đoạn trong nhận thức khi lựa chọn một cái chết như vậy. Đó là lý do tại sao tôi không sợ chết. Tôi biết mình không bao giờ có thể gặp lại anh trai. Tôi không thể làm việc trên hòn đảo căn cứ đó. Chẳng lý do gì để sống tiếp trong cơ thể này cả. Các vị thần hiểu điều đó.

Cô im lặng và nghĩ ngợi. Tôi biết rằng tình yêu của cô dành cho anh trai mình vẫn sẽ tồn tại sau cái chết thể xác, và tình yêu của anh trai cô đối với cô cũng vậy. Tình yêu là vĩnh cửu. Liệu qua nhiều thế kỷ như vậy họ đã gặp lại nhau chưa? Và trong tương lai họ có còn gặp lại nhau nữa không?”

Tôi cũng biết rằng ký ức này sẽ giúp cô vơi bớt nỗi đau. Một lần nữa, cô đã tìm thấy chính mình trong quá khứ xa xôi. Ý thức của cô, linh hồn cô, đã sống sót sau cái chết thể xác và trải qua hàng thế kỷ để sống lại một lần nữa, với thân xác Elizabeth. Nếu cô có thể sống sót qua thời gian, mẹ cô cũng vậy. Tất cả chúng ta đều có thể. Cô đã không tìm thấy mẹ mình ở Ai Cập cổ đại, nhưng cô đã tìm thấy một người anh yêu quý, một linh hồn đồng hành mà cô không thể nhận ra trong kiếp sống hiện tại. Ít nhất là chưa.

Tôi thích ý nghĩ rằng mối quan hệ giữa các linh hồn giống như một cái cây lớn với hàng ngàn chiếc lá trên đó. Những chiếc lá trên cùng một cành cây với bạn sẽ đặc biệt gần gũi. Các bạn thậm chí có thể cùng chia sẻ những trải nghiệm về linh hồn với nhau. Có thể có ba, bốn hoặc năm lá trên cành cây của bạn. Bạn cũng có mối liên quan mật thiết bằng những chiếc lá ở cành cây bên cạnh. Các bạn đều thuộc cùng một cành to. Họ ở gần với bạn, nhưng không gần với những chiếc lá khác trên cành cây của bạn. Tương tự như vậy, khi mở rộng xa hơn dọc theo thân cây, bạn còn liên quan đến những chiếc lá hay những linh hồn khác, nhưng không chặt chẽ như những người ở gần bạn. Các bạn đều là những bộ phận trên cùng một thân cây. Các bạn có thể chia sẻ những trải nghiệm với nhau. Các bạn biết nhau. Nhưng những người trên cùng một cành cây với bạn là gần gũi nhất.

Có nhiều cây khác trong khu rừng xinh đẹp này. Mỗi cây được kết nối với những cây khác thông qua hệ thống rễ nằm sâu dưới lòng đất. Vì vậy, dù có thể có một chiếc lá nằm trên một thân cây phía xa có vẻ rất khác biệt và xa cách đối với bạn, bạn vẫn có sự kết nối với chiếc lá đó. Bạn có thể kết nối với tất cả những chiếc lá. Nhưng bạn được kết nối chặt chẽ nhất với những chiếc lá ở trên cây của bạn. Và càng kết nối mật thiết hơn với những người trên cùng một nhánh. Và gần như là một với những chiếc lá trên cùng một cành với mình.

Có thể trong kiếp trước bạn đã từng gặp các linh hồn khác nằm trên một cái cây ở phía xa. Họ có thể có nhiều mối quan hệ khác nhau với bạn. Sự tương tác giữa bạn và họ có thể cực kỳ ngắn ngủi. Ngay cả một cuộc gặp gỡ chỉ kéo dài ba mươi phút cũng có thể giúp

bạn học một bài học nào đó, hoặc giúp họ học được bài học nào đó, hoặc giúp cả hai bạn, thường là như vậy. Một trong những linh hồn này có thể là kẻ ăn xin trên con đường mà bạn đi qua và để lại một món quà chân thành, giúp bạn mở lòng mình với người khác và giúp người nhận hiểu thêm về tình thương và sự giúp đỡ. Bạn và người ăn mày đó có thể không bao giờ gặp lại nhau trong kiếp sống này, nhưng các bạn vẫn là một phần trong vở kịch. Những cuộc gặp gỡ có thể kéo dài năm phút, một giờ, một ngày, một tháng, một thập kỷ, hoặc nhiều hơn - đây là cách mà các linh hồn ràng buộc với nhau. Các mối quan hệ không được đo lường bằng thời gian, mà bằng các bài học kinh nghiệm.

CHƯƠNG 18

Thật thú vị khi viết câu chuyện về những trải nghiệm trong kiếp này của một người đã tự sát trong kiếp trước; cách anh ta vô tình gặp lại những nhu cầu đã nảy sinh trước đây, cho đến khi anh ta nhận ra rằng mình phải đáp ứng những nhu cầu đó... Những hành động của kiếp trước chính là kim chỉ nam cho kiếp sống hiện tại.

TOLSIOY

Pedro cảm thấy thông điệp đó như đang đeo bám lấy linh hồn mình. Những lời nói khắc ghi mãi mãi vào bản thể của anh. Trong lúc anh nghỉ ngơi sau khi rời khỏi thân xác nát bét đầu đó, cả hai chúng tôi đều suy nghĩ về những lớp ý nghĩa khác nhau của những lời nói thoát nghe có vẻ đơn giản này.

Buổi trị liệu đã bắt đầu theo cách thông thường. Tôi dùng một phương pháp khơi dẫn nhanh để hồi quy Pedro, và anh mau chóng tiến vào trạng thái an tĩnh. Hơi thở của anh trở nên sâu hơn và cơ bắp được thả lỏng hoàn toàn. Tâm trí anh được phương pháp thôi miên làm cho trở nên tập trung, vượt qua giới hạn không gian và thời gian, nhớ lại những sự kiện đã xảy ra trước khi anh được sinh ra là Pedro.

“Tôi đang mang đôi giày màu nâu”, anh quan sát trong khi nhập vào thân xác của một kiếp sống trước đây. “Một đôi giày cũ đã mòn

vet... Tôi là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi”, anh nói thêm mà không cần đến sự thúc giục của tôi. “Mái tóc hoa râm đã hói ở đỉnh đầu. Tóc mai và râu của tôi đã ngả màu xám rồi. Tôi có bộ râu ngắn, phần râu quai nón được cạo sạch”

Pedro chú ý đến từng chi tiết nhỏ. Tôi đánh giá cao tính chính xác trong những mô tả của anh, nhưng tôi cũng biết thời gian có hạn.

“Tiếp tục đi” tôi khuyên. “Tìm hiểu về những ời anh đang làm trong kiếp sống này. Đến sự kiện quan trọng tiếp theo”

“Kính của tôi nhỏ và có dây”, anh lưu ý, vẫn mãi mê miêu tả ngoại hình. “Tôi có cái mũi to, và làn da rất nhợt nhạt”

Việc một bệnh nhân kháng cự lại những gợi ý của tôi trong khi thôi miên cũng không phải điều gì hiếm gặp.

Tôi đã học được rằng mình không thể luôn luôn dẫn dắt bệnh nhân; đôi khi bệnh nhân sẽ dẫn dắt mình.

“Anh làm gì trong kiếp sống này?” Tôi hỏi.

“Tôi là bác sĩ, anh trả lời nhanh, “Một bác sĩ vùng quê. Tôi làm việc rất chăm chỉ. Người dân ở đây chủ yếu là người nghèo, nhưng tôi cũng kiếm đủ tiền để sống. Nhìn chung họ đều là người tốt”

“Anh có biết đó là nơi nào không?”

“Tôi nghĩ là Ohio..”

“Còn năm thì sao?”

“Cuối thế kỷ mười tám, có lẽ vậy.”

“Tên anh là gì?” Tôi hỏi khéo.

“Thomas... Tên tôi là Thomas.”

“Anh có họ không?”

“Họ của tôi bắt đầu bằng chữ D... Dixon hoặc Diggins hoặc đại loại thế. Tôi cảm thấy không khỏe, anh nói thêm.

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi cảm thấy buồn... rất buồn. Tôi không muốn sống tiếp!” Pedro đã tiến đến một khoảng thời gian khủng hoảng.

“Điều gì khiến anh buồn?” Tôi hỏi.

“Tôi đã chán nản từ lâu”, anh giải thích. “Cảm giác đó cứ đến và đi, nhưng đây là lần tồi tệ nhất. Chưa bao giờ tệ đến vậy. Cả hai thứ đang lấn át. Tôi không thể tiếp tục được nữa”

“Hai thứ gì?” Tôi lặp lại.

“Bệnh nhân của tôi đã chết vì cơn sốt. Họ tin tôi có thể cứu anh ta. Họ đặt niềm tin vào tôi, nhưng tôi không thể làm gì được. Tôi đã khiến họ thất vọng... Giờ thì họ đã mất người chồng, người cha. Họ sẽ phải chật vật để sinh tồn. Tôi đã không thể cứu anh ta!”

“Đôi khi chúng ta cố gắng hết sức mình nhưng bệnh nhân vẫn qua đời. Đặc biệt là trong thế kỷ mười tám, tôi nói thêm, cố gắng giảm bớt cảm giác tội lỗi và tuyệt vọng của Pedro trong một sự kiện đã xảy ra vào thế kỷ trước. Tôi không thể thay đổi sự kiện đó, chỉ có thể thay đổi thái độ của anh đối với nó. Tôi biết rằng Thomas đã trải nghiệm và hành động theo cảm xúc. Những gì đã qua thì cũng đã qua. Nhưng tôi vẫn có thể giúp Pedro, bằng cách giúp anh hiểu cũng như nhìn nhận từ một góc độ cao hơn và khách quan hơn.

Pedro im lặng. Tôi hy vọng rằng mình đã không khiến anh phân tâm khỏi kiếp sống bác sĩ đó khi thực hiện một liệu pháp hướng tới những hiểu biết vượt ngoài khả năng của Thomas. Tôi còn chưa biết được sự kiện còn lại đã tích tụ nên căn bệnh trầm cảm của anh.

“Điều còn lại khiến anh buồn là gì?” Tôi hỏi, cố gắng đưa câu chuyện trở lại chủ đề chính.

“Vợ tôi đã bỏ tôi, anh trả lời. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi tiếp tục được nói chuyện với Thomas.

“Cô ấy bỏ anh?” Tôi lặp lại, khuyến khích anh kể thêm.

“Vâng”, anh trả lời buồn bã. “Cuộc sống quá khó khăn. Chúng tôi thậm chí không thể có con. Cô ấy đã trở về với gia đình ở Boston... Tôi rất hổ thẹn. Tôi không thể giúp gì cho cô ấy. Tôi không thể khiến cô ấy hạnh phúc”

Tôi không cố gắng trị liệu vào lúc này. Thay vào đó, tôi yêu cầu Thomas tiến lên phía trước để tới sự kiện quan trọng tiếp theo trong kiếp sống đó. Chúng tôi có thể điều trị sau, khi mà Pedro xem xét lại cuộc đời này lúc vẫn còn trong trạng thái thôi miên, hoặc thậm chí là khi anh đã tỉnh thức.

“Tôi có một khẩu súng”, anh giải thích. “Tôi sẽ tự bắn mình và kết thúc nỗi thống khổ này!”

Tôi kìm nén không hỏi anh tại sao lại chọn một khẩu súng mà không phải là một trong nhiều loại thuốc độc có sẵn của bác sĩ thời đó. Pedro đã đưa ra quyết định của mình ít nhất là một thế kỷ trước. Bản thân câu hỏi đó là cách để tôi làm rõ nỗi tuyệt vọng của anh, nỗi tuyệt vọng lớn tới mức có thể khiến anh tự sát.

“Chuyện gì xảy ra tiếp theo?” Thay vào đó, tôi hỏi.

“Tôi đã thực hiện điều đó”, anh chỉ đơn giản nói vậy. “Tôi tự bắn vào miệng, và bây giờ tôi có thể thấy cơ thể mình... Rất nhiều máu! Rất nhiều máu!” Pedro đã rời khỏi cơ thể đó và trông thấy nó ở một khoảng cách xa.

“Giờ anh cảm thấy thế nào?” Tôi hỏi.

“Bối rối... Tôi vẫn buồn... Tôi mệt lắm”, anh trả lời. “Nhưng tôi không thể nghỉ ngơi. Chưa thể... Có người ở đây đợi tôi.”

“Ai vậy?”

“Tôi không biết. Ai đó rất quan trọng. Anh ấy muốn nói gì đó với tôi.”

“Anh ta nói gì với anh?”

“Rằng tôi đã sống một cuộc đời tốt đẹp, cho đến phút cuối cùng. Tôi không nên kết liễu đời mình. Tuy nhiên, anh ấy dường như biết trước tôi sẽ làm vậy.”

“Còn gì nữa không?” Tôi hỏi, quyết định không xoáy sâu vào tuyên bố đầy mâu thuẫn này. Câu trả lời đến ngay với tôi, bằng một chất giọng mạnh mẽ hơn. Đó là Thomas, hay Pedro, hay một ai đó khác? Tôi lóe lên trong đầu ý nghĩ về các Bậc thầy từng nói chuyện với tôi thông qua Catherine. Nhưng đã nhiều năm trôi qua, và Catherine không có ở đây.

“Dùng tình yêu để giúp đỡ người khác mới quan trọng, chứ không phải là kết quả. Hãy nắm lấy tình yêu. Đó là tất cả những gì bạn cần làm. Hãy yêu thương nhau. Kết quả của việc cho đi yêu thương không phải là thứ bạn tìm kiếm. Kết quả chỉ dành cho thân xác. Bạn phải chữa lành trái tim con người”

Giọng nói đó như đang ám chỉ cả hai bác sĩ là tôi và Thomas, và chúng tôi đều lắng nghe một cách chăm chú khi thông điệp được tiếp tục. Giọng nói đó mạnh mẽ hơn, đống dặc hơn, mang tính giáo huấn hơn so với của Pedro.

“Tôi sẽ dạy bạn cách chữa lành trái tim con người. Rồi bạn sẽ hiểu. Hãy yêu thương nhau!”

Cả tôi và Pedro đều có thể cảm nhận được uy lực của những lời nói này khi chúng khắc sâu vào bản thể của mình. Những lời nói đó sẽ sống mãi. Chúng tôi không bao giờ có thể quên được.

Sau đó, Pedro nói với tôi rằng anh đã nhìn thấy và nghe thấy một cách sinh động tất cả những gì mà vị

khách tỏa ra hào quang này truyền đạt - những lời nói nhảy múa trong ánh sáng và kết nối họ với nhau.

Tôi đã từng nghe những lời tương tự. Chắc chắn những lời này cũng là dành cho tôi.

Tôi đã thấm thía được những bài học quan trọng. Kết nối với nhau bằng tình yêu và lòng trắc ẩn, đừng lo lắng quá nhiều về kết quả. Đừng tìm cách kết thúc cuộc sống trước khi cái chết tự nhiên đến. Những kết quả đó thuộc quyền hành của một trí tuệ cao hơn và họ biết được thời điểm của vạn vật. Tự do ý chí và số mệnh tồn tại song hành. Đừng đánh giá kết quả của việc chữa lành bằng những dấu hiệu cơ thể. Việc chữa lành xảy ra ở nhiều cấp độ, không chỉ là chữa lành thể chất, sự chữa lành thực sự chính là chữa lành trái tim con người. Bằng cách nào đó, tôi sẽ học được kỹ năng này. Nhưng trên hết: Hãy yêu thương lẫn nhau. Đó là một quy luật muôn thuở dễ dàng nắm bắt nhưng lại chỉ có một vài người thực sự áp dụng.

Tâm trí tôi quay trở lại với Pedro. Những kiếp sống của anh đều nhuộm màu mất mát và chia ly. Lần này những điều đó đã khiến anh muốn tự sát. Pedro đã được cảnh báo rằng không nên tự kết liễu đời mình sớm như vậy. Nhưng những mất mát lại xảy đến, và nỗi đau buồn lại trỗi dậy. Liệu anh có nhớ được lời cảnh báo đó hay nỗi tuyệt vọng sẽ bao trùm lên anh một lần nữa?

Còn gì đau khổ hơn một bác sĩ không thể cứu chữa cho bệnh nhân của mình. “Thất bại” của Elizabeth ở kiếp sống Ai Cập cổ đại. Nỗi thất vọng của Pedro khi là Thomas, bác sĩ Ohio. Trải nghiệm đau đớn của riêng tôi khi là một bác sĩ điều trị.

Thất bại đầu tiên của tôi xảy ra cách đây hơn 25 năm trong kỳ thực tập đầu tiên khi là sinh viên năm thứ ba tại trường Đại học Y Yale. Khi đó tôi đã không thể ngăn chặn được sức tấn công dữ dội của một căn bệnh kinh khủng. Tôi bắt đầu công việc ở khoa nhi, và được giao nhiệm vụ chăm sóc Danny, một cậu bé bảy tuổi với khối u Wilms rất lớn. Đây là một khối u ác tính nằm ở thận, gần như chỉ xảy ra ở trẻ nhỏ. Đứa trẻ càng nhỏ thì chẩn đoán càng chuẩn xác. Bảy tuổi không còn được coi là nhỏ đối với bệnh ung thư này.

Danny là bệnh nhân thực sự đầu tiên trong sự nghiệp y khoa của tôi. Trước đó, tất cả kinh nghiệm của tôi chỉ là ở trong lớp học, giảng đường, phòng thí nghiệm và ngồi hàng giờ liền đọc sách giáo khoa. Năm thứ ba chúng tôi mới bắt đầu được thực tập. Chúng tôi được điều đến các bệnh viện với những bệnh nhân thực sự. Lý thuyết vậy là đủ rồi. Đã đến lúc áp dụng vào thực tế.

Tôi phải lấy máu của Danny để xét nghiệm, và chịu trách nhiệm xử lý những thủ tục nhỏ, được các học viên nhiều kinh nghiệm hơn gọi là “công việc chân tay”, nhưng lại rất có ý nghĩa đối với sinh viên y khoa năm thứ ba.

Danny là một cậu bé tuyệt vời, mối quan hệ giữa chúng tôi thậm chí còn mạnh mẽ và đặc biệt hơn vì cậu bé là bệnh nhân đầu tiên của tôi.

Danny đã chống chọi với bệnh tật một cách kiên cường. Cậu bé đã rụng hết tóc do các phương pháp hóa trị liệu mạnh mẽ nhưng

độc hại. Bụng của cậu bé trương phình lên. Tuy nhiên, cậu bé đã có tiến triển tốt, và cha mẹ của cậu bé cũng như tôi đã có chút hy vọng. Ở thời điểm đó cũng có nhiều bệnh nhân có khả năng hồi phục khỏi căn bệnh ác tính này.

Tôi là thành viên trẻ nhất trong nhóm điều trị. Các sinh viên y khoa thường không biết nhiều về các loại thuốc điều trị như bác sĩ thực tập, bác sĩ nội trú, hoặc bác sĩ chính, những người luôn vô cùng bận rộn với công việc của họ. Mặt khác, sinh viên y khoa có nhiều thời gian hơn để dành cho bệnh nhân và gia đình. Nói chung, sinh viên y khoa cũng ưu tiên nhiều hơn cho việc tìm hiểu bệnh nhân và gia đình của bệnh nhân. Chúng tôi thường được chỉ định để nói chuyện với gia đình hoặc truyền đạt thông điệp cho bệnh nhân.

Danny là bệnh nhân chính của tôi, và tôi rất thích cậu bé. Tôi dành nhiều giờ ngồi bên cạnh giường, chơi trò chơi, đọc truyện hoặc chỉ đơn thuần là nói chuyện với cậu bé. Tôi ngưỡng mộ sự can đảm của cậu bé. Tôi cũng dành thời gian với bố mẹ cậu bé, thường là khi chúng tôi cùng ngồi trong phòng bệnh tối tăm và ảm đạm của Danny. Chúng tôi còn cùng dùng bữa trong quán ăn tự phục vụ. Họ lo sợ nhưng cũng được khích lệ bởi chuyển biến tốt của Danny.

Đột nhiên, bệnh tình của Danny chuyển biến xấu. Một sự cố nhiễm trùng đường hô hấp nguy hiểm đã đánh bại hệ miễn dịch đang suy yếu của cậu bé. Danny bị khó thở, đôi mắt sáng của cậu bé trở nên mờ đục và đờ dẫn. Tôi bị các thành viên thâm niên hơn của đội y tế gạt sang một bên. Họ dùng kháng sinh rồi lại ngưng, rồi lại đổi loại kháng sinh, nhưng vô ích. Danny dần yếu đi. Tôi ở bên bố mẹ cậu bé, cảm thấy bất lực và kinh hoàng. Bệnh tật đã chiến thắng. Danny qua đời.

Tôi đã quá đau buồn nên không thể dành nhiều thời gian hơn cho bố mẹ cậu bé, ngoài một lời nói ngắn gọn và một cái ôm. Ở thời điểm đó tôi vô cùng đồng cảm với nỗi đau của họ. Ba năm sau, khi con trai tôi qua đời tại bệnh viện, tôi càng thấu hiểu họ nhiều hơn. Nhưng đồng thời, tôi cũng cảm thấy mình phần nào có trách nhiệm về cái chết của Danny, như thể lẽ ra tôi nên làm điều gì đó, bất cứ điều gì, để ngăn chặn chuyện này lại.

“Thất bại” trong việc chữa trị là sự đả kích lớn đối với mọi bác sĩ. Tôi rất hiểu nỗi tuyệt vọng của Thomas.

Các trường hợp chết vì tâm bệnh thì ít hơn nhiều. Tuy nhiên, nếu không thể giúp đỡ gì cho một bệnh nhân mắc chứng rối loạn tâm lý nghiêm trọng thì cảm giác thất vọng và bất lực đó cũng không khác là bao.

Khi còn là trưởng khoa Tâm thần tại Mount Sinai, tôi đã điều trị cho một phụ nữ xinh đẹp và tài năng khoảng chừng ba mươi tuổi. Một người phụ nữ thành đạt vừa mới bước vào một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Dần dần cô mắc chứng hoang tưởng, và căn bệnh ngày càng trở nên tồi tệ hơn dù có dùng thuốc, điều trị hay can thiệp bằng mọi cách. Cả tôi lẫn những bác sĩ tâm lý mà tôi đã liên hệ đều không thể xác định căn nguyên bệnh, bởi vì diễn biến và triệu chứng cũng như kết quả xét nghiệm của cô không giống với bệnh tâm thần phân liệt, chứng điên, hoặc bất kỳ bệnh rối loạn tâm thần nào khác. Cô bắt đầu suy kiệt sau một chuyến đi đến vùng Viễn Đông, và xét nghiệm cho thấy nồng độ kháng thể cao đột biến đối với ký sinh trùng. Tuy nhiên, không có biện pháp điều trị y tế hoặc tinh thần nào tỏ ra hữu ích, và bệnh tình của cô dần trở nên tồi tệ hơn.

Một lần nữa, tôi cảm nhận được tiếng nước nở đầy bất lực, nỗi thất vọng của một người bác sĩ không thể chữa lành cho bệnh nhân.

Thể hiện tình yêu thương, cố gắng hết mình và không quá bận tâm về kết quả, đó là câu trả lời. Ý niệm đơn giản này đã thực sự rung một hồi chuông trong tôi, đó cũng là niềm an ủi mà tất cả những người chữa bệnh đều cần đến. Theo một nghĩa nào đó, tôi đã trao tình yêu thương cho Danny, và cậu bé đã hồi đáp.

CHƯƠNG 19

*Những năm tháng rong ruổi trên lưng ngựa
Đã chôn vùi thế giới dưới mồ sâu
Nàng giờ là nô lệ Ki tô giáo,
Còn ta thì trở thành một vị vua.
Nàng bị ta bắt về và ruồng bỏ
Lòng tự trọng cũng bị ta đạp đổ...
Hàng nghìn mặt trời đã lặn rồi mọc lên
Kể từ đó, ngay phía trên nắm mộ
Sắc lệnh của vị vua Babylon
Đã định đoạt nàng, cô gái nô lệ cũ.
Niềm tự tôn ta từng đạp dưới chân,
Nay chà đạp lên chính ta khốn khổ.
Nỗi oán hận kéo dài như án tử,
Bởi nàng yêu, mà chẳng nói lời yêu.
Ta tự tổn thương mình vì cho rằng nàng không chung thủy
Và ta tự tổn thương mình vô nghĩa.*

WILLIAM ERNESL HENLEY

Elizabeth thất vọng và chán nản. Mối lương duyên mới của cô kết thúc chỉ sau hai lần hẹn hò. Bob tránh mặt cô. Cô tình cờ quen biết anh qua công việc, tới nay đã được hơn một năm. Anh ta thành

đạt, đẹp trai và có chung nhiều sở thích với cô. Anh nói với cô rằng mỗi quan hệ ngoài luồng của anh với một người phụ nữ đã có gia đình vừa kết thúc. Bob đã có một số mối quan hệ chóng vánh với những người phụ nữ khác, nhưng dường như ở những người này luôn có một cái gì đó thiếu hụt. Theo anh ta, họ sẽ dần lộ ra sự hời hợt, thiếu khôn ngoan hoặc khác biệt về giá trị quan và anh ta sẽ kết thúc mối quan hệ đó. Cô tình nhân đã có chồng của anh ta sẽ luôn luôn chấp nhận nối lại quan hệ. Chồng cô giàu có, nhưng mối quan hệ của họ thiếu niềm đam mê. Cô sẽ không bỏ chồng mình cũng như cuộc sống sung túc.

“Em không giống với những người khác”, Bob thề thốt với Elizabeth. “Chúng ta có nhiều điểm chung hơn” Anh ta nói với Elizabeth rằng cô thông minh hơn bất kỳ người nào khác, cô cũng xinh đẹp hơn, và rằng anh biết mối quan hệ của họ có thể kéo dài.

Elizabeth tự thuyết phục mình rằng Bob nói đúng. “Anh ấy vẫn luôn ở đó vậy mà mình chưa bao giờ thực sự để ý”, cô nghĩ. “Đôi khi câu trả lời ở ngay trước mắt nhưng chúng ta vẫn không nhìn thấy.

Cô quên mất rằng lý do khiến cô không bao giờ thực sự để ý đến Bob và vẻ ngoài bóng bẩy của anh ta là vì cô không thực sự có cảm xúc với anh ta. Cô quá cô đơn nên cần vòng tay của một người đàn ông. Cô nghe theo lý trí của mình và phớt lờ lời cảnh báo của trái tim.

Cuộc hẹn đầu tiên của họ rất hứa hẹn. Họ cùng ra ngoài ăn tối, xem một bộ phim hay và trò chuyện với nhau rất thân mật, trong khi ngắm nhìn sóng biển xô bờ dưới ánh sáng lạnh của Mặt Trăng sắp tròn đầy. “Tôi phải lòng em mất rồi”, anh ta nói với cô, trêu chọc cô bằng một lời hứa sẽ không bao giờ được thực hiện. Lý trí của cô

lắng nghe chăm chú từng câu từng chữ, phớt lờ đi sự hờ hững của trái tim.

Cuộc hẹn thứ hai cũng ổn. Cô đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, và cô cảm thấy rằng anh ta cũng vậy. Tình cảm của anh ta có vẻ chân thật, và anh ta bóng gió đến chuyện tình dục. Nhưng anh ta đã không bao giờ gọi lại.

Cuối cùng cô đã gọi cho anh ta. Anh ta nói rằng mình muốn gặp lại cô nhưng anh ta rất bận, và rất khó để chọn một thời điểm chính xác. Anh ta đảm bảo với cô rằng tình cảm của mình không hề thay đổi. Anh ta muốn gặp cô, nhưng lại không thể nói với cô là khi nào.

“Tại sao tôi luôn luôn chọn phải những kẻ thất bại?” Cô hỏi tôi. “Tôi bị làm sao vậy chứ?”

“Không phải cô toàn chọn những kẻ thất bại, tôi nói với cô. “Đây là một người đàn ông đẹp trai và thành đạt, người đã nói với cô rằng anh ta quan tâm đến cô và sẵn sàng cho một mối quan hệ. Đừng đổ lỗi cho bản thân” Dù không nói ra, nhưng trong lòng tôi biết cô nói đúng. Cô đã chọn một kẻ thất bại, trong trường hợp này là một kẻ thất bại về tình cảm. Hóa ra anh ta không thể từ bỏ cảm giác an toàn mà cô tình nhân đã kết hôn của mình đem lại. Anh ta đã lựa chọn cách duy trì sự phụ thuộc và “an toàn”. Elizabeth trở thành nạn nhân của nỗi sợ hãi và sự thiếu can đảm của anh ta. Muốn còn hơn không, tôi nghĩ. Elizabeth rất mạnh mẽ; cô sẽ vượt qua.

Elizabeth hỏi liệu chúng tôi còn thời gian để hỏi quy không. Cô có thể cảm nhận được thứ gì đó quan trọng đang ở rất gần, và cô nóng lòng tìm ra, vì vậy chúng tôi tiến hành hỏi quy.

Sau khi cô bước vào một kiếp sống cổ đại, tôi không chắc chúng tôi đã đưa ra quyết định đúng đắn.

Cô nhìn thấy một vùng đất rộng lớn với những đồng bằng hơi mấp mô và những ngọn đồi bằng phẳng. Một vùng đất với những con vật trông như bò Tây Tạng và những chú ngựa nhỏ mình nhưng nhanh nhẹn, những túp lều lớn hình tròn và những người du mục lang thang. Đó là một vùng đất đầy đam mê, và cũng là một vùng đất bạo lực.

Chồng cô cũng như hầu hết những người đàn ông khác đều đi vắng, họ đi săn bắn hoặc cướp bóc. Kẻ địch tấn công, ngồi trên lưng đàn ngựa và càn quét những người cổ thủ yếu ớt. Bố mẹ chồng cô bị giết đầu tiên, gục xuống dưới những lưỡi kiếm to bản và sắc nhọn. Ngay sau đó, con cô bị một gã cầm giáo đâm chết. Một cơn rừng mình khiến tinh thần cô chấn động. Cô cũng muốn chết, nhưng định mệnh lại không cho cô chết. Vì quá xinh đẹp, cô bị đám chiến binh trẻ bắt về và trở thành vật sở hữu của kẻ cầm đầu. Một vài phụ nữ trẻ khác cũng được tha chết.

“Giết tôi đi!” Cô cầu xin kẻ đã bắt mình, nhưng hắn không đồng ý.

“Giờ nàng là vợ ta”, hắn nói ngắn gọn. “Và sẽ sống trong lều của ta.”

Ngoại trừ chồng cô, người mà cô sẽ không bao giờ gặp lại, tất cả những người thân của cô đều đã chết. Cô không còn lựa chọn nào. Cô đã cố gắng trốn thoát vài lần, nhưng rồi nhanh chóng bị bắt lại. Nỗ lực tự tử của cô cũng bất thành.

Cô dần trở nên chai sạn và nỗi đau buồn của cô biến thành một sự oán giận âm ỉ khôn nguôi, nuốt chửng trái tim biết yêu thương của cô. Tinh thần cô khô héo, và cô gần như chỉ sống dật dờ qua

ngày tháng, một trái tim chai sạn mắc kẹt trong một cơ thể sống. Không có nhà tù nào tàn nhẫn và chật hẹp hơn thế.

“Chúng ta hãy quay ngược thời gian, tôi đề nghị. “Hãy quay trở lại thời điểm trước khi ngôi làng của cô bị đột kích” Tôi đếm ngược từ ba đến một.

“Cô thấy gì?” Tôi hỏi.

Khuôn mặt cô trở nên thanh thản và yên bình khi cô nhớ lại những ngày tháng thơ ấu nô đùa cùng cậu bé mà sau này cô sẽ lấy làm chồng. Cô yêu người bạn thanh mai trúc mã này vô cùng, và anh cũng đáp trả lại cô một tình yêu như thế. Cô cảm thấy thật bình an.

“Cô có nhận ra người đàn ông mình đã kết hôn không? Nhìn vào mắt anh ta.”

“Không”, cô trả lời.

“Hãy nhìn những người khác trong làng. Cô có nhận ra ai không?”

Elizabeth nhìn kỹ người thân và bạn bè của mình trong kiếp sống đó.

“Có... Có, mẹ tôi ở đó!” Elizabeth reo lên với vẻ vui sướng. “Bà ấy là mẹ chồng tôi. Chúng tôi rất thân thiết.

Khi mẹ đẻ tôi qua đời, bà ấy đã nhận tôi làm con nuôi. Tôi nhận ra bà!”

“Cô có nhận ra ai khác nữa không?” Tôi hỏi.

“Bà ấy sống trong túp lều lớn nhất, có những lá cờ và lông vũ trắng”, cô trả lời, phớt lờ câu hỏi của tôi.

Khuôn mặt cô tối sầm lại.

“Chúng cũng đã giết bà ấy!” Cô oán thán, quay trở lại vụ thảm sát.

“Ai đã giết bà ấy? Chúng đến từ đâu?”

“Từ phía Đông, bên ngoài bức tường... Đó cũng là nơi họ đã bắt tôi đến. ”

“Cô có biết tên vùng đất họ sống không?”

Cô suy nghĩ về câu hỏi này. “Không. Có vẻ là một nơi nào đó ở châu Á, mạn phía Bắc. Hình như là ở phía Tây Trung Quốc... Chúng tôi có những đặc điểm của người phương Đông.”

“Được rồi, tôi trả lời. “Chúng ta hãy tua thời gian về sau đó. Chuyện gì xảy ra với cô?”

“Cuối cùng tôi cũng được phép tự tử, sau khi tôi già đi và không còn hấp dẫn nữa”, cô trả lời, không có nhiều cảm xúc. “Tôi nghĩ chúng đã chán tôi”, cô nói thêm.

Giờ thì cô đã rời khỏi cơ thể đó và đang trôi nổi bồng bềnh.

Tôi yêu cầu cô xem xét lại kiếp sống đó. “Cô thấy những gì? Bài học trong kiếp sống này là gì? Cô đã học được gì?”

Elizabeth im lặng một lúc. Và rồi cô trả lời, “Tôi đã học được rất nhiều điều. Tôi thấm thía rằng cứ ôm lấy nỗi oán giận trong lòng là một việc ngu xuẩn. Lẽ ra tôi nên làm quen với những đứa trẻ, hoặc người già, hoặc những người bệnh tật trong thị trấn của kẻ thù. Lẽ ra tôi nên chỉ bảo họ... yêu thương họ... nhưng tôi đã không cho phép bản thân yêu thương. Tôi không bao giờ cho phép bản thân nguôi đi nỗi hận thù. Tôi không cho phép bản thân mở lòng thêm lần nào nữa. Nhưng những đứa trẻ này, chúng vô tội. Chúng chỉ là những linh hồn bước vào thế giới này. Chúng không liên quan gì đến cuộc đột kích, đến cái chết của những người thân của tôi. Và tôi

đã đổ lỗi cho cả những đứa trẻ đó. Tôi đã trút giận lên cả thế hệ sau, và điều này thật ngu xuẩn. Chúng có thể bị tổn thương, nhưng tôi mới là người bị tổn hại nhiều nhất... Tôi đã không cho phép bản thân mình yêu thương thêm một lần nào nữa.” Cô dừng lại. “Dù tôi có rất nhiều tình yêu thương để trao đi”

Cô dừng lại một lần nữa, sau đó dường như có một giọng nói khác vang lên.

“Tình yêu giống như một loại chất lỏng”, cô bắt đầu nói. “Nó lấp đầy những khe hở. Nó lấp đầy không gian

trống một cách tự nhiên. Chính chúng ta, chính loài người đã ngăn chặn điều đó bằng cách dựng lên những rào chắn sai lầm. Và khi tình yêu không thể lấp đầy trái tim và tâm trí chúng ta, khi chúng ta bị mất kết nối với linh hồn của mình, thứ được tạo thành từ tình yêu thương, thì tất cả chúng ta đều sẽ phát điên”

Tôi ngẫm về lời nói của cô. Tôi biết rằng tình yêu rất quan trọng, có lẽ là điều quan trọng nhất trên thế giới này. Nhưng tôi chưa bao giờ nhận ra rằng khi thiếu vắng tình yêu thương, chúng ta có thể trở thành những kẻ mất trí.

Tôi nhớ đến những thí nghiệm trên khỉ nổi tiếng của nhà tâm lý học, Tiến sỹ Harry Harlow, trong đó những con khỉ nhỏ khi bị tước đoạt cảm xúc, sự nuôi dưỡng, tình yêu thương, sẽ trở nên hoàn toàn phi xã hội, bệnh tật, hoặc thậm chí là chết. Chúng không thể sống sót mà không có những điều đó. Yêu thương không phải là một lựa chọn. Nó là một nhu cầu thiết yếu.

Tôi quay trở lại với Elizabeth. “Hãy thử nhìn về phía trước. Những điều cô đã học được khi đó có tác động như thế nào đến hiện tại? Và bằng cách nào mà những bài học này, những ký ức này

có thể giúp cô cảm thấy hạnh phúc hơn, yên bình hơn, yêu thương nhiều hơn trong kiếp sống hiện tại?”

“Tôi phải học cách buông bỏ giận dữ thay vì giữ mãi trong lòng, tôi phải nhìn nhận nó, nhìn ra căn nguyên của nó và buông bỏ. Tôi cần phải tự do yêu thương, không cần khép lòng mình lại, nhưng tôi vẫn đang tìm kiếm. Tôi chưa tìm thấy ai đó để yêu một cách trọn vẹn, vô điều kiện. Dường như luôn có một vấn đề gì đó.”

Cô im lặng chừng nửa phút. Đột nhiên cô cất tiếng nói trầm và chậm rãi hơn bình thường. Căn phòng bỗng trở nên lạnh lẽo.

“Thượng đế cũng là một thực thể, Elizabeth bắt đầu lên tiếng. Cô lựa chọn từ ngữ một cách khó khăn. “Cùng một nguồn rung, một nguồn năng lượng. Sự khác biệt duy nhất là tốc độ rung. Vì vậy, Thượng đế, con người và đất đá có mối quan hệ tương tự như hơi nước, nước và băng. Tất cả mọi thứ đều có chung nguồn gốc. Tình yêu phá vỡ các rào cản và tạo ra sự thống nhất. Thứ tạo ra rào cản, chia cắt và khác biệt là sự thiếu hiểu biết. Bạn phải dạy cho họ những điều này.”

Thông điệp dừng lại ở đó. Giờ thì Elizabeth đang nghỉ ngơi.

Tôi ngẫm nghĩ về những thông điệp của Catherine, có vẻ chúng rất giống với những lời nói của Elizabeth. Ngay cả căn phòng cũng trở nên lạnh lẽo khi Catherine truyền đạt những thông điệp đó, giống hệt như khi Elizabeth truyền đạt. Tôi suy nghĩ về lời nói của cô. Chữa bệnh thực chất là mang mọi thứ lại gần nhau, loại bỏ các rào cản. Sự chia cách chính là nguyên nhân gây hại. Tại sao khái niệm này lại khó nắm bắt đối với con người đến như vậy?

Mặc dù đã tiến hành hơn một nghìn phiên hồi quy về kiếp trước cho các cá nhân cũng như cho các nhóm, nhưng bản thân tôi chỉ được trải nghiệm hồi quy khoảng vài lần. Tôi đã nhớ được vài thứ trong những giấc mơ sinh động của mình hoặc trong một buổi tham gia shiatsu⁷, hoặc bấm huyệt, điều trị. Một vài chuyện đã được đề cập trong các cuốn sách trước đây của tôi.

Khi vợ tôi, Carole, hoàn thành một khóa học về liệu pháp thôi miên để bổ sung kỹ năng hoạt động xã hội, cô ấy đã thực hiện một vài phiên hồi quy về kiếp trước cho tôi. Tôi muốn trải nghiệm chuyện này với một người được đào tạo tốt và có thể khiến tôi tin tưởng.

Tôi đã thực hành thiền định trong nhiều năm, nên tôi có thể rơi vào trạng thái thôi miên sâu một cách nhanh chóng. Khi những ký ức bắt đầu tràn ngập trong tâm trí tôi, chủ yếu là những hình ảnh khá sống động, giống như những hình ảnh trong giấc mơ của tôi.

Tôi thấy mình là con trai trong một gia đình Do Thái giàu có ở Alexandria, vào thời của Chúa Giêsu. Cộng đồng của chúng tôi, bằng cách nào đó mà tôi biết được rằng họ đã tài trợ chi phí cho những cánh cửa vàng khổng lồ của Đền thờ lớn ở Jerusalem. Các môn học của tôi bao gồm tiếng Hy Lạp và triết lý của người Hy Lạp cổ đại, đặc biệt là những người theo triết học Plato và Aristotle.

Tôi hồi tưởng lại một đoạn thời gian trong kiếp sống đó, khi tôi cố gắng trau dồi kiến thức bằng cách du hành đến các cộng đồng sa mạc bí mật ở phía Nam cũng như những hang động ở Palestine và phía Bắc Ai Cập. Mỗi cộng đồng giống như một trung tâm giảng dạy, thường là kiến thức bí ẩn và bí truyền. Một trong số đó có lẽ là làng Essene.

Tôi đi rất đơn giản, chỉ mang theo một ít thức ăn và quần áo. Mọi thứ tôi cần đều được cung cấp trên đường đi. Gia đình tôi có tiền, không ai ở đây là không biết điều đó.

Những kiến thức tâm linh mà tôi có được ngày càng trở nên thú vị, và tôi rất thích chuyến hành trình này.

Trong vài tuần rong ruổi từ cộng đồng này qua cộng đồng khác, một người đàn ông trạc tuổi tôi cũng nhập bọn. Anh ta cao hơn tôi và có đôi mắt nâu sẫm. Cả hai chúng tôi mặc áo choàng và quần khăn trên đầu. Ở anh ta tỏa ra vẻ ôn hòa, và khi chúng tôi được những người thông thái trong làng dạy học, anh ta thấm nhuần giáo lý nhanh hơn tôi rất nhiều. Sau đó, anh ta sẽ dạy lại cho tôi khi chúng tôi cùng nhau đốt lửa trại trên sa mạc.

Sau một vài tuần, chúng tôi tạm biệt nhau. Tôi đi học ở một giáo đường Do Thái gần Kim Tự Tháp, còn anh ta đi về phía Tây.

Nhiều bệnh nhân của tôi, bao gồm cả Elizabeth và Pedro, đã nhớ lại kiếp sống ở khu vực Palestine cổ đại. Nhiều người thì nhớ lại kiếp sống ở Ai Cập.

Đối với tôi, cũng như đối với họ, những hình ảnh đó dường như rất sống động và khá chân thực.

CHƯƠNG 20

Ôi chàng trai trẻ, kẻ tự huyễn hoặc mình bị thần linh ruồng rẫy, hãy biết cho rằng kẻ tội tệ sẽ gặp những linh hồn tội tệ, hoặc ngược lại, và trong mỗi vòng sinh tử người sẽ nhận lại đúng những gì mình đã làm. Đó là công lý của thiên đường.

PLATO

Đôi khi những sự kiện quan trọng nhất trong cuộc sống sẽ ập đến trước khi bạn nhận thức được chúng, giống như cách tiếp cận thềm lặng của một con mèo rừng. Vì sao bạn lại không để ý tới một sự kiện có tầm ảnh hưởng lớn đến như vậy? Vật ngục trang chính là một thứ thuộc về tâm lý học.

Sự chối bỏ, hành động không nhìn thấy những thứ ở ngay trước mắt bạn, bởi vì bạn thực sự không muốn thấy, là vật ngục trang lớn nhất. Thêm vào đó là sự mệt mỏi, mất tập trung, hợp lý hóa, thoát ly tinh thần, và tất cả những vấn đề khác trong tâm trí có thể gây cản trở. May mắn thay, sự bền bỉ của số phận có thể xuyên qua những lớp ngục trang và phân biệt cái mà bạn cần thấy, tiền cảnh nổi lên khỏi hậu cảnh, giống như làm chủ được những bức tranh ma thuật đánh lừa thị giác.

Suốt mười lăm năm qua, tôi thường xuyên trị liệu cho các cặp vợ chồng và người trong cùng một gia đình, họ đã nhìn thấy người bạn

đời hiện tại và những người mình yêu thương trong các kiếp trước. Đôi khi có những cặp vợ chồng hồi quy đồng thời và lần đầu tiên họ thấy mình tương tác với nhau trong cùng một kiếp trước. Những phát hiện này thường khiến họ choáng váng. Họ chưa từng trải nghiệm bất cứ điều gì tương tự như vậy. Họ nín lặng trước những cảnh tượng dần được mở ra trong văn phòng điều trị của tôi. Sau khi đã thoát khỏi trạng thái thư giãn và thôi miên, họ mới biết rằng mình đang chứng kiến những cảnh tượng giống nhau, cảm nhận những cảm xúc giống nhau. Cũng chỉ đến khi đó tôi mới nhận thức được mối liên hệ trong quá khứ của họ.

Tại sao trước đây tôi không nhìn thấy? Hay đó cũng là định mệnh của tôi? Phải chăng tôi đã được định sẵn phải trở thành một kẻ mai mối xuyên vũ trụ? Hay tôi đã bị phân tâm, mệt mỏi, phủ nhận mọi thứ? Tôi đã hợp lý hóa “sự trùng hợp”? Hoặc mọi thứ đang đi theo đúng lịch trình của nó, ý tưởng đó nảy ra đúng lúc, theo một kế hoạch đã được xếp đặt sẵn.

Ý nghĩ này đến với tôi vào một buổi tối. “Eli?” Tôi đã nghe Elizabeth thốt lên, từ nhiều tuần trước, trong văn phòng của mình.

Sớm ngày hôm đó, Pedro không thể nhớ được tên mình. Trong trạng thái thôi miên, anh đã bước vào một kiếp sống cổ đại, kiếp sống mà anh đã từng hồi tưởng trước đây trong văn phòng này. Ở kiếp sống đó, anh đã chết sau khi bị những tay lính mặc đồ da lôi kéo xềnh xệch trên mặt đất. Sinh mạng của anh dần lụi tàn trong khi tựa đầu vào lòng cô con gái yêu quý, còn cô thì đung đưa trong tuyệt vọng.

Có lẽ kiếp sống này vẫn còn điều gì đó cần xem xét. Một lần nữa, anh hồi tưởng lại khoảnh khắc mình chết đi trong vòng tay của

cô, sinh mệnh của anh biến mất. Tôi bảo anh nhìn cô gái đó thật kỹ, nhìn sâu vào mắt cô xem có nhận ra cô là ai trong cuộc sống hiện tại không.

“Không” anh buồn bã trả lời. “Tôi không biết cô ấy.”

“Anh có biết tên của mình không?” Tôi hỏi, hướng sự chú ý của anh về lại kiếp sống cổ đại ở Palestine.

Pedro suy nghĩ về câu hỏi này. Cuối cùng anh nói “Không”.

“Tôi sẽ chạm vào trán anh và đếm ngược từ ba đến một. Hãy để cái tên đó hiện ra trong tâm trí anh, trong nhận thức của anh. Bất cứ cái tên nào cũng đều được cả.” Không có cái tên nào xuất hiện trong đầu anh.

“Tôi không nhớ được tên mình. Chẳng có gì hiện ra cả!”

Nhưng có một điều gì đó nảy ra trong tâm trí tôi như một vụ nổ thầm lặng, đột nhiên trở nên rõ ràng và sinh động.

“Eli”, tôi nói to. “Tên anh là Eli phải không?”

“Làm sao ông biết?”, Pedro trả lời từ kiếp sống cổ đại. “Đó là tên tôi. Một số người gọi tôi là Elihu, một số người lại gọi tôi là Eli... Làm sao ông biết? Ông cũng ở đó sao?”

“Tôi không biết nữa”, tôi trả lời trung thực. “Nó chỉ bỗng dưng hiện ra”

Tôi đã rất ngạc nhiên trước tình huống này. Làm thế nào tôi biết được? Trước đây tôi từng có một vài hình ảnh ảo giác, nhưng không thường xuyên. Lần này như thể tôi đang nhớ lại một điều gì đó thay vì nhận được một thông điệp tâm linh. Nhưng nhớ lại chuyện của khi nào? Tôi không thể định hình được. Tâm trí tôi cố gắng nhớ lại, nhưng không thể.

Theo kinh nghiệm, tôi biết rằng mình không nên cố nhớ lại nữa. Quên nó đi, tiếp tục sống như bình thường, một thời gian sau đó câu trả lời có lẽ sẽ tự đến.

Một manh mối quan trọng của một câu đố kỳ lạ nào đó đang bị thiếu. Tôi có thể cảm nhận được sự thiếu vắng của nó, ẩn sau đó là một mối liên kết quan trọng vẫn đang cần được khám phá. Nhưng liên kết với cái gì? Tôi đã cố gắng tập trung vào những thứ khác, nhưng không thành công lắm.

Tối hôm đó, mảnh ghép của câu đố hiện ra trong đầu tôi, rất đột ngột và nhẹ nhàng. Chỉ trong một khoảnh

khắc, tôi đã nhận thức được nó.

Đó là Elizabeth. Khoảng hai tháng trước, cô đã kể lại một kiếp sống bi thảm nhưng cảm động khi cô là con gái của một người thợ gốm ở Palestine cổ đại. Cha cô đã bị bọn lính La Mã “vô tình” giết chết sau khi chúng buộc ông vào phía sau một con ngựa và kéo lê trên mặt đất. Đám lính chẳng thèm quan tâm những gì đã xảy ra. Chỉ có cô con gái ôm ấp cơ thể trầy xước với những vết thương đang không ngừng chảy máu của ông, cho đến khi ông qua đời trên con phố bụi bặm.

Elizabeth đã nhớ tên của Pedro trong kiếp sống đó. Tên anh là Eli.

Tâm trí tôi hoạt động nhanh chóng. Các chi tiết trong kiếp sống Palestine của hai người rất giống nhau. Những ký ức của Pedro và Elizabeth về thời điểm đó trùng khớp một cách hoàn hảo. Mô tả, sự kiện và danh tính đều giống nhau. Cha và con gái.

Tôi đã gặp nhiều người, thường là các cặp đôi, họ đã cùng nhau tìm thấy người kia trong kiếp sống trước đây. Nhiều người đã nhận

ra những linh hồn đồng hành của họ, cùng nhau vượt qua không gian và thời gian để đoàn tụ với nhau lần nữa trong kiếp sống hiện tại.

Chưa bao giờ tôi gặp những cặp linh hồn tri kỷ không quen biết nhau ở thời điểm hiện tại. Trong trường hợp này hai linh hồn đã vượt qua hai nghìn năm để được ở bên nhau lần nữa. Họ đã tới đây bằng mọi cách. Giờ thì họ chỉ còn cách nhau một vài inch và một vài phút thôi, nhưng vẫn chưa được kết nối.

Khi về nhà, với bảng thống kê gửi từ văn phòng, tôi cố gắng nhớ xem họ có từng sống bên nhau trong một kiếp nào khác không. Không, không phải kiếp sống thầy tu. Chỉ có một kiếp đó, ít nhất tới bây giờ thì là như vậy. Không phải kiếp sống trên tuyến đường giao thương tại Ấn Độ, không phải kiếp sống nơi đầm lầy ngập mặn của Florida, cũng không phải kiếp sống của người Mỹ bị sốt rét ở vùng Tây Ban Nha, càng không phải ở Ireland. Đây là những kiếp sống duy nhất tôi có thể nhớ được.

Một ý tưởng khác nảy ra. Có lẽ họ đã ở bên nhau trong một vài hoặc tất cả những kiếp sống đó, nhưng lại không nhận ra nhau, bởi vì họ chưa từng gặp nhau trong kiếp sống hiện tại. Không có nhân dạng, không có danh tính, không có cột mốc nào, không có ai để kết nối với những người trong những lần đầu thai trước đó.

Sau đó, tôi nhớ đến kiếp sống ở miền Tây Trung Quốc của Elizabeth, nơi có những đồng bằng trải dài bất tận, nơi mà người làng cô bị tàn sát và cô cùng với một vài phụ nữ trẻ tuổi khác bị bắt đi. Trên những vùng đồng bằng tương tự, nơi mà Pedro xác định là Mông Cổ, anh đã trở về và thấy gia đình mình, họ hàng mình, người dân làng mình bị giết hại.

Pedro và tôi đều cho rằng người vợ trẻ của anh đã bị giết giữa bối cảnh hỗn loạn, tang thương và tuyệt vọng được mô tả trong hồi tưởng của anh. Nhưng không. Cô đã bị bắt đi trong suốt quãng đời còn lại, vĩnh viễn rời xa vòng tay vững chắc của người chồng Mông Cổ của mình.

Bây giờ vòng tay đó đã vượt qua màn sương mờ của thời gian để ôm lấy Elizabeth một lần nữa, ôm cô thật dịu dàng trong lồng ngực. Nhưng họ không biết gì cả. Chỉ có tôi biết.

Cha và con gái. Đôi thanh mai trúc mã. Vợ chồng. Trong suốt chiều dài lịch sử, họ đã sống bên nhau và trao nhau tình yêu thương biết bao lần rồi?

Hai người lại trở về với nhau, nhưng họ không biết điều đó. Cả hai đều cô đơn, cả hai đều đau khổ theo cách riêng của họ. Như thể cả hai đều đang đói bụng, và một bữa tiệc được đặt ngay trước mặt họ, nhưng họ lại chẳng nghĩ hoặc nắm được.

Suy nghĩ của tôi đã bị giới hạn bởi “luật” của tâm thần học, và những quy luật về nghiệp quả thậm chí còn khát khe hơn. Luật pháp nghiêm ngặt nhất là luật về quyền riêng tư hoặc bảo mật. Nếu tâm thần học là một loại tôn giáo, hành động xâm phạm bí mật của bệnh nhân sẽ là một trong những tội lỗi nặng nề nhất. Sự xâm phạm đó có thể tạo ra những sơ suất. Tôi không thể nói với Pedro về Elizabeth, cũng như không thể nói với Elizabeth về Pedro. Dù nghiệp quả hay những hậu quả về tâm linh của việc can thiệp vào ý chí tự do của người khác có là gì, những hậu quả của việc vi phạm quy định cốt yếu của tâm thần học là khá rõ ràng.

Những hậu quả về tâm linh sẽ không ngăn cản được tôi. Tôi có thể giới thiệu họ với nhau và để số mệnh định đoạt mọi thứ. Nhưng

những hậu quả tâm thần học lại khiến tôi ớn lạnh.

Lỡ như tôi đã sai thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu mối quan hệ của họ bắt đầu, sau đó lại tiến triển không thuận lợi và kết thúc một cách tồi tệ? Sẽ chỉ còn lại nỗi tức giận và cay đắng. Việc này sẽ ảnh hưởng đến cảm tình của họ dành cho tôi, vị bác sĩ trị liệu mà họ hằng tin tưởng, như thế nào? Liệu những sự cải thiện lâm sàng của họ có bị tước đi không? Liệu tất cả những cố gắng trị liệu của họ có trở thành vô ích? Luôn có những rủi ro nhất định.

Tôi cũng phải kiểm tra những động cơ trong tiềm thức của riêng mình. Có phải mong muốn được nhìn thấy bệnh nhân trở nên hạnh phúc và khỏe mạnh hơn, tìm được sự an bình và tình yêu thương trong cuộc sống, đang ảnh hưởng đến đánh giá của tôi hiện tại? Có phải những nhu cầu của chính tôi đang thúc giục tôi vượt qua ranh giới của đạo đức nghề nghiệp trong tâm thần học?

Lựa chọn dễ dàng nhất là mặc kệ mọi thứ và không nói gì. Không hại đến ai, không gây ra hậu quả gì. Khi đang nghi hoặc, đừng mạo hiểm.

Viết ra cuốn Âm ảnh từ kiếp trước cũng là một quyết định khó khăn tương tự. Cuốn sách đầu tiên ấy sẽ đặt cả sự nghiệp của tôi vào vùng nguy hiểm. Sau bốn năm do dự, tôi đã quyết định viết nó.

Một lần nữa, tôi đã chọn mạo hiểm. Tôi sẽ can thiệp. Tôi sẽ cố gắng thay đổi số phận của họ. Như một sự nhượng bộ trước nỗi sợ hãi và chuyên môn của mình, tôi sẽ hành động một cách cẩn thận và tinh tế nhất có thể.

Những quang cảnh và chi tiết về các kỷ nguyên cụ thể trong lịch sử mà Elizabeth, Pedro và nhiều bệnh nhân khác của tôi kể lại có rất nhiều sự tương đồng. Những hình ảnh này không phải lúc nào cũng giống như những hình ảnh chúng ta học được ở trường, trong sách lịch sử, hoặc trên truyền hình.

Chúng giống nhau vì đều đến từ những ký ức thực tế. Carolina Gomez, cựu Hoa hậu Colombia và lần đầu lên ngôi Á hậu trong cuộc thi Hoa hậu Hoàn vũ năm 1994, trong một lần hồi quy đã nhớ được mình là một người đàn ông khóa thân bị kéo lê đến chết bởi bảy ngựa La Mã. Cái chết này rất giống với cái chết của Pedro. Một vài bệnh nhân khác cũng nhớ lại về những cái chết do bị ngựa kéo, không chỉ ở thời La Mã mà còn ở nhiều nền văn hóa khác nữa.

Một bệnh nhân của tôi đến từ Colorado nhớ rằng cô đã bị bắt cóc khỏi bộ tộc người Mỹ bản địa của mình và không bao giờ gặp lại gia đình. Cuối cùng cô đã trốn thoát, nhưng lại mất mạng tại một nơi gần giống như trại tâm thần ở miền Tây cũ. Chẳng khác gì những trải nghiệm của Elizabeth ở châu Á.

Chủ đề chia ly và mất mát khá phổ biến trong những phiên hồi quy tiền kiếp. Tất cả chúng ta đều tìm cách chữa lành vết thương tâm hồn. Nhu cầu cần được chữa lành này thúc đẩy chúng ta nhớ lại các sang chấn trong quá khứ - thứ đã gây ra nỗi đau và các triệu chứng của chúng ta, thay vì thúc đẩy chúng ta nhớ lại quãng thời gian thanh bình và yên ổn - thứ không để lại vết sẹo nào.

Đôi khi tôi điều trị cho hai hoặc nhiều người cùng một lúc. Những lúc đó, tôi không cho phép ai lên tiếng vì họ có thể làm phiền đến người kia. Gần đây, tại văn phòng của mình, tôi đã hồi quy cho một cặp đôi một cách đồng thời. Gần như toàn bộ phiên hồi quy diễn ra

trong im lặng, và chúng tôi không có thời gian để xem xét lại những trải nghiệm của họ.

Cặp đôi đó rời văn phòng và bắt đầu so sánh những ghi chú của mình với đối phương. Thật đáng kinh ngạc, họ đã trải qua một kiếp sống bên nhau. Trong kiếp sống đó, chàng trai là một sĩ quan người Anh ở Mười ba thuộc địa, còn cô gái là một phụ nữ sống tại đó. Họ gặp nhau và yêu nhau sâu sắc. Chàng trai bị triệu tập về Anh và không bao giờ gặp lại tình yêu của đời mình. Cô gái suy sụp bởi sự mất mát đó, và không ai có thể giúp gì được cho cô. Xã hội thuộc địa và quân đội Anh luôn tuân thủ theo các quy tắc và phong tục cực kỳ nghiêm ngặt.

Cả hai người họ đều trông thấy và có những mô tả giống nhau về bộ đồ mang phong cách cổ điển mà cô gái thuộc địa mặc. Họ đều mô tả về con tàu nơi chàng trai đã rời khỏi thuộc địa để trở về Anh và buổi chia ly buồn bã đầy nước mắt đó. Tất cả các chi tiết trong hồi tưởng của họ đều trùng khớp với nhau.

Ký ức đó cũng minh họa cho các vấn đề trong mối quan hệ của họ ở cuộc sống hiện tại. Vấn đề lớn nhất của họ là nỗi lo sợ gần như ám ảnh của cô gái về sự chia ly với chàng trai, còn chàng trai luôn có nhu cầu phải trấn an cô rằng anh ta sẽ không rời bỏ cô. Nỗi sợ hãi của cô gái và nhu cầu của chàng trai không bắt nguồn từ mối quan hệ hiện tại của họ. Nguồn gốc của nó là từ thời kỳ thuộc địa.

Các nhà trị liệu khác khi thực hiện hồi quy tiền kiếp cũng tìm ra những kết quả tương tự. Sang chấn tâm lý xuất hiện thường xuyên hơn những kỷ niệm yên bình. Những cảnh chết chóc rất quan trọng vì chúng thường gây ra tổn thương tâm lý. Những kiếp sống và cảnh tượng quan trọng dường như có điểm tương đồng, bởi con người có

những chủ đề và khám phá tương tự nhau, ở mọi thời kỳ và trong mọi nền văn hóa.

“Điều chỉ đã có, ấy là điều sẽ có; điều gì đã làm, ấy là điều sẽ làm nữa; chẳng có điều gì mới ở dưới mặt trời” (Giăng sơ 1:9).

CHƯƠNG 21

Đặt niềm tin vào thuyết luân hồi, tôi sống với hy vọng rằng nếu không phải trong lần đầu thai này, thì trong lần khác tôi sẽ có thể ôm lấy toàn nhân loại bằng một vòng tay thân thương.

MOHANDAS K. GANDHI

Tôi đã vật lộn với thời gian, và thời gian đã cho tôi một cái ôm ngọt ngào. Pedro sắp kết thúc điều trị và chuyển tới Mexico vĩnh viễn. Nếu Pedro và Elizabeth không mau chóng gặp nhau, họ sẽ đi đến những đất nước khác nhau, và khả năng gặp gỡ của họ trong kiếp sống này sẽ gần như không còn. Nỗi đau trong lòng họ đều đã được giải quyết. Các triệu chứng về thể chất, chẳng hạn như chất lượng giấc ngủ, mức năng lượng và cảm giác thèm ăn đều đã trở nên tốt hơn.

Nhưng nỗi cô đơn và tuyệt vọng của họ trong việc tìm kiếm một mối quan hệ tốt đẹp và đầy yêu thương thì vẫn còn nguyên vẹn.

Thấy trước thời điểm chấm dứt điều trị của Pedro, tôi đã giảm tần suất các cuộc hẹn của anh xuống cách tuần một lần. Tôi không còn nhiều thời gian nữa.

Tôi sắp xếp để cuộc hẹn sau đó của họ kế tiếp nhau, để Pedro đến ngay sau Elizabeth trong lịch trình ngày hôm đó. Bất kỳ ai vào hoặc rời văn phòng của tôi đều phải đi qua phòng chờ.

Trong suốt buổi trị liệu của Elizabeth, tôi đã lo lắng rằng Pedro sẽ không đến. Đủ chuyện có thể xảy ra - hỏng xe, phát sinh chuyện khẩn cấp, bệnh tình tái phát, và thế là cuộc hẹn thay đổi.

Nhưng anh đã xuất hiện. Tôi bước vào phòng chờ cùng với Elizabeth. Họ nhìn nhau, ánh mắt họ dừng lại một lúc khá lâu. Tôi có thể cảm nhận được sự hứng thú đột ngột, gợi ý về vô vàn khả năng ẩn sau đó. Hay đó chỉ là vọng tưởng của riêng tôi?

Lý trí của Elizabeth nhanh chóng giành lại quyền chủ động, nói với cô rằng cô cần phải rời đi, đồng thời cảnh báo về những hành vi không thích hợp. Cô quay về phía cửa ra vào và rời khỏi văn phòng.

Tôi gật đầu với Pedro, và chúng tôi bước vào văn phòng.

“Một người phụ nữ rất hấp dẫn”, anh ngồi xuống chiếc ghế da lớn một cách nặng nề và đưa ra lời nhận xét.

“Đúng thế”, tôi háo hức trả lời. “Cô ấy cũng là một người rất thú vị.”

“Vậy thì tốt”, Pedro nói một cách chán nản. Anh bắt đầu trở nên mất tập trung. Anh mở lời về việc kết thúc quá trình điều trị và chuyển sang giai đoạn tiếp theo trong cuộc đời mình. Cuộc gặp ngắn ngủi với Elizabeth đã hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí anh.

Cả Pedro và Elizabeth đều không quá bận tâm tới cuộc gặp gỡ trong phòng chờ. Không hỏi thêm thông tin gì về đối phương. Tác động của tôi quá nhỏ và hời hợt.

Tôi quyết định thử lại lần nữa, vào hai tuần sau đó. Trừ phi tôi quyết định vi phạm bảo mật thông tin bằng cách trực tiếp nói ra mọi chuyện cho một hoặc cả hai người bạn họ, nếu không thì đây sẽ là cơ hội cuối cùng của tôi. Đó là buổi hẹn cuối cùng của Pedro trước khi anh chuyển đi.

Họ lại nhìn nhau một lúc lâu khi tôi đưa Elizabeth tới phòng chờ. Lần này ánh mắt họ gặp nhau và vương vấn thậm chí còn lâu hơn lần trước. Pedro gật đầu và mỉm cười. Elizabeth cũng mỉm cười đáp lại. Cô do dự một lúc rồi mở cửa rời đi.

Hãy tự tin lên! Tôi thầm nghĩ, cố gắng nhắc Elizabeth nhớ về một bài học quan trọng. Nhưng cô chẳng trả lời.

Một lần nữa, Pedro đã không bận tâm. Anh không hỏi tôi về Elizabeth. Anh chỉ tập trung vào các chi tiết về việc di dời đến Mexico, và anh kết thúc quá trình điều trị vào ngày hôm đó.

Có lẽ chuyện này chỉ vô ích, tôi nghĩ. Bệnh tình của cả hai đều đã được cải thiện, dù họ chưa thể có hạnh phúc. Có lẽ nhiều đó đã là đủ.

Không phải lúc nào bạn cũng có thể kết hôn với linh hồn tri kỷ có mối liên kết mạnh mẽ nhất với mình. Mỗi người có nhiều linh hồn tri kỷ, bởi những người trong cùng một gia đình thường sẽ đầu thai cùng nhau. Bạn có thể chọn kết hôn với một linh hồn ít thân thiết hơn một chút, một người có thể dạy bạn điều gì đó hoặc học hỏi gì đó từ bạn. Có thể phải mãi sau này bạn mới nhận ra một linh hồn tri kỷ, sau khi cả hai đã cam kết ở bên nhau trong kiếp sống hiện tại. Hoặc linh hồn có kết nối mạnh mẽ nhất với bạn lại là cha mẹ, con cái, hoặc người thân của bạn. Hoặc linh hồn đó có thể chưa từng được sinh ra trong kiếp sống hiện tại của bạn và đang dõi theo bạn từ phía bên kia, giống như một thiên thần hộ mệnh.

Đôi khi linh hồn tri kỷ của bạn đã sẵn sàng. Anh ấy hoặc cô ấy có thể sẽ nhận ra niềm đam mê và “phản ứng hóa học” giữa hai người, những mối liên kết mật thiết và tinh tế dường như đã có từ nhiều

kiếp trước. Tuy nhiên, anh ấy hoặc cô ấy cũng có thể gây ảnh hưởng xấu tới bạn. Đó là vấn đề của việc phát triển linh hồn.

Nếu có một linh hồn kém phát triển và thiếu hiểu biết hơn linh hồn còn lại, những đặc điểm bạo lực, tham lam, ghen tuông, hận thù và sợ hãi có thể sẽ được đưa vào mối quan hệ. Những điều này gây độc hại đối với linh hồn tiến hóa hơn, dù đó có là linh hồn tri kỷ đi nữa. Những ảo tưởng về sự cứu rỗi thường xuyên nảy sinh, như là “Tôi có thể thay đổi anh ấy” “Tôi có thể giúp cô ấy khá hơn”. Nếu anh ấy không chấp nhận sự giúp đỡ của bạn, nếu trong bản năng ý chí của mình cô ấy không muốn học hỏi, không muốn đi lên, mối quan hệ đó cũng sẽ chịu chung số phận. Có lẽ chỉ có thể trông chờ vào cơ hội trong một kiếp sống khác, trừ phi sau này anh ấy chịu thức tỉnh. Những sự thức tỉnh muộn màng vẫn thường xảy ra.

Đôi khi những linh hồn tri kỷ lựa chọn không kết hôn với nhau trong một kiếp sống nào đó. Họ gặp nhau, ở lại bên nhau cho đến khi nhiệm vụ đã được thỏa thuận trước hoàn thành, rồi chia tay nhau. Chương trình học của họ, kế hoạch học tập của họ là khác nhau, và họ không muốn hoặc cảm thấy không cần thiết phải dành tất cả cuộc đời để ở bên nhau. Đây không phải câu chuyện bi ai, chỉ là vấn đề về học tập. Các bạn có thể sống bên nhau cho đến vĩnh hằng, nhưng đôi khi cần phải học ở những lớp tách biệt.

Một linh hồn tri kỷ đã ở đó nhưng không tỉnh thức là một nhân vật đáng thương và có thể khiến bạn đau khổ. Không tỉnh thức có nghĩa là người đó không nhìn rõ cuộc sống, không nhận thức được những mức độ khác nhau của sự tồn tại. Không tỉnh thức nghĩa là không biết gì về linh hồn. Thường thì chính lý trí là thứ ngăn cản bạn thức tỉnh.

Lúc nào chúng ta cũng nghe thấy những lời bào chữa của lý trí: Tôi còn quá trẻ; Tôi cần nhiều kinh nghiệm hơn; Tôi chưa sẵn sàng ổn định cuộc sống; Bạn thuộc một tôn giáo (hoặc chủng tộc, khu vực, địa vị xã hội, trình độ nhận thức, nền văn hóa, v.v.) khác. Tất cả đều là nguy biện, bởi linh hồn không hề sở hữu những điều này.

Người đó có thể nhận ra “phản ứng hóa học” giữa hai bạn. Các bạn chắc chắn sẽ bị người kia hấp dẫn, nhưng lại không hiểu được nguồn gốc của cảm xúc đó. Thật là ảo tưởng nếu chúng ta tin rằng sức hút và sự hấp dẫn này sẽ dễ dàng được tìm thấy lần nữa ở một người khác. Bạn sẽ không thể gặp được một linh hồn tri kỷ như vậy mỗi ngày, có lẽ chỉ một hoặc hai người trong một kiếp sống mà thôi. Ân điển thiêng liêng đó sẽ được tưởng thưởng cho một tấm lòng tốt đẹp, một linh hồn biết yêu thương.

Đừng bao giờ lo lắng về việc gặp gỡ các linh hồn tri kỷ. Những cuộc đoàn tụ như thế là chuyện của vận mệnh. Chúng sẽ xảy ra. Sau cuộc gặp gỡ, tự do ý chí của cả hai người sẽ lại làm chủ. Quyết định nào được đưa ra hay không được đưa ra là vấn đề của tự do ý chí, của sự lựa chọn. Người ít tỉnh thức hơn sẽ đưa ra quyết định dựa trên lý trí, cùng với tất cả những nỗi sợ và thành kiến của nó. Thật không may, điều này thường dẫn đến những chuyện đau lòng. Những cặp đôi càng tỉnh thức thì khả năng họ đưa ra quyết định dựa vào trái tim càng cao. Khi cả hai người đều thông suốt, niềm hạnh phúc vô bờ ở ngay trong tầm tay của họ.

CHƯƠNG 22

Này độc giả, hãy đọc tôi đi, nếu anh có chút hứng thú, bởi rất hiếm khi tôi quay trở lại với thế giới này.

LEONARDO DA VINCI

May mắn thay, những bộ óc sáng tạo hơn tôi ở một nơi tối thượng nào đó đã cùng nhau hợp lực để sắp xếp một cuộc gặp giữa Elizabeth và Pedro. Cuộc hội ngộ này đã được định trước. Còn chuyện gì sẽ xảy ra

sau đó thì phụ thuộc vào họ.

Pedro tới New York để công tác. Sau một vài ngày ở đó, anh tính rời đến London khoảng hai tuần để công tác đồng thời nghỉ ngơi vài bữa trước khi trở về Mexico. Elizabeth đang trên đường tới Boston để dự một cuộc họp, sau đó ghé thăm bạn cùng phòng thời

đại học của cô. Họ bay cùng một hãng hàng không nhưng khác chuyến.

Khi Elizabeth đến cổng sân bay, cô biết được rằng chuyến bay đến Boston đã bị hủy bỏ. Lỗi về cơ khí, cô được cho hay. Thực ra đó là lỗi do định mệnh.

Cô đã rất buồn. Cô sẽ phải gọi cho bạn mình và thay đổi kế hoạch. Hãng hàng không không có thể đưa cô đến Newark, và cô có thể

bắt xe đến Boston vào sáng sớm hôm sau. Cô có cuộc họp quan trọng vào buổi sáng không thể bỏ lỡ.

Cô không hề hay biết, những chuyển biến này đã đưa cô lên cùng chuyến bay với Pedro. Khi cô tiến lại gần cổng, anh đang ở đó chờ đến giờ bay. Sau khi liếc mắt trông thấy cô, Pedro cẩn thận nhìn cô làm thủ tục tại quầy và ngồi xuống ghế chờ. Toàn bộ sự chú ý của anh đều đổ dồn về phía cô. Anh nhận ra cô qua những cuộc gặp gỡ ngắn ngủi trong phòng chờ của tôi.

Một cảm giác quen thuộc, hứng thú, khiến anh choáng ngợp. Sự tập trung của anh dán chặt vào cô khi cô mở một cuốn sách. Anh nhìn mái tóc, đôi tay, cách cô ngồi và cử động, trông cô rất đối thân quen. Anh đã nhìn thấy cô trong giây lát ở phòng chờ, nhưng tại sao lại thấy thân quen đến thế? Nhất định họ phải từng gặp nhau trước đó. Anh vắt óc suy nghĩ, cố gắng tìm ra ký ức bị ẩn giấu đó.

Elizabeth cảm thấy mình đang bị theo dõi, nhưng điều này cũng thường xảy ra với cô. Cô cố tập trung vào việc đọc sách. Rất khó khăn để giữ tập trung, sau khi tất cả các kế hoạch đột ngột bị thay đổi, nhưng kinh nghiệm tham gia khóa thiền đã giúp cô đôi chút. Cô đã có thể gạt bỏ mọi suy nghĩ ra khỏi đầu và chỉ tập trung vào cuốn sách.

Cảm giác bị theo dõi vẫn bám theo dai dẳng. Cô nhìn lên và nhận thấy anh đang nhìn mình. Cô khẽ nhú mày rồi mỉm cười khi nhận ra đó là người mình đã gặp trong phút chốc tại phòng chờ ngày hôm đó. Dựa vào bản năng, cô biết người đàn ông này không có gì nguy hiểm. Nhưng làm thế nào cô biết được điều đó?

Cô nhìn anh thêm một lúc nữa, sau đó quay trở lại với cuốn sách trong tay mình, giờ thì cô hoàn toàn không thể tập trung vào các

trang sách được nữa. Trái tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Cô biết, không chút nghi ngờ, anh đang bị cô hấp dẫn và không sớm thì muộn anh cũng sẽ tiếp cận cô.

Cô có thể cảm nhận được Pedro đang đến gần. Anh tự giới thiệu, và họ bắt đầu nói chuyện. Sức hấp dẫn đến từ cả hai phía, ngay lập tức, và rất mạnh mẽ. Chỉ trong vòng vài phút, Pedro đề nghị đổi chỗ để họ có thể ngồi cạnh nhau.

Trước khi chiếc máy bay cất cánh rời khỏi mặt đất, họ đã không còn là những người chỉ quen biết sơ qua nữa. Pedro dường như rất thân quen với cô. Cô biết rõ anh sẽ di chuyển như thế nào, sẽ nói những gì. Elizabeth đã rất tin vào tâm linh khi cô còn nhỏ. Các giá trị và niềm tin do được nuôi dưỡng ở miền Trung Tây bảo thủ đã chôn trực giác nhạy bén của cô dưới lòng đất, nhưng giờ thì mọi ăng-ten của cô đều đang ở trạng thái tập trung hết mức.

Pedro không thể rời mắt khỏi gương mặt của Elizabeth. Từ trước tới nay anh chưa từng bị đôi mắt của ai đó thu hút nhiều đến vậy. Ánh mắt của cô sáng ngời và sâu thẳm. Đôi mắt có màu xanh da trời với một đường tròn màu lam sẫm bao quanh, như nhấn chìm Pedro vào biển khơi xanh thẳm với những hòn đảo trôi nổi màu xanh lục.

Trong tâm trí mình, anh lại một lần nữa nghe thấy những lời của người phụ nữ thống khổ mặc váy trắng thường xuất hiện liên tục trong những giấc mơ.

“Hãy nắm lấy tay cô ấy... Đưa tay về phía cô ấy.”

Anh do dự. Anh muốn nắm tay cô. Nhưng chưa được, anh thầm nghĩ, mình với cô ấy gần như chưa quen biết nhau.

Khi máy bay đi qua một nơi nào đó gần Orlando, giông bão bắt đầu làm nó rung chuyển mạnh, xé toạc bầu trời đêm. Sự chuyển động dữ dội và bất ngờ khiến Elizabeth sợ hãi, và một biểu hiện lo âu thoáng hiện lên trên mặt cô.

Pedro nhận ra ngay lập tức và nắm lấy tay cô để trấn an. Anh biết mình có thể xoa dịu cô.

Chỉ trong chớp mắt, trái tim Pedro như bị điện giật.

Elizabeth có thể cảm nhận được dòng điện đó đánh thức những kiếp sống trong quá khứ.

Kết nối đã được tạo ra.

Hãy lắng nghe trái tim của bạn, trí tuệ trực giác của riêng bạn mỗi khi phải đưa ra quyết định quan trọng, đặc biệt là trước những món quà số phận, chẳng hạn như một linh hồn tri kỷ. Vận mệnh sẽ gửi món quà đó trực tiếp đến tận tay bạn, nhưng làm gì với món quà đó là quyết định của bạn. Nếu chỉ dựa vào lời khuyên của người khác, bạn có thể sẽ mắc phải những sai lầm khủng khiếp. Trái tim của bạn biết bạn cần gì. Những người khác có những việc cần làm của riêng họ.

Cha tôi, dù có ý tốt nhưng do mù quáng bởi nỗi sợ của riêng mình, đã phản đối kế hoạch kết hôn với Carole của tôi. Bây giờ khi nhìn lại, Carole là một trong những món quà tuyệt vời của số phận, một linh hồn đồng hành trong nhiều thế kỷ nay đã xuất hiện một lần nữa trong đời tôi như một đóa hồng xinh đẹp, nở rộ khi vào mùa.

Vấn đề của hai chúng tôi là tuổi trẻ. Chúng tôi gặp nhau khi tôi mới mười tám tuổi, vừa học xong năm thứ nhất tại Columbia. Carole mười bảy tuổi, chuẩn bị vào đại học. Chỉ trong vòng một vài tháng,

chúng tôi đã biết rằng mình muốn ở bên người kia mãi mãi. Tôi không muốn gặp gỡ bất kỳ ai khác, bất chấp những lời cảnh báo từ gia đình rằng chúng tôi còn quá trẻ, rằng tôi chưa có đủ kinh nghiệm để đưa ra những quyết định quan trọng trong cuộc sống. Họ không hiểu rằng trái tim tôi đã có kinh nghiệm hàng thế kỷ, vượt lên trên bất kỳ lý luận nào. Thật không thể tin nổi nếu như chúng tôi không được ở bên nhau.

Ý định của cha tôi đã rõ ràng. Nếu Carole và tôi kết hôn rồi sinh con, tôi có thể sẽ phải bỏ học, và hy vọng trở thành bác sĩ của tôi sẽ tiêu tan. Trên thực tế, điều này đã xảy ra với cha tôi. Ông từng là một sinh viên y khoa tại Đại học Brooklyn trong Thế chiến thứ hai, nhưng sự ra đời của tôi đã buộc ông phải đi làm kiếm tiền sau khi hoàn thành nghĩa vụ quân sự. Ông không bao giờ trở lại trường y khoa được nữa, và ước mơ làm bác sĩ của ông đã không thể trở thành hiện thực. Những giấc mơ dang dở này để lại nhiều tiếc nuối và cay đắng, quẩn quanh bên ông, dần dần chúng được gán lên con trai ông.

Yêu thương sẽ xóa tan nỗi sợ hãi. Tình yêu của chúng tôi nhẹ nhàng hóa giải nỗi sợ trong ông và những sự áp đặt của ông lên chúng tôi. Cuối cùng chúng tôi đã kết hôn sau khi tôi học xong năm nhất ở trường Y, và Carole tốt nghiệp xong đại học. Cha tôi yêu thương Carole như con gái mình, và ông đã chúc phúc cho cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Khi trực giác của bạn, linh cảm của bạn, trái tim tâm linh của bạn đều tin tưởng mà chẳng mảy may nghi ngờ, đừng để bị ảnh hưởng bởi những tranh luận bắt nguồn từ nỗi sợ của người khác. Đôi khi

họ có ý tốt, đôi khi lại không, và họ có thể sẽ khiến bạn lạc lối không tìm thấy niềm vui của chính mình.

CHƯƠNG 23

Sẽ không có gì đáng ngạc nhiên nếu chúng ta được sinh ra không chỉ một lần; mọi thứ trong tự nhiên đều có thể tái sinh.

VOLTAIRE

Elizabeth gọi cho tôi từ Boston. Cô đã kéo dài thêm kỳ nghỉ của mình. Pedro đã trở về từ London ngay lập tức sau khi chuyển công tác của anh kết thúc. Anh cũng tới Boston, để được ở bên Elizabeth. Họ đã rơi vào lưới tình.

Họ bắt đầu đối chiếu với nhau những trải nghiệm về tiền kiếp mà cả hai đều nhớ một cách rõ ràng và sống động. Họ đã phát hiện ra nhau, một lần nữa.

“Anh ấy thực sự rất đặc biệt”, cô nhận xét.

“Cô cũng vậy”, tôi nhắc nhở.

Sau những trải nghiệm với Elizabeth và Pedro, kinh nghiệm thực tiễn của tôi cũng đã có một bước nhảy vọt đẹp không tả xiết vào thế giới huyền bí và ma thuật. Khi tôi tiến hành các hội thảo lớn, trong đó mỗi người tham gia được nghe trình bày và có cơ hội trải nghiệm các trạng thái thư giãn, thôi miên sâu, tần suất những chuyện diệu kỳ tăng lên đáng kể.

Phạm vi của những trải nghiệm này còn vượt xa cả tiền kiếp và luân hồi. Các sự kiện thiêng liêng, thần bí và đẹp đẽ xuất hiện thường xuyên và có sức mạnh thay đổi cuộc sống. Chúa đã ban

phước lành cho tôi để những sự kiện này diễn ra trôi chảy trong khoảng hai tuần.

Phóng viên của một tờ báo địa phương đã tham dự hàng loạt buổi hội thảo và chuyên đề nghiên cứu vào cuối tuần ở Boston. Cô ấy đã viết như sau.

Rất nhiều người trong các cuộc hội thảo về hồi quy tiền kiếp của Weiss đã có những trải nghiệm tinh thần và cảm xúc sâu sắc. Trong đó có một bài thực hành đặc biệt ấn tượng.

Weiss đã tắt đèn và yêu cầu mọi người trong phòng tìm một người khác để bắt cặp. Anh chỉ đạo các cặp đôi nhìn vào khuôn mặt nhau trong khoảng vài phút đồng thời dùng giọng nói của mình để hướng dẫn họ thiền.

Khi bài thực hành kết thúc, có hai người phụ nữ chưa bao giờ gặp nhau chia sẻ rằng họ thấy mình và người kia từng là chị em.

Thêm nữa, một người nói cô cứ trông thấy khuôn mặt của một nữ tu khi nhìn vào người bắt cặp với mình. Khi cô nói ra điều này, người phụ nữ kia trả lời rằng trong phiên hồi quy ngày hôm trước, cô đã nhớ lại một kiếp sống quá khứ, trong đó cô là một nữ tu.

Câu chuyện tuyệt vời hơn cả là một người phụ nữ địa phương đã nhìn thấy người anh trai hơn mười chín tuổi đã chết trong Thế chiến thứ hai của mình ở khuôn mặt người đối diện. Người bắt cặp với cô là một phụ nữ trẻ đến từ Wisconsin, cô ấy giải thích rằng ngày hôm qua cô cũng đã nhớ lại ký ức về một kiếp sống trước đây, khi cô là một người đàn ông hơn mười chín tuổi, mặc quân phục và đi bộ, bị giết trong một cuộc chiến xảy ra trước chiến tranh Việt Nam. Những người trong căn phòng đều có thể thấy rõ được trải nghiệm chữa lành của người phụ nữ này.

“Tình yêu xua tan hận thù? Weiss nói. “Đó là việc của tâm linh. Valium không làm được điều đó. Prozac cũng không⁸.”

Và tình yêu chữa lành những nỗi đau.

Nhà tâm lý học xuất sắc, nhà sinh học tế bào và đồng thời cũng là một tác giả, Tiến sỹ Joan Borysenko, đang đứng cạnh tôi, đưa ra phản hồi về bài phát biểu “Ý nghĩa tâm linh của liệu pháp kiếp trước” của tôi tại hội nghị Boston.

Đôi mắt xanh của cô như nhảy múa khi kể lại một câu chuyện mười năm trước. Vào thời điểm đó, cô là một nhà nghiên cứu được nể trọng trong khoa Y của Đại học Harvard. Trong hội nghị về dinh dưỡng tại một khách sạn ở Boston, nơi Joan là một trong những diễn giả, cô tình cờ gặp cấp trên của mình, người đang tham dự một hội nghị y khoa cũng tại khách sạn đó. Anh ngạc nhiên khi thấy cô ở nơi này.

Khi trở lại làm việc, vị sếp đã đe dọa cô. Nếu cô để danh tiếng của Đại học Harvard dấy dựa vào một chuyện phù phiếm như hội nghị dinh dưỡng thêm một lần nữa, cô sẽ không còn được làm việc tại Harvard.

Kể từ đó tới nay, thời gian đã thay đổi rất nhiều thứ, ngay cả ở Harvard. Không chỉ chuyện dinh dưỡng hiện nay là một lĩnh vực giảng dạy và nghiên cứu chủ đạo, mà thậm chí một số giảng viên tại Harvard đang xác nhận và phát triển những nghiên cứu về liệu pháp hồi quy tiền kiếp của tôi.

Cuối tuần sau đó, tôi đã tổ chức một hội thảo kéo dài hai ngày ở San Juan, Puerto Rico. Gần năm trăm người tham dự, và một lần nữa điều kỳ diệu đã xảy ra. Nhiều người đã được trải nghiệm ký ức thời thơ ấu, ký ức trong bụng mẹ và trong kiếp trước. Trong số

những người tham gia, có một bác sĩ pháp y tâm thần nổi tiếng ở Puerto Rico đã trải nghiệm nhiều hơn thế.

Trong buổi hướng dẫn thiền định vào ngày thứ hai của hội nghị, con mắt nội tâm của anh nhìn ra hình bóng một phụ nữ trẻ. Cô tiến đến gần anh.

“Nói với họ là tôi khỏe”, cô hướng dẫn. “Nói với họ là Natasha không sao cả..”

Vị bác sĩ tâm thần cảm thấy “rất ngớ ngẩn” khi kể lại trải nghiệm của mình với cả nhóm. Xét cho cùng, anh ta không biết ai tên là Natasha. Đó là một cái tên hiếm ở Puerto Rico. Và thông điệp của cô gái ma quỷ đó không liên quan gì đến những chuyện xảy ra trong hội nghị hay trong đời sống cá nhân của anh.

“Tin nhắn này có ý nghĩa gì với bất cứ ai ở đây không?” Vị bác sĩ tâm thần hỏi khán giả.

Đột nhiên, một người phụ nữ hét lên ở phía sau khán phòng. “Con gái tôi, đó là con gái tôi!”

Con gái cô, người chỉ sáu tháng trước đã chết đột ngột khi vừa tròn hai mươi, được đặt tên là Ana Natalia.

Mẹ cô bé, và chỉ có bà, gọi cô bé là Natasha.

Vị bác sĩ tâm thần kia chưa bao giờ gặp và nghe nói về Natasha hay mẹ cô. Anh ta bị kích động bởi trải nghiệm phi thường này không thua gì người mẹ. Khi cả hai đã lấy lại bình tĩnh, mẹ Natasha cho anh ta một bức ảnh của con gái mình. Khuôn mặt vị bác sĩ tâm thần lại tái nhợt. Đây chính là người phụ nữ trẻ trông giống một bóng ma đã tiếp cận anh và truyền đạt thông điệp ẩn tượng kia.

Cuối tuần kế tiếp, tôi đã chủ trì một hội nghị ở Mexico City. Một lần nữa, ma thuật tuyệt vời đã xảy ra xung quanh tôi. Cảm giác quay

cuồng quen thuộc đang diễn ra với một sự đều đặn đáng kinh ngạc.

Sau khi thiền định, một phụ nữ trong số các khán giả bắt đầu rơi những giọt nước mắt hạnh phúc. Cô vừa trải qua một kỷ ức tiền kiếp, trong đó người chồng hiện tại của cô chính là con trai cô.

Cô đã từng là một người đàn ông trong một kiếp sống thời Trung Cổ, và cô, người cha, đã bỏ rơi con trai mình. Trong kiếp sống hiện tại, chồng cô luôn sợ rằng cô sẽ rời bỏ anh. Nỗi sợ này không có cơ sở hợp lý trong kiếp này. Cô chưa bao giờ dọa dẫm mình sẽ rời bỏ anh. Cô trấn an anh liên tục, nhưng sự bất an lần ắt đã hủy hoại cuộc đời anh và khiến mối quan hệ trở nên xấu đi.

Bây giờ cô đã hiểu nguồn gốc thực sự gây ra nỗi sợ hãi của chồng mình. Cô vội vã gọi điện cho anh và bảo đảm rằng mình sẽ không bao giờ rời bỏ anh lần nữa.

Các mối quan hệ đôi khi có thể được hàn gắn cực kỳ nhanh chóng.

Vào cuối ngày thứ hai của hội thảo, khi tôi đang ký sách, một người phụ nữ đi ngang qua đám đông đang xếp hàng và cất tiếng khóc.

“Cảm ơn anh rất nhiều!” Cô thì thầm và nắm lấy tay tôi. “Anh không biết mình đã làm được gì cho tôi đâu!”

“Tôi từng có những cơn đau khủng khiếp ở vùng lưng trong suốt mười năm qua. Tôi đã đi khám bác sĩ ở đây, ở Houston và Los Angeles. Không ai có thể giúp tôi thoát khỏi những cơn đau đốn giày vò. Trong phiên hồi quy về kiếp trước vào ngày hôm qua, tôi đã thấy mình là một người lính bị đâm ở phía sau, ngay dưới cổ. Đó chính xác là vị trí cơn đau của tôi. Cơn đau đã biến mất, lần đầu tiên sau

mười năm, và nó vẫn chưa hề quay lại!” Cô hạnh phúc đến mức không thể ngừng cười và khóc.

Gần đây tôi đã nói với mọi người rằng liệu pháp hồi quy có thể mất vài tuần hoặc vài tháng mới có hiệu quả, rằng họ không nên nản lòng vì quá trình này thường diễn ra từ từ. Người phụ nữ này nhắc nhở tôi rằng quá trình hồi phục cũng có thể nhanh đến khó tin.

Khi cô ấy rời bước, tôi tự hỏi tương lai sẽ còn mang đến những phép màu gì.

Càng chứng kiến nhiều bệnh nhân và những người tham gia hội thảo nhớ lại ký ức về tiền kiếp, càng chứng kiến nhiều trải nghiệm huyền diệu và kỳ bí của họ, tôi càng thấm thía rằng khái niệm về luân hồi chỉ là một cây cầu.

Kết quả điều trị của việc đi bộ qua cây cầu này là không cân phải bàn. Mọi người trở nên khá hơn, ngay cả khi họ không tin vào kiếp trước. Niềm tin của nhà trị liệu cũng không quan trọng. Ký ức được gọi ra và các triệu chứng cứ thế được giải quyết.

Tuy vậy, nhiều người cứ đứng mãi trên cây cầu thay vì tìm kiếm những thứ ở bên ngoài. Họ bị ám ảnh về các chi tiết nhỏ, tên tuổi, tính chính xác về lịch sử. Toàn bộ sự tập trung của họ là để khám phá ra nhiều chi tiết trong kiếp trước nhất có thể.

Họ đang bỏ lỡ cả khu rừng chỉ vì những cái cây. Luân hồi là cầu nối dẫn tới tri thức, trí tuệ và sự thấu hiểu. Nó nhắc nhở chúng ta cái gì sẽ mang theo và cái gì không, tại sao chúng ta ở đây và chúng ta cần thực hiện ' điều gì để bước về phía trước. Nó nhắc nhở chúng ta về những sự chỉ dẫn và giúp đỡ đáng trân trọng trên mỗi bước đường ta đi, và những người thân yêu của chúng ta sẽ trở về bên ta để sẻ chia và làm vơi bớt gánh nặng ta hằng đeo mang.

CHƯƠNG 24

Tôi tin rằng mình sẽ luôn tồn tại trên thế giới này trong một hình thái nào đó; và với tất cả những bất tiện mà cuộc sống con người có thể phải chịu đựng, tôi sẽ không chối bỏ một phiên bản mới của mình, tuy nhiên tôi vẫn hy vọng rằng những lỗi lầm trong kiếp sống cuối cùng của mình có thể được sửa chữa.

BENJAMIN FRANKLIN

Qua nhiều năm, nhiều bệnh nhân đã dần trở thành giáo viên của tôi. Họ liên tục mang đến cho tôi những món quà - những câu chuyện và trải nghiệm của họ, kiến thức và sự hiểu biết tâm linh của họ. Một số người đã trở thành bạn thân của tôi, chia sẻ với tôi cuộc sống và những món quà.

Nhiều năm trước, lúc đó Âm ảnh từ kiếp trước còn chưa được xuất bản, nhưng sau khi điều trị cho Catherine và hàng chục bệnh nhân hồi quy sau đó, một bệnh nhân tới cho tôi hai lời nhắn. Cô đã nhận được những lời nhắn này trong giấc mơ và ghi chép lại ngay khi thức giấc. Lời nhắn gửi đó là của Philo, một người tôi cũng đã thấy trong những giấc mơ và sau đó đã nhận dạng được anh ta trong cuốn sách đầu tiên của mình. Bệnh nhân này không hề biết về những giấc mơ của tôi. “Trùng hợp ngẫu nhiên” về cùng một cái tên quả thực là thú vị.

Những thông điệp ấy đến từ tiềm thức của cô ấy chăng? Từ một nguồn bên ngoài, chẳng hạn như Philo? Hay từ một ký ức mà cô đã lãng quên? Có lẽ điều này không quan trọng. Để diễn giải, con gái tôi, Amy, đã nói rằng: “Tính chân thực là vấn đề của sự tồn tại, và nó đã tồn tại trong tâm trí cô ấy” Thông điệp của Philo dành cho tôi cũng nói về tâm trí.

Gửi BLW: Tâm trí của mỗi chúng ta có thể thấu hiểu tất cả những thứ khác nhưng không thể thấu hiểu chính nó. Hãy để tự thân nó nói mình là gì và đến từ đâu, cho dù có là linh hồn, máu hay lửa, hay là bất kỳ thứ gì đi nữa, hữu hình hay vô hình.

Chúng ta không hề hay biết khi nào linh hồn nhập vào thân xác. Anh đã làm tốt công việc hướng dẫn

chúng sinh nhận ra khoảnh khắc ấy. Đó là một sự khởi đầu tốt.

Bạn của anh,

Philo

Thông điệp thứ hai đến với tôi sau đó một tuần và đề cập tới vấn đề bản chất của Thượng đế.

Gửi BLW: Chúng ta cũng cần phải nhớ rằng Đấng Tối Cao là căn nguyên duy nhất, là người cha và cũng là người tạo ra vũ trụ. Rằng Ngài lấp đầy mọi thứ không chỉ bằng ý nghĩ mà còn bằng bản chất của mình.

Bản chất của Ngài không bao giờ cạn kiệt trong vũ trụ. Ngài ở phía trên cao và hơn thế nữa.

Có thể nói rằng thứ tồn tại trong vũ trụ chỉ là quyền năng của Ngài. Nhưng ngài ở phía trên cao, điều khiển chúng. Ngài làm mọi việc thông qua chúng. Giờ thì những quyền năng đó đã hiển hiện

trên thế giới này. Từ những điều này, chúng ta có được đầu mối về bản chất của Thượng đế.

Ideés Philo

Tôi có thể lĩnh hội chân lý lớn lao trong những ngôn từ này, bất kể nó đến từ đâu.

Tôi đã gặp những nhà tâm linh và guru⁹ nổi tiếng, các thầy tu và ông đồng bà cốt và học được nhiều điều từ họ. Một số người vô cùng tài năng, một số người thì không.

Mọi thứ trở nên rõ ràng với tôi rằng không có sự tương quan trực tiếp nào giữa năng lực tâm linh và mức độ tiến hóa tâm linh. Tôi nhớ lại một cuộc trò chuyện với Edgar Mitcheu, nhà du hành vũ trụ nổi tiếng đồng thời là chuyên gia nghiên cứu về các hiện tượng huyền bí. Trong phòng thí nghiệm của mình, Edgar đã làm việc với một nhà tâm linh nổi tiếng có thể tác động đến các nguồn năng lượng và qua đó di chuyển kim la bàn thông qua từ trường và thậm chí là di chuyển vật thể bằng sức mạnh của tâm trí, một hiện tượng được gọi là telekinesis. Mặc dù đây rõ ràng là những năng lực tâm linh cao cấp, song Edgar nhận thấy rằng đặc điểm tính cách của người này chắc chắn không phù hợp với một mức độ nhận thức tâm linh cao. Ông là người đầu tiên chỉ ra cho tôi rằng năng lực tâm linh và sự phát triển tâm linh không nhất thiết phải có sự liên kết với nhau.

Tôi tin rằng năng lực tâm linh của một số người sẽ tăng lên khi họ có những tiến bộ về mặt tâm linh, khi họ ngày càng trở nên tỉnh thức. Đó giống như một thành tựu ngẫu nhiên hơn là một bước tiến

quan trọng. Cái tôi của một người không nên bị thổi phồng chỉ vì năng lực tâm linh của họ tăng lên. Mục đích của chúng ta là tìm hiểu về tình yêu và sự từ bi, lòng tốt và từ thiện, chứ không phải là trở thành một nhà tâm linh nổi tiếng.

Ngay cả các bác sĩ trị liệu cũng có thể trở nên cực kỳ tâm linh, nếu họ cho phép, trong khi làm việc với những bệnh nhân. Đôi khi tôi có thể thấy được những dấu ấn tâm linh, tri thức trực giác, hoặc thậm chí là những dấu ấn hữu hình liên quan đến bệnh nhân ngồi trên chiếc ghế thoải mái đối diện tôi.

Một vài năm trước, tôi trị liệu cho một người phụ nữ Do Thái trẻ, lúc đó cô ấy đang cực kỳ chán nản. Cô cảm thấy lạc lõng, cảm thấy dường như gia đình này không dành cho cô. Giữa hai lòng bàn tay tôi bỗng trở nên đau đớn khi tôi nói chuyện với cô ấy, và tôi không thể hiểu tại sao. Tôi nhìn vào tay của chiếc ghế da. Không có vết nứt trên da, không có cạnh sắc nhọn, không có lý do gì để giải thích cho sự đau đớn này. Tuy nhiên, nó dần trở nên nghiêm trọng hơn, bắt đầu ngứa và bỏng rát. Tôi nhìn vào bàn tay mình, không thấy dấu vết nào, không một vết cắt nào, không một lý do nào cả.

Rồi một ý nghĩ xuất hiện đột ngột trong tâm trí tôi:

Cảm giác này giống như bị đóng đinh. Tôi quyết định hỏi cô ấy điều này có nghĩa là gì. “Việc bị đóng đinh có ý nghĩa gì đối với cô? Cô có liên quan gì tới Chúa Giêsu không?” Cô ấy chỉ nhìn tôi đầy vẻ chán chường. Cô đã bí mật đi nhà thờ từ khi lên tám tuổi. Cô chưa bao giờ nói với bố mẹ về cảm giác này, rằng cô thực ra là người Công giáo.

Cảm giác trong tay tôi và sự kết nối mà chúng tôi đã tạo ra có thể giúp bệnh nhân của tôi phá vỡ những rào cản trong cuộc sống

của cô ấy, giúp cô ấy hiểu rằng mình không điên, không kỳ quặc, rằng cảm xúc của cô ấy có cơ sở trong thực tế. Cuối cùng, cô bắt đầu hiểu và được chữa lành. Dần dà, chúng tôi đã tìm thấy một kiếp sống quá khứ đầy uy quyền mà cô đã trải qua ở Palestine hai nghìn năm trước.

Chúng ta đều là nhà tâm linh, đều là guru. Chỉ có điều chúng ta đã quên mất. Một bệnh nhân từng hỏi tôi về Sai Baba, một nhà sùng đạo vĩ đại ở Ấn Độ, rằng phải chăng ông ấy là một biểu tượng, một hóa thân đầy linh thiêng, một thần linh hạ phàm bằng xương bằng thịt?

“Tôi không biết, tôi trả lời, “nhưng theo ý nghĩa nào đó, không phải tất cả chúng ta đều là thế sao?”

Chúng ta đều là các vị thần. Chúa Trời ở trong mỗi chúng ta. Chúng ta không nên bị phân tâm bởi khả năng tâm linh, vì đây chỉ là những biển chỉ dẫn trên đường đi. Chúng ta cần thể hiện sự thiêng liêng và tình yêu của mình bằng những hành động đúng đắn, bằng sự cống hiến.

Có lẽ không ai nên là guru của ai khác lâu hơn một hoặc hai tháng. Các chuyến đi đến Ấn Độ lặp đi lặp lại là không cần thiết vì cuộc hành trình thực sự nằm ở bên trong.

Những trải nghiệm siêu việt cho riêng mình sẽ đem lại những lợi ích khác biệt, để bắt đầu mở ra hiện thực thiêng liêng, để hiểu biết rằng cuộc sống không chỉ là những gì hiện ra trước mắt. Thông thường, bạn chỉ tin những gì mình nhìn thấy.

Con đường ta phải đi là một con đường hướng vào bên trong. Đây là con đường khó khăn hơn, một cuộc hành trình đau khổ hơn. Chúng ta chịu trách nhiệm về việc học tập của chính mình. Trách

nhiệm này không thể hướng ra ngoài hay đổ lên đầu người khác, chẳng hạn như các guru.

Vương quốc của Thượng đế ở ngay bên trong bạn.

CHƯƠNG CUỐI

Tôi chắc chắn rằng mình đã ở đây hàng nghìn lần, và tôi hy vọng mình cũng sẽ quay trở lại đây hàng nghìn lần nữa.

GOETHE

Thỉnh thoảng, tôi nghe tin từ Elizabeth và Pedro. Họ đã kết hôn và chung sống hạnh phúc ở Mexico, nơi Pedro tham gia vào chính trường, bên cạnh việc kinh doanh của mình. Elizabeth chăm sóc cô con gái xinh đẹp của họ, cô bé có mái tóc dài màu nâu, thích hái hoa trong vườn và chạy theo những con bướm xung quanh. “Cảm ơn ông vì mọi thứ”,

Elizabeth viết. “Chúng tôi rất hạnh phúc, và chúng tôi nợ ông rất nhiều.”

Tôi không tin rằng họ nợ tôi bất cứ điều gì. Tôi không tin vào sự trùng hợp. Tôi đã giúp họ gặp nhau, nhưng dù sao họ cũng sẽ gặp nhau, ngay cả khi không có tôi. Đó là cách vận mệnh sắp đặt mọi thứ.

Khi được tự do trôi chảy, tình yêu sẽ vượt qua mọi chướng ngại.

Chú Thích

Cappuccino Ebook Team

←1 Toàn bộ phần dịch thơ trong cuốn sách này đều là của người dịch.

←2 Âm ảnh từ kiếp trước: Bí mật của sự sống và cái chết, NXB Lao Động, Thaihabooks phát hành.

←3 Star Trek (Du hành giữa các vì sao) là một loạt phim truyền hình thuộc thể loại khoa học viễn tưởng rất nổi tiếng của Mỹ.

←4 Yurt là một loại lều tròn, được bao phủ bằng da hoặc nỉ và được sử dụng như nơi trú ngụ của những người du mục trên thảo nguyên Trung Á.

←5 Giấc mơ mà trong đó người ta biết rằng mình đang mơ.

←6 Trong thần thoại Hy Lạp, Oedipus là con trai của vua Laius và hoàng hậu Jocasta. chàng là người đã giải câu đố của Nhân Sư, đồng thời vô tình giết cha mình, sau đó lên ngôi cưới chính mẹ của mình mà bản thân không hề biết.

←7 Shiatsu là liệu pháp chữa bệnh bằng cách sử dụng ngón tay cái là chủ yếu, gây ra tác động lên da, huyết đạo.

←8 Valium và Prozac: Tên các loại thuốc.

←9 Tiếng Phạn, dùng để chỉ những bậc thầy, những người có uy tín lớn trong cộng đồng người Hindu

Hãy mua sách giấy, hoặc ebook bản quyền để tôn trọng công sức của tác giả bạn nhé! Chúc các bạn có trải nghiệm đọc sách vui.

Cappuccino Ebook Team

MỤC LỤC

Cappuccino Ebook Team

GHI CHÚ

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG CUỐI